

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΝΑ' | ΤΕΥΧ. Α' | ΑΘΗΝΑΙ, Ι. ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14, Τ. 140-ΤΗΛ. 718-308 | 1/15 ΙΟΥΛΙΟΥ 1974 | ΑΡΙΘ. 13-14

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΝΑΝΤΙ ΤΩΝ ΣΥΓΧΡΟΝΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ

Ε'.

Η ΝΕΟΤΗΣ

1. Ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ὡς θεματοφύλαξ τῆς ἱεραῆς «παραθήκης» τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῆς ἀποκαλυπτικῆς Διδαχῆς τοῦ Εὐαγγελίου, ἀνεπισφαλῆ ὁδηγὸν ἔχουσα τὴν σκέψιν καὶ τὰ διδάγματα τῶν μεγάλων Μορφῶν τῆς Ἐκκλησίας, τῶν ἁγίων δῆλον ὅτι Πατέρων καὶ Διδασκάλων αὐτῆς, πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως «μορφωθῆ Χριστὸς ἐν ἡμῖν» (Γαλ. 4,19), προβάλλει καὶ αὕτη τὸ ἴδιον αὐτῆς σύστημα ἀγωγῆς καὶ μορφώσεως τῶν Νέων, θέτουσα τὸ κέντρον βάρους αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ἐμφυτεύσεως εἰς τὰς ψυχὰς καὶ καρδίας τῶν Νέων τοῦ «φ ό β ο υ τ ο ὕ Θ ε ο ὕ», συμφώνως καὶ πρὸς τὸ θεόλεκτον τῆς Γραφῆς ρῆμα: «Ἀρχὴ σοφίας φόβος Κυρίου» (Παροιμ. 1,7) καὶ τὸ τοῦ πολυάθλου Ἰώβ λόγιον: «Ἡ θεοσεβεία ἐστὶ σοφία» (Ἰώβ 28,28). Οἱ ἐρμηνευταὶ λοιπὸν τῆς Βίβλου Πατέρες καὶ Διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας ψυχολογικώτατα ἔθεσαν τὸν «φ ό β ο υ τ ο ὕ Θ ε ο ὕ» ὡς θεμέλιον πάσης περαιτέρω ἀγωγῆς καὶ μορφώσεως τῶν Νέων, διότι οἱ Νεοί, στερεούμενοι ἐν τῇ «πέτρα τῆς πίστεως» εἰς τὸν Θεὸν καὶ ἐμπνεόμενοι ὑπὸ συναισθημάτων χριστιανικῆς εὐσεβείας, δύναται ἀκριβέστερον ν' ἀξιολογοῦν καὶ νὰ ἀξιολογοῦν τὰς χρήσιμους διὰ τὸν βίον των γνώσεις καὶ ἅμα θαρραλεώτερον νὰ βαδίζουσι πρὸς τὸν ἀνάντη καὶ πολλὰς ἀπογοητεύσεις μέλ-

λοντα νὰ παράσχῃ αὐτοῖς, σὺν τῇ παρόδῳ τῶν ἐτῶν, ἀνθρώπινον βίον.

2. Ἄς παρακολουθήσωμεν λοιπὸν, ἐν πάσῃ δυνατῇ περιληπτικότητι, τί καὶ οἱ Πατέρες καὶ Διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας διδάσκουν περὶ τῆς ἀγωγῆς καὶ μορφώσεως τῶν Νέων. Ἡ ἀπλότης τῶν σχετικῶν διδασκάλων τῶν Πατέρων καὶ Διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας σήμερον ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην ἐποχὴν εἶναι ἀνάγκη νὰ προβληθῆ, ἵνα καὶ ἡ ἀχλὺς τῶν ἐπὶ τῆς «φιλοσοφίας καὶ κενῆς ἀπάτης κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν ἀνθρώπων, κατὰ τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου καὶ οὐ κατὰ Χριστὸν» (Γαλ. 2,8) συγχρόνων παιδαγωγικῶν θεωριῶν διαλυθῆ καὶ ἡ ἀληθὴς «σοφία» ἀγωγῆς καὶ μορφώσεως τῶν Νέων προβληθῆ καὶ καταδειχθῆ, τοῦλάχιστον εἰς τοὺς ἀγαθῶν προθέσεων καὶ ἀνεπιζημίων προκαταλήψεων ἐμπορουμένους συγχρόνους παιδαγωγούς, διδασκάλους καὶ μορφωτὰς τῶν Νέων. Παραλείπων τὰ ὅσα ἡ θεόπνευστος Ἁγία Γραφή πρὸς μὲν τὸν ἀνθρώπου διδάσκει, ἔρχομαι εἰς τὰς γνώμας τῶν σοφῶν καὶ ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας Πατέρων καὶ Διδασκάλων, ἐλαχίστας ἐκ τῶν ἀπειραρίθμων σταχυολογήσας, ἀρχόμενος ἀπὸ τοὺς συγγραφεῖς τῆς πρωτοχριστιανικῆς Γραμματείας.

3. Ἰδοὺ ἐν πρώτοις τί ἡ «Διδαχὴ τῶν δώδεκα Ἀποστόλων» (ἔργον τῶν ἀρχῶν

τοῦ Β' αἰ.) διδάσκει: «Οὐκ ἀρεῖς τὴν χεῖρά σου ἀπὸ τοῦ υἱοῦ σου ἢ ἀπὸ τῆς θυγατρὸς σου, ἀλλὰ ἀπὸ νεότητος διδάξεις τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ» (IV,9). Ὁμοίως ἀποφαίνεται καὶ ἡ τῆς ἰδίας που ἐποχῆς λεγομένη «Ἐπιστολὴ Βαρνάβα». Ἡ Διδαχὴ ἀλλαχοῦ χαρακτηρίζει «φονεῖς τέκνων, φθορεῖς πλάσματος Θεοῦ» τοὺς κακῶς καὶ ἀντιχριστιανικῶς παιδαγωγοῦντας τὰ τέκνα των. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ ἐπιτίθεται καὶ ἐναντίον τῶν ἀμαρτωλῶν καὶ ἀνεπιτρέπτων ἐκ τρώσεων — τὰς ὁποίας ἐσχάτως ἐπέτρεψε διὰ νόμου ἡ Σουηδία! —, χαρακτηρίζουσα τὰς ἐκτρώσεις «φόνους», λέγουσα: «Οὐ παιδοφθορήσεις... οὐ φονεύσεις τέκνον ἐν φθορᾷ, οὐδὲ γεννηθὲν ἀποκτενεῖς» (II,2, πρβλ. Βαρνάβα, XIX,5). Ὁ δὲ Κλήμης Ῥώμης (περὶ τὸ 96/8 μ.Χ.) ταῦτα σημειοῖ ἐν τῇ περιφύμῳ Α' πρὸς Κορινθίους ἐπιστολῇ του: «Νέοις τε μέτρια καὶ σεμνὰ νοεῖν ἐπιτρέπετε» (1,3) καὶ «τοὺς νέους παιδεύσωμεν τὴν παιδείαν τοῦ φόβου τοῦ Θεοῦ» (XXI,6). Καὶ περαιτέρω, ἀναλυτικώτερον τὸ περιεχόμενον τῆς ὅλης ἀγωγῆς τῶν νέων δίδων, ἐπάγεται: «Τὰ τέκνα ἡμῶν τῆς ἐν Χριστῷ παιδείας μεταλαμβάνοντες· μαθέτωσαν, τί ταπεινοφροσύνη παρὰ Θεῷ ἰσχύει, τί ἀγάπη ἀγνὴ παρὰ Θεῷ δύναται, πῶς ὁ φόβος αὐτοῦ καλὸς καὶ μέγας καὶ σώζων πάντας τοὺς ἐν αὐτῷ ὁσίως ἀναστρεφόμενους ἐν καθαρᾷ διανοίᾳ. Ἐρευνητῆς γὰρ ἐστὶν ἐννοιῶν καὶ ἐνθυμήσεων· Οὐ ἡ πνοὴ αὐτοῦ ἐν ἡμῖν ἐστὶν, καὶ ὅταν θέλῃ, ἀνελεῖ αὐτήν». Καὶ τελειώνει τὰς παραινέσεις του περὶ παιδείας, διὰ τῆς φράσεως: «Ἀναλάβωμεν παιδείαν, ἐφ' ἣ οὐδεὶς ὀφείλει ἀγανακτεῖν, ἀγαπητοί. Ἡ νουθέτησις, ἣν ποιούμεθα εἰς ἀλλήλους, καλὴ ἐστὶ καὶ ὑπεράγαν ὠφέλιμος· κολλᾷ γὰρ ἡμᾶς τῷ θελήματι τοῦ Θεοῦ» (56,2).

4. Καὶ ἕτερος Ἀποστολικὸς Πατήρ, ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος Ἀντιοχείας (115/7 μ.Χ.), ὁ μέγας θηριόβρωτος μάρτυς, ἐπιστέλλων τῷ ἁγίῳ ἐπισκόπῳ Σμύρνης Πολυκάρπῳ, ταῦτα σὺν τοῖς ἄλλοις, διδασκτικώτατα καὶ διὰ πάντα διδάσκαλον, συνιστᾷ: «Καλοὺς μαθητὰς ἐὰν φιλῆς, χάρις σοὶ οὐκ ἔστιν· μᾶλλον τοὺς λοιμοτέρους ἐν πραότητι ὑπότασσε. Οὐ πᾶν τραῦμα τῇ αὐτῇ ἐμ-

πλάστῳ θεραπεύεται. Τοὺς παροξυσμοὺς ἐν βροχαῖς παῦε» (2,2). Ἐπίσης ὁ ἅγιος Πολύκαρπος Σμύρνης, ὁ περὶ τὸ 156 μ.Χ. μαρτυρήσας, ἐν τῇ πρὸς Φιλιππησίους ἐπιστολῇ του, ταῦτα περὶ τῆς ἀγωγῆς τῶν νέων παραινῶν λέγει: «Διδάξωμεν ἑαυτοὺς πρῶτον πορεύεσθαι ἐν τῇ ἐντολῇ τοῦ Κυρίου· ἔπειτα καὶ τὰς γυναῖκας... καὶ τὰ τέκνα παιδεύειν τὴν παιδείαν τοῦ φόβου τοῦ Θεοῦ» (Φιλιπ. IV, 1). Πρὸς δὲ τοὺς νέους ἀπευθυνόμενος, τὰς ἐξῆς πατρικὰς παραινέσεις δίδωσιν: «Ὁμοίως καὶ νεώτεροι ἄμεμπτοι ἐν πᾶσιν, πρὸ παντὸς προνοοῦντες ἀγνείας καὶ χαλιναγωγοῦντες ἑαυτοὺς ἀπὸ παντὸς κακοῦ, καλὸν γὰρ τὸ ἀνακόπτεσθαι ἀπὸ τῶν ἐπιθυμιῶν τῶν ἐν τῷ κόσμῳ...» (Φιλιπ. V, 3).

5. Παρὰ τὴν ἀπόκρυφον προέλευσιν τῶν λεγομένων «Ἀποστολικῶν Διαταγῶν» (ἴσως τοῦ τέλους τοῦ Δ' ἢ τῶν ἀρχῶν τοῦ Ε' αἰ.), θεωροῦμεν χρήσιμον διὰ τὸ θέμα ἡμῶν, λόγῳ τῆς ἀρχαιότητος τοῦ ἔργου, περιλαμβάνοντος ἀποσπάσματα πρωτοχριστιανικῆς Γραμματείας, νὰ παραθέσωμεν τὰ ὅσα περὶ «γονέων καὶ τέκνων» ἐν τῷ ΙΑ' κεφ. τοῦ Δ' βιβλίου ἀναφέρονται: «Οἱ μέντοι πατέρες, παιδεύετε τὰ τέκνα ὑμῶν, ἐν Κυρίῳ ἐκτρέφοντες αὐτὰ ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου, καὶ διδάσκετε αὐτὰ ἐπιτηδεῖους καὶ ἀρμοζούσας τῷ λόγῳ τέχνας, ἵνα μὴ διὰ τῆς εὐκαιρίας στρηνιασάντα, καὶ ἀνεπιτίμητα ὑπὸ τῶν γονέων μείναντα, πρὸ ὥρας ἀνέσεως τυχόντα, ἀφηνιάσωσι τοῦ καλοῦ. Διὸ μὴ εὐλαβεῖσθε αὐτοὺς ἐπιπλήσειν, σωφρονίζοντες αὐτὰ μετὰ ἐμβριθείας· οὐ γὰρ ἀποκτενεῖτε αὐτὰ παιδεύοντες, μᾶλλον δὲ σώσετε αὐτὰ· καθὼς που καὶ ὁ Σολομὼν ἐν τῇ Σοφίᾳ φησί: «Παῖδευσεν υἱὸν σου, καὶ ἀναπαύσει σε· οὕτω γὰρ ἔσται σοὶ εὐελπίς. Σὺ μὲν γὰρ ῥάβδῳ πατάξεις αὐτόν, τὴν δὲ ψυχὴν αὐτοῦ ῥύσῃ ἐκ θανάτου». Καὶ πάλιν λέγει ὁ αὐτὸς οὕτως: «Ὁς φεῖδεται τῆς ἑαυτοῦ βακτηρίας, μισεῖ τὸν ἑαυτοῦ υἱόν». Καὶ ἐξῆς: «Κλάσον τὰς πλευρὰς αὐτοῦ, ἕως ἐστὶ νήπιος, μήποτε σκληρυνθῆις ἀπειθήσει σοι». Ὁς φεῖδεται οὖν παραινεῖν καὶ σωφρονίζει τὸν ἑαυτοῦ υἱόν, μισεῖ τὸν ἴδιον

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 7

«Περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 3/1974 Συντακτικῆς Πράξεως «Περὶ ἐκλογῆς Προκαθημένου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀποκαταστάσεως ἐν γένει τῆς ἐν αὐτῇ Κανονικῆς Τάξεως».

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Προτάσει τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀπεφασίσαιμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄ ρ θ ρ ο ν 1.

1. Αἱ ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3/1974 Σ. Π. προβλεπόμεναι προθεσμίαι παρατείνονται ἐπὶ τετράμηνον ἀπὸ τῆς λήξεως αὐτῶν.

2. Τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μετέχουν οἱ ὑπὸ τοῦ Ν. Δ. 274/1974 προβλεπόμενοι Ἀρχιερεῖς, καὶ ἂν μετέπειτα μετετέθησαν, ὡς καὶ οἱ ἔκτοτε ἐκλεγέντες ἢ ἐκλεγησόμενοι Ἀρχιερεῖς.

παῖδα. Ἐκ διδάσκετε οὖν τὰ τέκνα τὸν λόγον Κυρίου· στύφετε δὲ αὐτὰ καὶ δαρμοῖς, καὶ ποιεῖτε ὑποτακτικά· ἀπὸ βρέφους διδάσκοντες αὐτὰ τὰ ἱερὰ γράμματα, ὑμέτερά τε καὶ θεῖα, καὶ πᾶσαν Γραφὴν θείαν παραδίδοντες· μὴ διδόντες ἄνεσιν αὐτοῖς, κατεξουσιάζειν ὑμῶν παρὰ τὴν ὑμετέραν γνώμην· μετὰ ὁμηλικῶν εἰς συμπόσιον μὴ ἔωντες αὐτὰ συμβάλλειν». Λόγοι προφητικοί! Τί ἄρά γε θὰ ἔλεγε τὴν σήμερον ἡμέραν ὁ ἀνώνυμος συγγραφεὺς, βλέπων καθ' ἐκάστην τὰ «πάρτυ» τῶν νέων, ὑπὸ τῶν γονέων μάλιστα ὀργανούμενα καὶ μὲ τὴν ἐντολήν, ὅπως οὐδεὶς τῶν γονέων, οὐδὲ ἡ μήτηρ αὐτῶν παρίσταται, ἵνα ἀνετώτερον οἱ διασκεδάζοντες νέοι καὶ νέαι ἀπολαμβάνωσι κατὰ τὰς ὀρέξεις των τὰς ἡδονικὰς ἀπολαύσεις τῆς ἐποχῆς, ἀπὸ τοῦ καπνίσματος μέχρι καὶ τῆς μαριχουάνας;! — Συνεχίζων δ' ὁ ἀνώνυμος συντάκτης τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος ἔργου, ἐπάγεται: «οὕτω γὰρ — διὰ τῶν συμποσίων καὶ πάρτυ δηλ. — εἰς ἀταξίαν ἐκτραπήσονται, καὶ εἰς πορνείαν περιπεσοῦνται! Καὶ ἐὰν παρὰ τὴν τῶν γονέων ἀμέλειαν τοῦτο πάθωσιν, ἔνοχοι τῶν ψυχῶν αὐτῶν οἱ γεννήσαντες ὑπάρξουσιν. Εἰ γὰρ τῇ τῶν γονέων βαθυμίᾳ σύνεισιν ἀκολάστοις, οἱ παῖδες ἀμαρτήσαντες οὐκ αὐτοὶ μόνοι κολασθήσονται, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ αὐτῶν οἱ γονεῖς αὐτῶν κριθήσονται. Διὰ τοῦτο σπουδάζετε ὦρα γάμου ζευγνύναι καὶ συναλλάσσειν αὐτὰ, ἵνα μὴ τῆς ἡλικίας ἐν τῇ ἀκμῇ ζεύσεως ἔθῃ πορνόκοπα ἀποβῆ, καὶ ὑμεῖς ἀπαιτηθῆ-

σεσθε τὸν λόγον ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως ὑπὲρ Κυρίου τοῦ Θεοῦ».

6. Αἱ «Ἀποστολικαὶ Διαταγαί», καίτοι ὡς εἶπομεν εἶναι ἔργον ἀπόκρυφον, ἐν τούτοις περιέχουσιν ἀποσπάσματα ὀλόκληρα εἴτε Ἀποστολικῶν ἀνδρῶν εἴτε καὶ ἐτέρων γνησίων ἔργων ἐκκλησιαστικῶν συγγραφέων. Δι' αὐτὸ τὸ ἔργον τοῦτο ἀποβαίνει ἀρχαία πηγή, γνωρίζουσα ἡμῖν γνώμας ἀρχαίων ἐκκλησιαστικῶν ἀνδρῶν, ὧν τὰ ἔργα πολλάκις ἀπωλέσθησαν ἢ ἐν ἀποσπάσμασιν εἶναι γνωστά. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον θεωρῶ ἀξιόλογον καὶ τὴν γνώμην ἐτέρου ψευδεπιγράφου ἔργου, ἧτοι τῆς προτασσομένης ἐν τοῖς «Ψευδο-Κλημεντίοις» ἐπιστολῆς δῆθεν τοῦ Κλήμεντος Ῥώμης πρὸς τὸν Ἰάκωβον τὸν ἀδελφόνθεον, ὁμιλοῦσης περὶ Κατηχητῶν-Διδασκάλων καὶ τῶν προσόντων, ἅτινα πρέπει νὰ κοσμῶσιν αὐτούς. Ἴδου λοιπὸν τί σχετικῶς λέγει: «Οἱ κατηχοῦντες πρῶτον κατηχηθέντες κατηχήτωσαν· ὅτι περὶ ψυχῶν ἀνθρώπων τὸ ἔργον· πρὸς γὰρ τὰς πολλὰς τῶν μανθανόντων γνώμας συναρμόζεσθαι δεῖ τὸν τῶν λόγων ὑφηγητήν. Πολύμαθῆ οὖν καὶ ἀνεπίληπτον, πολὺπειρόν τε καὶ δῆλον τὸν κατηχοῦντα εἶναι δεῖ» (Migne, P.G. 2,48B).

Ἄλλὰ τὸ θέμα εἶναι οὐ μόνον τὰ μάλιστα σπουδαῖον καὶ λίαν ἐπίκαιρον, ἀλλὰ καὶ εὐρύτατον καὶ πολὺπλευρον, ὥστε πρέπει νὰ συνεχίσωμεν.

ΚΩΝ. Γ. ΜΠΟΝΗΣ

Ὁμότιμος Καθηγητῆς τοῦ Παν/μίου Ἀθηνῶν

ΕΚΛΟΓΗ ΚΑΙ ΕΝΘΡΟΝΙΣΙΣ ΝΕΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΩΝ

Τὴν 12ην τοῦ μηνὸς Ἰουνίου καὶ περὶ ὥραν 7ην μ.μ. ἔλαβε χώραν ἡ ἐνθρόνισις τοῦ πρώτου Μητροπολίτου τῆς νεοϊδρυθείσης Ἱερᾶς Μητροπόλεως Περιστερίου, τοῦ ἀπὸ Φιλίππων, Νεαπόλεως καὶ Θάσου κ. Ἀλεξάνδρου.

Τὴν Κυβέρνησιν ἐξεπροσώπευσεν ὁ Ὑπουργὸς Πολιτισμοῦ καὶ Ἐπιστημῶν κ. Δ. Τσάκωνας καὶ ὁ Νομάρχης Δυτικῆς Ἀττικῆς κ. Καστρίσιος, ὅστις προσεφώνησεν ἐκ μέρους τῆς Κυβερνήσεως τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Περιστερίου κ. Ἀλέξανδρον.

Ἡ τελετὴ ἤρχισεν εἰς τὰς 7 μ.μ. ἀκριβῶς, ὅταν πομπὴ αὐτοκινήτων ἀφίχθη εἰς τὴν εἴσοδον τῆς πόλεως, ἔνθα τὸν ὑπεδέχθη ὁ Δήμαρχος Περιστερίου κ. Ἀ. Κορακάκης καὶ τὸν συνώδευσε μέχρι τῆς πλατείας τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου, ἔνθα ἤδη ἀνέμενον τὸν Σεβασμιώτατον οἱ Σεβ. Μητροπολίται Πειραιῶς

κ. Χρυσόστομος, Νέας Ἰωνίας καὶ Φιλαδελφείας κ. Τιμόθεος, Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας κ. Στέφανος, Ἱερισσοῦ, Ἁγίου Ὀρους καὶ Ἀρδαμερίου κ. Παῦλος, Νέας Σμύρνης κ. Χρυσόστομος, Φιλίππων, Νεαπόλεως καὶ Θάσου κ. Προκόπιος, Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ κ. Γεώργιος, Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς κ. Ἀγαθόνικος καὶ ὁ Ἐπίσκοπος Δέρβης κ. Κοσμάς, Ἀρχιερατικοὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ οἱ Σεβ. Μητροπολίται Μύρων κ. Χρυσόσταμος, Κολωνίας κ. Γαβριήλ καὶ Παφνουσίας κ. Γρηγόριος, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, αἱ τοπικαὶ Ἀρχαὶ μετὰ τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου καὶ πλῆθος λαοῦ.

Τὸν Σεβασμιώτατον προσεφώνησεν ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφεῖμ Πανσο. Ἀρχιμ. κ. Μά-

3. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3/1974 Σ. Π., ὡς αὕτη διὰ τῆς παρουσίας συμπληροῦται, προβλεπομένη ἀσχετῆ, πέραν τῶν ὑπὸ τῆς Σ. ταύτης Π. προβλεπομένων ἀρμοδιοτήτων καὶ ἀπάσας τὰς κατὰ τὴν κειμένην ἐκάστοτε νομοθεσίαν ἀρμοδιότητας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου.

Ἄρθρον 2.

Ἀρχιερεῖς, οἵτινες δι' ἐνεργειῶν καὶ ἐκδηλώσεών των διαταράσσου τὴν εἰρήνην καὶ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, δύνανται νὰ κηρύσσωνται ἐκπτωτοὶ τοῦ Ἀρχιερατικοῦ Θρόνου αὐτῶν δι' ἀποφάσεως τῆς κατὰ τὰς διατάξεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 3/1974 Σ. Π., ὡς αὕτη συμπληροῦται διὰ τῆς παρουσίας Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, λαμβανομένης διὰ πλειονοψηφίας τῶν 2/3 τῶν παρόντων μελῶν αὐτῆς. Ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐκτελεῖται ἅμα τῇ δημοσιεύσει τῆς διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, μὴ ὑποκειμένη εἰς ἐνδίκον μέσον ἢ προσφυγὴν ἐνώπιον πάσης ἐκκλησιαστικῆς ἢ πολιτειακῆς ἀρχῆς ἢ δικαστηρίου.

Ἄρθρον 3.

Ἡ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 1, παρ. 2, τῆς παρουσίας προβλεπομένη Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος δύναται, ὅπως ἀνακαλῆ, τῇ προτάσει τοῦ Προέδρου αὐτῆς, ἀποφάσεις ληφθείσας κατ' ἐφαρμογὴν τῆς ὑπ' ἀριθ. 3/1974 Σ. Π. Ἀνακλητικαὶ ἀποφάσεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ληφθείσαι κατὰ τὸν χρόνον ἰσχύος τῆς ὑπ' ἀριθ. 3/1974 Σ. Π., θεωροῦνται ὡς νομίμως ληφθείσαι καὶ ἰσχύουν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των.

Ἄρθρον 4.

Τὸ ἄρθρον 5 τῆς ὑπ' ἀριθ. 3/1974 Σ. Π. ἔχει ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ πράξεων ἐκδιδομένων κατ' ἐφαρμογὴν τῆς παρουσίας, ὡς καὶ ἐπὶ πράξεων ἐκδοθεισῶν ἢ ἐκδοθησομένων κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ Ν.Δ. 411/1974.

Ἄρθρον 5.

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρουσίας δημοσιευομένης διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ἀνατρέχει εἰς τὸν χρόνον ἰσχύος τῆς ὑπ' ἀριθ. 3/1974 Σ. Π.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 2ῃ Ἰουλίου 1974

Ο ΠΡΟΒΑΡΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΦΑΙΔΩΝ ΓΚΙΖΙΚΗΣ

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Ο ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ

ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΣ ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΜΕΛΗ

ΚΩΝΣΤ. ΡΑΑΛΗΣ, ΗΛ. ΜΠΑΛΟΠΟΥΛΟΣ, ΣΠ. ΤΕΤΕΝΕΣ, ΕΥΣΤ. ΛΑΤΣΟΥΔΗΣ, ΒΑΣ. ΤΣΟΥΜΠΑΣ, ΣΤΥΛ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ, ΓΕΩΡΓ. ΤΣΟΥΜΑΝΗΣ, ΔΗΜ. ΤΣΑΚΩΝΑΣ, ΠΑΝ. ΧΡΗΣΤΟΥ, ΤΖΩΡ. ΤΖΩΡΤΖΑΚΗΣ, ΚΩΝΣΤ. ΚΥΠΡΑΙΟΣ, ΓΕΩΡΓ. ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΣ, ΠΑΝ. ΠΑΠΑΡΡΟΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΧΑΡ. ΓΕΩΡΓΙΟΠΟΥΛΟΣ, ΤΡΥΦ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑΚΟΣ, ΑΔΕΞ. ΤΖΑΒΕΛΛΑΣ, ΚΩΝΣΤ. ΣΚΙΑΔΟΠΟΥΛΟΣ.

Ἐθεωρήθη καὶ ἐτέθη ἡ μεγάλη τοῦ Κράτους σφραγίς.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 2ῃ Ἰουλίου 1974

Ο ΕΠΙ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΥΠΟΥΡΓΟΣ

ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

ξιμος Ζύδας, Πρωτοσύγκελλος τῆς 'Ιερῶς 'Αρχιεπισκοπῆς 'Αθηνῶν, καὶ ἐνεχείρισεν ἐκ μέρους τοῦ Μακαριωτάτου ἀρχιερατικὴν ράβδον εἰπὼν τὰ ἑξῆς:

«Ράβδος ἐθούτητος, ἡ ράβδος τῆς βασιλείας σου. 'Ηγάπησας δικαιοσύνην καὶ ἐμίσησας ἀνομίαν· διὰ τοῦτο ἔχρισέ σε ὁ Θεός, ὁ Θεός σου, ἔλαιον ἀγαλλιᾶσεως» (Ψαλμ. 44,7-8).

Σεβασμιώτατε Ποιμενάρχα τῆς νεοσυστάτου 'Ι. Μητροπόλεως Περιστερίου,

Σεπτῇ ἐντολῇ τοῦ Μακαριωτάτου Προκαθημένου τῆς 'Ελλαδικῆς 'Εκκλησίας ἡμῶν κ. Σεραφεὶμ παρίσταμαι τὴν συγκινητικὴν ταύτην στιγμήν πάνυ γηθόσυνος ἐνώπιον τῆς ὑμετέρας Σεβασμιότητος, ἵνα ἐκ προσώπου ἐκείνου, κωλυόμενοι λόγῳ ἀναποτρέπτων Πρωθιεραρχικῶν αὐτοῦ καθηκόντων καὶ συνεχῶν ὑποχρεώσεων, ἐγχειρίσω τῇ ὑμετέρῃ Σεβασμιότητι τὴν ποιμαντορικὴν ταύτην ράβδον, ἣν διαδοχικῶς ἐκράτησαν καὶ ἐκλείσαν οἱ Διονύσιοι, οἱ 'Ιερόθεοι καὶ οἱ Λεωνίδαι, ἐρχόμενος μετὰ τοῦ παρισταμένου Κλήρου καὶ λαοῦ, ὅπως ἀποβῇ αὕτη βακτηρία δυνάμει καὶ ἰσχύος καὶ παραμυθίας, ἐν τῇ πολυμύχθῳ ποιμαντορίᾳ περιουσίῳ λαοῦ.

'Η ἀνατεθεισά μοι Πρωθιεραρχικῇ αὐτῇ ἐντολῇ γέμει τὴν καρδίαν μου ἀνεκλαλήτου χαρᾶς, εὐκρινούς ἀγαλλιᾶσεως καὶ ἐν Κυρίῳ ὑπερηφανείας, τοῦτο μὲν, διότι ἀμφοτέροι προερχόμεθα, κατὰ συγκυρίαν, ἐκ τοῦ περιστέμνου ἱεροῦ παλλαδίου τῆς 'Ορθοδοξίας, τοῦ πολυστενάκτου ἀλλὰ καὶ πολυῦμνήτου Φαναρίου, τῆς ἀγιωτάτης δηλονότι καθέδρας συμπάσης τῆς 'Ορθοδοξίας, τοῦτο δέ, διότι ἠδύτηξα νὰ γνωρίσω τὴν ὑμετέραν Θεοτίμητον Σεβασμιότητα ὡς Ἄ ν θ ρ ω π ο ν καὶ ὡς Ἀ ρ χ ι ε ρ ε α .

'Ὡς ἄνθρωπον μὲν, λέγω, διακρινόμενον διὰ τὴν παμμερῆ καὶ ἐξαιρετικὴν μόρφωσιν αὐτοῦ, τὸν πλοῦτον τῶν ψυχικῶν αἰσθημάτων, τὴν πηγαίαν ἐγγύειαν, τὴν πρωτότητα, τὴν εὐπροσηγορίαν καὶ τὴν χριστιανικὴν κοινωνικότητα, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀγνότητα τοῦ ἤθους ἐν συνδυασμῷ μετὰ τῆς βαθυστοχάστου κρίσεως καὶ τῆς ἰδιαιτέρας πρὸς πάντας ἀγάπης.

'Ὡς 'Ιεραρχὴν δέ, συνεχιστὴν τῆς μακροαίονος παραδόσεως τῶν ἐπιλέκτων Φαναριωτῶν 'Ιεραρχῶν, ὅστις διὰ τῆς ἀνυστάτου διακυβερνήσεως τοῦ ἐγγενοῦς λαοῦ τῆς ἀποστολικῆς καθέδρας τῶν Φιλιππίων, ἦν ἐπὶ δεκαετίαν πον θεοφιλῶς καὶ ψυχωφελῶς διεποίμανεν, ἀπέδειξε τὸν πλοῦτον τῶν διοικητικῶν καὶ ποιμαντορικῶν αὐτοῦ προσόντων.

Νῦν δέ, κανονικῇ ψήφῳ καὶ ἐκλογῇ τῆς Σεπτῆς ἡμῶν 'Ιεραρχίας, ἀναλαμβάνετε, Σεβασμιώτατε, ὡς νουνεχῆς καὶ ἐμπειρὸς πλέον οἰακοστροφὸς τοὺς οἴακας τῆς ἀρτισυστάτου ταύτης 'Ιερῶς Μητροπόλεως Περιστερίου, κοσμοβριθοῦς ἐξ εὐσεβοῦς καὶ φιλοτίμου λαοῦ, ἀποσπασθέντος ἐκ τῆς 'Ιερῶς 'Αρχιεπισκοπῆς 'Αθηνῶν, τῇ πρόφρονι προτάσει, ἀλλὰ καὶ τῇ ἐπιμόνῳ προτρο-

πῇ τοῦ Μακαριωτάτου 'Αρχιεπισκόπου ἡμῶν, ἵνα τοιουτοτρόπως ἀπροσκόπτως καὶ λυσιτελῶς διαπομύνηται ὁ λαὸς οὗτος, ὑπάρχοντος ἐγγύτερον καὶ ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ τοῦ κανονικοῦ ποιμενάρχου.

Δέξασθε, τοίνυν, Σεβασμιώτατε, τὰς ἐγκαρδίου ἀδελφικὰς εὐχὰς καὶ συγχαρητηρίους προσρήσεις ἐπὶ τῇ ἐνθρονίσει ὑμῶν τῆς Αὐτοῦ Μακαριότητος, 'Ητις πρὸς τοῦτο ἐνετείλατό μοι, ἵνα κατὰ τὴν εὐσημον καὶ πανηγυρικὴν ταύτην ἐνθρονιστήριον ὑμῶν ἡμέραν ἐκφωνήσω:

Ζῆθι, Σεβασμιώτατε Ποιμενάρχα Περιστερίου, καὶ ἐντεινε, καὶ ἴσχυε, Κύριος σκέπει σε! Κύριος φυλάξει σε, «καὶ ἡ βοήθειά σου παρὰ Κυρίου τοῦ ποιήσαντος τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν», «Ὅστις «οὐ δώσει εἰς σάλον τὸν πόδα Σου»!

'Ακολουθῶς προσεφώνησε τὸν Σεβ. ὁ Δήμαρχος Περιστερίου κ. 'Αθ. Κορακάκης, εἰς οὓς ἀπήντησεν δι' ὀλίγων ὁ Σεβασμιώτατος.

'Ἐν συνεχείᾳ, ἐσχηματίσθη μεγάλη πομπὴ μὲ ἐπικεφαλῆς τὴν μουσικὴν τοῦ Δήμου Περιστερίου, ἠκολούθουν οἱ Πρόσκοποι, 'Ὀδηγοὶ καὶ 'Αλκιμοὶ, ἡ μουσικὴ τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων, τὰ Λάβαρα τῶν μαθητῶν, τὰ ἱερά 'Εξαπτέρυγα, ὁ Τίμιος Σταυρός, ὁ Σεβ.Μητροπολίτης Περιστερίου κ. 'Αλέξανδρος, ἑκατέρωθεν τοῦ ὁποίου ἦσαν ὁ 'Ιερός Κλήρος τῆς 'Ιερῶς Μητροπόλεως ἐνδεδυμένος τὰς ἱερατικὰς του στολὰς, νεάνιδες, τιμητικὸν ἀπόσπασμα στρατοῦ, ὡς καὶ τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων, ἠκολούθουν οἱ Σεβ. 'Αρχιερεῖς, πλῆθος κληρικῶν, ὁ Ὑπουργὸς Πολιτισμοῦ καὶ 'Επιστημῶν κ. Δ. Τσάκωνας, ὁ Νομάρχης, ὁ Δήμαρχος Περιστερίου, ὡς καὶ προσκεκλημένοι Δήμαρχοι, ὁ Πρόεδρος τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου μετὰ τῶν μελῶν αὐτοῦ, ὁ Εἰρηνοδίκης, οἱ Γυμνασιάρχαι, οἱ 'Επιθεωρηταὶ Μέσης καὶ Δημοτικῆς 'Εκπαίδευσως, οἱ Διευθυνταὶ τῶν Δημοσιῶν Ὑπηρεσιῶν καὶ Τραπεζῶν, οἱ δημόσιοι καὶ δημοτικοὶ ὑπάλληλοι, οἱ Πρόεδροι τῶν 'Οργανώσεων καὶ πλῆθος λαοῦ. Τὴν πομπὴν ἔρανον μὲ ἄνθη κορασιδὲς μὲ λευκὰ ἐνδύματα.

'Η ἱερά πομπὴ διέσχισε τὴν κεντρικὴν λεωφόρον τοῦ Περιστερίου καὶ ἔφθασεν εἰς τὸν 'Ιερόν Ναὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, ἔνθα ἔλαβε χώραν ἡ τελετὴ τῆς ἐνθρονίσεως τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου κ. 'Α λ ε ξ α ν δ ρ ο υ . Κατ' αὐτὴν, καὶ ἀφοῦ ὑπὸ τοῦ Θεοφιλεστάτου 'Επισκόπου Δέρβης κ. Κοσμᾶ, 'Αρχιγραμματέως τῆς 'Ι. Συνόδου, ἀνεγνώσθη τὸ Προεδρικὸν Διάταγμα τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου καὶ ἡ 'Εγκύκλιος τῆς 'Ιερῶς Συνόδου τῆς 'Ιεραρχίας τῆς 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος περὶ τῆς ἐκλογῆς αὐτοῦ, ὡμίλησαν ἐν ἀρχῇ ὁ Δήμαρχος Περιστερίου κ. 'Α. Κορακάκης, ὅστις καὶ προσέφερεν Αὐτῷ ἀρχιερατικὴν μίτραν ἐκ μέρους τοῦ Δήμου Περιστερίου, ὁ Νομάρχης Δυτικῆς 'Αττικῆς κ. 'Ι. Καστρίσιος ἐκ μέρους τῆς Κυβερνήσεως καὶ ὁ π. 'Αγγελος Τόλιας ἐκ μέρους τοῦ 'Ιερατείου τῆς 'Ιερῶς Μητροπόλεως, ὅστις εἶπε τὰ ἑξῆς:

Σεβασμιότατοι,

Κύριε Δήμαρχε,

Λοιπαὶ Ἀρχαὶ τῆς πόλεως Περιστερίου,

Ἀπὸ δεκαπενταετίας περίπου, ὅτε ὁ Δήμος Περιστερίου ἔπαισε νὰ ἀποτελῆ ἀκράαιαν συνοικίαν τῶν Ἀθηνῶν ὀλιγαριθμῶν κατοίκων, δυσπρόσιτον συγκοινωνιακῶς, ἀποτελουμένην μόνον ἀπὸ πρόχειρα ξυλόσπιτα, μὲ ἀνύπαρκτον σχεδὸν ἐμπορικὴν κίνησιν, ἀλλὰ μετεβλήθη εἰς Δήμον ἀριθμοῦντα πλέον τῶν 140.000 κατοίκων, μὲ ἅπαντα τὰ στοιχεῖα τῆς αὐτομόμου πολιτείας (Δημαρχία, Εἰρηνοδικεῖον, Ταμεῖον, Καταστήματα Τραπεζῶν, Ἐμπόριον) σὺν τοῖς ἄλλοις, ἀνάγκη ἔντονος προεβάλλετο καὶ ἡ παρουσία ἰδίου διὰ τὸ ποίμνιον Ποιμενάρχου, πρὸς ἐγγυτέραν παρακολούθησιν τῶν πνευματικῶν ἀναγκῶν τῶν Χριστιανῶν καὶ ἀποτελεσματικὴν ἀντιμετώπισιν τούτων.

Διὰ τὴν δημιουργίαν ἱερᾶς Μητροπόλεως Περιστερίου σύντονοι κατεβλήθησαν προσπάθειαι ὑπὸ πάντων τῶν παραγόντων τῆς πόλεως ἡμῶν καὶ πολυετεῖς παραστάσεις καὶ ἀγῶνες πρὸς πάντα ἀρμόδιον. Καὶ ἐνῶ, ἰδία κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, ἀνεγνωρίζετο ὑπὸ πάντων, Ἐκκλησιαστικῶν καὶ Πολιτικῶν ἡγητόρων, ἡ ἰδρυσις Ἱ. Μ. Περιστερίου, παρέμεινεν αὐτὴ εἰς τὸν χῶρον τῆς θεωρίας καὶ τοῦ ὄνειρου.

Ἄλλ' ἰδοῦ, ἔξυπνοι γενόμενοι τὴν στιγμὴν ταύτην, ἀτενίζομεν εἰς πραγματικότητα, τὴν κατόπιν πολλῆς ἐπιμονῆς καὶ ἀνυποχωρήτου ἀποφασιστικότητος ὑλοποίησιν τῆς ἐνθρονιστηρίου ἐξαγγελίας τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφεῖμ περὶ δημιουργίας Μητροπόλεως ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπικῇ περιφερείᾳ, οὐχὶ μόνον τὴν ἰδρυσιν τῆς Ἱ. Μ. Περιστερίου, ἀλλὰ καὶ τὴν παρουσίαν τοῦ πρώτου Ποιμενάρχου τῆς νεοσυστάτου ταύτης Μητροπόλεως.

Δεδικαιολογημένως ὅθεν, μετὰ τοῦ Ἱεροῦ Χρυσόστομου ἐρωτῶμεν· «ἀρα ἀληθῆ τὰ συμβαίνοντα περὶ ἡμᾶς ἢ νῦξ τὰ παρόντα καὶ ὄρα;». Καὶ ἀπαντῶμεν εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο. Ἀληθῆ ὄντως τὰ συμβαίνοντα ἐντὸς τοῦ Μητροπολιτικοῦ τούτου Ναοῦ.

Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ οἱ περὶ Αὐτὸν Σεβ. Μητροπολίται, σύμπαν τὸ ἱερατεῖον τῆς πόλεως, οἱ ἄρχοντες καὶ ὁ Θεοφιλὴς λαὸς τοῦ Περιστερίου ἀγαλλομένῳ ποδὶ προσήλθον καὶ συνεκentrώθησαν εἰς τὸν Ἱερόν τοῦτον Ναόν, ἵνα συμμετάσχωσιν εἰς τὴν ἐνθρόνισιν τοῦ πρώτου Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Περιστερίου κ. Ἀλεξάνδρου.

Ἀγαθὴ συγκυρία ὁ πρῶτος Ἐπίσκοπος Περιστερίου κατάγεται ἐκ τῶν ἱερῶν χώρων τῆς Μ. Ἀσίας, ἐξ ἧς κατάγονται οἱ πρῶτοι κάτοικοι τοῦ Δήμου τούτου, πρόσφυγες τοῦ 1922, οἱ ὁποῖοι μετὰ παρέλευσιν πενήτηντα ἡδὴ καὶ πλέον ἐτῶν, ὡσάκις ἀναμνησκονται τὰ πάτρια αὐτῶν ἐδάφη, ἀναλύονται εἰς δάκρυα καὶ φωνητῶναι ἢ νοσταλγία («τῶν ἀρχαίων καλῶν καιρῶν»).

Εἰς Ἀμισὸν τοῦ θουλικοῦ Πόντου ἐγεννήθη, ἐκ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης ἀπεφοίτησε καὶ ἐν τῇ Μεγάλῃ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ ἐν Κων/πόλει ὑπηρέτησε ὡς Ἀρχιμανδρίτης ἕως τοῦ 1955, ὅτε ἐξεδιῶχθη ὑπὸ τῶν Τουρκικῶν Ἀρχῶν, ἐνεκα τῆς ἰσχυρᾶς αὐτοῦ προσωπικότητος καὶ τοῦ ἐθνικοῦ φρονήματός του. Καὶ ἐν Θεσσαλονίκῃ, ὅπου ὡς προϊστάμενος καὶ ἱεροκέρυξ τοῦ Ἱ. Ν. Ἁγίου Δημητρίου ἕως τὸ 1958 διηκόνισε καὶ ἐν Ἀθήναις, ὅπου παραλλήλως πρὸς τὰ ἐφημεριακὰ καὶ τοῦ προϊσταμένου καθήκοντα ἐν τῷ Ἱ. Ν. Ἁγίου Χαράλάμπους Ἰλισίων ἤσκει καὶ τὰ καθήκοντα τοῦ Διευθυντοῦ Τύπου παρὰ τῇ Ἀποστολικῇ Διακονίᾳ καὶ διηθῆνε τὰ περιοδικὰ «Χαρούμενο Σπίτι», «Χαρούμενα παιδιὰ» καὶ τὸ τῶσον γνωστὸν καὶ ψυχοφελές φυλλάδιον «Φωνὴ Κυρίου», βαθεῖα ἀφῆκε τὰ ἔργα τῆς διελυσσεῶς του καὶ γόνιμον πνευματικὴν σπορὰν εἰς τὸ ποίμνιον αὐτοῦ ἐκαλλιέργησεν. Οὐδόλως ἀκόμη ὑστέρησε καὶ εἰς τὴν συγγραφικὴν δραστηριότητα. Ἐξέδωκε πλέον τῶν 20 συγγραμμάτων ἐποικοδομητικῶν, ποιμαντικῶν καὶ κοινωνικῶν περιεχομένων, αἱ ὁποῖα ἔτυχον εὐμενεστάτων κρίσεων.

Διακριθεὶς ὅθεν ὁ Ἀρχ. Ἀλέξανδρος Καντῶνης διὰ τὰ διοικητικά, οργανωτικά καὶ ποιμαντικά του προσόντα, τὴν ἐντιμότητα τοῦ βίου, τὴν ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους ἀγάπην καὶ μόχθον, ἀπέβη προσωπικότης σημαντικὴ ἐν τε Κων/λει καὶ Ἀθήναις. Κατηρητισμένος θεολογικῶς καὶ Ἐκκλησιαστικῶς, γνωρίζων ὅσον ὀλίγοι κληρικοὶ τὰς ἀνάγκας καὶ τὰ προβλήματα τοῦ συγχρόνου πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, μέθεσε τὰς ἐξαιρετικὰς αὐτοῦ ἰκανότητας πρὸς θεραπείαν τῶν ἀναγκῶν τούτων καὶ ἐπίλυσιν τῶν προβλημάτων τῶν Χριστιανῶν εἴτε διὰ συγγραμμάτων, εἴτε διὰ τοῦ κηρύγματος καὶ τῆς ποιμαντικῆς δράσεως. Πάντα ταῦτα ἐκτιμηθέντα ὑπὸ τῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας, ἤγαγον εἰς τὴν ἀπόφασιν τὴν Σεπτῆν Ἱεραρχίαν, ὅπως τὸν ἐκλέξῃ ὡς Μητροπολίτην Φιλίππων, Νεαπόλεως καὶ Θάσου. Καὶ ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης θεαρέστως ὑπηρετήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Θεοφιλῶς ἐποίμανε τὸ ποίμνιον τῆς Μητροπόλεώς του, ἐθεράπευσε τὰς ἀνάγκας τούτου, ἐπιδείξας Χριστομίμητον καθ' ὅλα ποιμαντορίαν. Τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ἐξεπροσώπευσεν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, ἰδία ὡς μέλος τῆς ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Συνδικῆς Ἐπιτροπῆς, κυρίως δὲ εἰς τὰς σχέσεις ταύτης μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κων/πόλεως.

Ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ Πολιτεία ἐκτιμῶσιν καὶ ἐπιβραβεύουσαι τὴν ἐπιτυχήν ποιμαντορίαν εἰς τὴν Ἀποστολικὴν Μητρόπολιν Φιλίππων, Νεαπόλεως καὶ Θάσου προήγαγον καὶ κατέστησαν τὸν Σεβασμιώτατον κ. Ἀλεξάνδρον εἰς πρῶτον Μητροπολίτην Περιστερίου, ἵνα συνεχίσῃ καὶ ἀπὸ τῆς νέας ταύτης σκοπιᾶς τὴν δράσιν του ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ.

Σεβασμιώτατε Δέσποτα καὶ Πάτερ,

Ὁ λαὸς τοῦ Περιστερίου, τὸ πλεῖστον, ὡς προεῖπον, προερχόμενος ἐκ τῶν χωμάτων τῆς φιλιτά-

της γενετείρας σας, διακρίνεται διὰ τὴν πηγαίαν, ἀκλινῆ πίστιν του εἰς τὴν θεοσκείαν τοῦ Ἐσταυρωμένου Κυρίου μας, διὰ τὴν ἀπλότητα τῆς καρδίας του, διὰ τὴν ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην εἰς τοὺς καλοὺς ποιμένας του, διὰ τὴν ὀλοπρόθυμον προσέλευσίν του εἰς τὰς Ἱ. Ἀκολουθίας. Ὅχι μόνον δὲν θὰ σᾶς δημιουργήσῃ προβλήματα, ἀλλὰ τὸναντίον προσφέρεται ὡς καλλιεργημένος ἀγρός, ἔτοιμος νὰ δεχθῆ τὸν σπόρον, τὸν ὅποιον ἢ δεξιὰ ὑμῶν πλουσίως θὰ σπειρῇ. Καὶ τὸ ἱερατεῖον τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μητροπόλεως σεμνόν, εὐσεβές καὶ κατὰ πάντα «σνηρομοσμένον τῷ Ἐπισκόπῳ ὡς χορδαὶ κιθάρας», θὰ βοηθήσῃ ὑμᾶς ἀποτελεσματικῶς, ἵνα φέρητε εἰς αἴσιον πέρας τὴν διακονίαν ὑμῶν ἐν τῇ Ἱερᾷ ταύτῃ Μητροπόλει καὶ ὀδηγήσῃτε τὰς ψυχὰς τῶν Χριστιανῶν εἰς νομὰς τοῦ Χριστοῦ σωτηρίους.

Καὶ οἱ ἄρχοντες τέλος τῆς πόλεώς μας θὰ ἴστανται παρὰ τὸ πλεονὸν ὑμῶν, βοηθοῦντες ἕκαστος ἐκ τῆς θέσεώς του ὑμᾶς εἰς ὅ,τι θὰ δέησθε.

Καὶ νῦν, καλωσορίζοντες τὴν ὑμετέραν Σεβασμιότητα καὶ νῆκῶς εὐχόμενοι, ὅπως ἡ ποιμαντορία ὑμῶν ἀποβῆ καὶ ἐν τῇ Ἱερᾷ ταύτῃ Μητροπόλει Χριστομίμητος, εὐχαριστοῦντες δὲ ἅμα ἐκ καρδίας τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τὸν κατὰ πάντα ἄξιον Πρόεδρον Αὐτῆς Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφεῖμ, διότι συνέτρεξαν εἰς τὴν ἰδρυσίν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Περιστερίου καὶ δηλοῦντες ὅτι ἡ εὐγνωμοσύνη ὄλων μας θὰ εἶναι καὶ βαθεῖα καὶ ἰσόβιος πρὸς Αὐτούς, δόξαν καὶ αἶνον ἀναπέμπομεν πρὸς τὸν Δομήτορα τῆς Ἐκκλησίας Χριστὸν καὶ διὰ τὴν νέαν Του ταύτην πρὸς τὸν Δῆμόν μας εὐεργεσίαν. Ὡς ἐκπρόσωπον Τοῦτου ἐνατενίζοντες εἰς ὑμᾶς, Σεβασμιώτατε Πάτερ, προσκυνοῦμεν καὶ εὐχόμεθα τὰ ἔτη ὑμῶν νὰ εἶναι πολλά.

Τέλος, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Περιστερίου κ. Ἀλέξανδρος ἀνέγνωσε τὸν Ἐνθρονονιστήριον αὐτοῦ λόγον, ἔχοντα οὕτω:

Εὐσεβὲς πλήρωμα τῆς Ἀγιωτάτης Ἱ. Μητροπόλεως Περιστερίου,

Δόξαν καὶ αἶνον ἀναπέμπομεν εἰς τὸν Τριαδικὸν Θεὸν διὰ τὰ ἀγαθὰ, τὰ ὅποια μᾶς παρέχει παρὰ τὴν ἀναξιοσύνην ἡμῶν. Ὁ Πανάγαθος μὲ σοφίαν οἰκονομεῖ τὰ καθ' ἡμᾶς καὶ προστατεύει τὴν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν Του, ἀναδεικνύων ποιμένας καὶ διδασκάλους πρὸς καταρτισμὸν τῶν πιστῶν.

Ὁφείλονται δὲ καὶ εὐχαρισταὶ δλόφνηχοι πρὸς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφεῖμ, διότι ἐπέδειξεν ὑψηλὸν ἐκκλησιαστικὸν φρόνημα καὶ ἦθος, συνέλαβε τὴν ἐπιταγὴν τῆς νέας ποιμαντικῆς τῶν ἡμερῶν μας, ὥστε νὰ προβῆ εἰς χειρονομίαν ἡγεμονικὴν καὶ νὰ ἀνακηρύξῃ τέσσαρα διαμερίσματα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς

† Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Περιστερίου κ. Ἀλέξανδρος

του εἰς ἰσαριθμοὺς Μητροπόλεις, κατὰ τὸ σπάνιον καὶ ἀσύνηθες εἰς τὰ ἐκκλησιαστικὰ χρονικά, καὶ τοῦτο διὰ τὸ ἔχειν Αὐτὸν βαθυτάτην ἐκκλησιαστικὴν συνείδησιν. Ὁ Μακαριώτατος αἰτιολογῶν τὴν γενναϊοφρονα ταύτην προᾶξίν του εἶπεν, ὅτι πράττει τοῦτο πρὸς καλύτεραν καὶ ἐπωφελεστέραν διαποιήμανσιν τῶν χριστιανῶν, ὡς ἀπαιτοῦν οἱ καιροί.

Ἐπίσης θεομᾶς εὐχαριστίας ἐκφράζω πρὸς τὰς Ἀρχάς, πρὸς τὸν πνευματικόν, βιομηχανικόν, ἐμπορικόν, ὑπαλληλικὸν καὶ ἐργατικὸν κόσμον τῆς περιοχῆς, πρὸς τὸν Ἱ. Κλήρον τῆς Μητροπόλεως ἡμῶν, πρὸς τοὺς προσελθόντας φίλους, διὰ νὰ τιμήσουν τὴν μεγάλην ἡμέραν τοῦ Περιστερίου, τὴν γενέθλιον ἑορτὴν τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ταύτης. Δῆμος καὶ Δήμαρχος Περιστερίου ὑπεβλήθησαν εἰς θυσίας, ὑπὲρ δύναμιν, διὰ νὰ καταστήσουν τὴν λαμπρὰν ἑορτὴν ἔτι λαμπροτέραν καὶ πλέον ἐπιβλητικὴν.

Ἄς μοι ἐπιτραπῆ δέ, ὅπως ὅπως ἰδιαιτέρως ἐξάρω τὴν παρουσίαν ἐπιλέκτων ἁγίων ἀδελφῶν Ἀρχιερέων, οἵτινες ἠθέλησαν τόσον εὐγενῶς φερόμενοι νὰ ἐνισχύσουν τὸν ὀμιλοῦντα εἰς τὴν νέαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ θέσιν του.

Εὐχαριστῶ δὲ προσέτι θεομῶτατα τοὺς τρεῖς Ἱεράρχας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, τοὺς Σεβασμιωτάτους Μύρων κ. Χρυσόστομον, Κολωνίας κ. Γαβριήλ καὶ Σουηδίας κ. Παῦλον, τοὺς

πολυτίμους ιερολοχίτας τῆς Μαρτυρικῆς Μητρὸς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τοὺς καὶ προσκομίζοντας τὰς θεοπειθεῖς Πατριαρχικὰς εὐλογίας τοῦ Προκαθημένου τῆς Ὁρθοδοξίας κ. Δημητρίου, τοῦ σεβαστοῦ καὶ προσκνητοῦ ἡμῖν Δεσπότη.

Χριστοφόρον ἐκκλησιασµα, ἐπιτρέφατέ μοι ν' ἀναφέρω δι' ὀλίγων, ἐνδεικτικῶς, τὰ πρὸς ἐκτέλεσιν ἱερὰ ἡμῶν καθήκοντα.

Ἡ ἀποχώρησίς μου ἐκ τῆς Ἀποστολικῆς καὶ παλαιφάτου Ἐκκλησίας τῶν Φιλίππων ὑπῆρξε κατώδυνος καὶ μὲ σπαραγµὸν καρδίας. Ἀλλὰ ἡ λύπη ἐκείνη γίνεται σήμερον χαρὰς πρόξενος. Ἡ παρουσία ὁµως τόσων σεπτῶν Ἱεραρχῶν, αἱ τιμαὶ τῆς Πολιτείας, ἡ σύσσωμος ὑποδοχὴ καὶ ὁ σεισµὸς τῆς πόλεως, πρὸς τὸν πρῶτον Ἐπίσκοπον τῆς νεοσυστάτου Ἱ. Μητροπόλεως Περιστερίου, μὲ συγκλονίζουν ψυχικῶς καὶ ἀναλογίζομαι τὰς εὐθύνas μου κατ' ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων.

Συμβολικὸν ἐκλαµβάνω τὸν Ναὸν τοῦ Ἐδαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, εἰς τὸν ὁποῖον, θεία εὐδοκία, λαμβάνει χώραν ἡ σεμνὴ τελετή. Ἐδαγγελιστῆς εἶµαι καὶ ἐγὼ ἐν μέσῳ ὑμῶν, ἀγαπητὰ ἐν Κυρίῳ τέκνα. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης καὶ ὅσον χρόνον θὰ μὲ ἀξιῶσῃ ὁ Πανάγαθος καὶ ἡ Μεγαλόχαρη, θὰ εὐαγγελίζωµαι τὸ μέγα τῆς σωτηρίας ἡμῶν κεφάλαιον καὶ τοῦ ἀπ' αἰῶνος μυστηρίου τὴν φανέρωσιν.

Ἡ φανέρωσις καὶ ἀποκάλυψις τοῦ θείου θελήµατος θὰ πραγματοποιεῖται μέσα εἰς τὰ πλαίσια τῆς σηµερινῆς ζωῆς καὶ εἰς σύγχρονα σχήµατα, διὰ νὰ καρποφορήσῃ ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ. Οὕτω θὰ καθαγιαζέται ἡ ἀτομικὴ, ἡ οἰκογενειακὴ καὶ ἡ κοινωνικὴ µας ζωὴ καὶ θὰ εἶδῃ τὸν ἀσφαλῆ προσανατολισµὸν τῆς µὲ πνεύδα τὴν ἀγάπην.

Προσέρχοµαι φόβῳ συνεχόμενος, ἀλλὰ καὶ θαρρῶν εἰς τὴν θείαν ἐνίσχυσιν, µὲ τὴν βεβαιότητα, ὅτι ὁ Θεὸς συγκάµνει τῷ κοπιῶντι. Ἐπιπροσθέτως δὲ θὰ στηρίζοµαι εἰς τὴν βακτηριαν τῆς ἀγάπης σας. Διαισθάνοµαι ὅτι θὰ ἔχω ἀμέριστον τὴν συμπαράστασιν σας. Θὰ εἶµαι ἐν μέσῳ ὑμῶν ὡς ὁ διακονῶν, διότι ἐπιθυµῶ νὰ σὰς ὑπηρετήσω. Ἐρχοµαι σήμερον προσκομίζων µίαν πρόθυµον, λευκοπῶγον, νεάζουσαν καρδίαν. Σὰς προσφέρω τὸν καλύτερον ἑαυτὸν µου, ὠριµον κατὰ τὴν ἡλικίαν καὶ εἰς τὴν διακονίαν τῆς Ἐκκλησίας προγυµνασθέντα. Φιλοτιμία µου θὰ εἶναι νὰ γράφω ὀλίγας λιτὰς γραµµὰς καλῆς θελήσεως µὲ τοὺς καρποὺς τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης καὶ οἰκοδοµῆς.

Ἀντιλαµβάνοµαι τὴν ἀντίθεσιν. Ὅλα αὐτὰ προδίδουν ἐφηβικὸς ὄραµατισµὸς καὶ νεανικὸς ἐνθουσιασµός. Ναι, µὲ τὴν διαφορὰν ὅτι τώρα εἶµαι πλέον προσγειωµένος καὶ ὄχι οὐτοπιστής. Ἀλλὰ σὰς ἐξομολογοῦµαι, ὅτι παραμένω ἀνιάτως αἰσιόδοξος, δι' αὐτὸ καὶ ἐτόλμησα νὰ ἀναλάβω ἓνα τόσον δυσχερὲς ὑπόδηµα. Θὰ ἐπιτύχω; Ἐνώσατε τὰς προσευχὰς σας µὲ τὰς ἰδικὰς µου, ὥστε τὸ ἐνταῦθα ἔργον τοῦ Θεοῦ νὰ ἀχθῆ εἰς αἰῶνον πέρασ.

Τρέφω κρυφῆν ἐλπίδα, ὅτι ἐδῶ εἰς τὸ Περιστερὶ ἔχω εἰς τὴν διάθεσίν µου ἀγνόν καὶ παρθένον ἔδαφος, ἀλλ' ἐν ταυτῷ καὶ ἀγρὸν χέρσον, καίτοι πρόσφορον δι' ὄργωμα, σπορὰν καὶ φύτεϊαν. Ἡ Ἐκκλησία ἤλθε κοντὰ σας χάρις εἰς τὸν ἀλτρονίσµον τοῦ Ἀθηνῶν Σεραφεῖµ. Ἀπὸ σήμερον καὶ ἐφεξῆς ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Περιστερίου εἰσέρχεται εἰς τὴν καθημερινήν σας ζωὴν καὶ θὰ σὰς ἐμφυσήσῃ πνοὴν ζωῆς καὶ θὰ सम्πορεύεται µαζὶ σας πρὸς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐν συνδυσµῷ µὲ τὰ κατὰ κόσµον ἀδιάβλητα δικαιώµατα, ὅπως τὰ περιγράφει τὸ Ἱ. Ἐδαγγέλιον. Τὸ σύνθηµά µας εἶναι: ἡ Ἐκκλησία κοντὰ στὸ λαό.

Ἡ θεία ἐντολή: «ἀγαπᾶτε ἀλλήλους» καὶ ἡ ἐπιταγὴ τοῦ Ἁγίου Πνεύµατος «μηδενὶ μηδὲν ὀφείλετε, εἰ µὴ τὸ ἀγαπᾶν ἀλλήλους», θὰ οὐθυμίζῃ τὰς σχέσεις µας εἰς τὸν κοινωνικὸν τοµέα τῆς χριστιανικῆς ἀλληλεγγύης. Ἡ Ἐκκλησία στοργικὰ θὰ ἀγκαλιάζῃ τὰ νήπια καὶ τὰ παιδιὰ, τοὺς ἐφήβους καὶ τοὺς νέους, αὐτοὺς ἰδιαιτέρως, ἄνδρας καὶ γυναῖκας, ἐργάτας καὶ ἐργοδότας, ὑπαλλήλους καὶ προῖσταµένους. Τοὺς πάντας χωρὶς καµµίαν διάκρισιν. Δὲν δύνάται ὡς ἐκ τῆς φύσεώς της, διότι εἶναι Μητέρα, νὰ διαχωρίζῃ τὰ παιδιὰ της. Ἀντιθέτως, ἡ μητρικὴ στοργὴ καὶ µερίµνά της θὰ εἶναι πλέον ἐντονος διὰ τοὺς ἀσώτους καὶ παραστρατηµένους, διὰ τὰ ἀπροσάρµοστα παιδιὰ της πρὸς τὸ κοινωνικὸν σύνολον. Θὰ τὰ διαπαιδαγωγήσῃ κατὰ Χριστὸν καὶ ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ Ἐδαγγελίου καὶ τῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τὴν δεδοκιµασµένην Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὴν παράδοσιν.

Πρέπει νὰ γίνῃ κοινὴ συνείδησις, ὅτι προηγεῖται τὸ καθῆκον τοῦ δικαιώµατος, ἢ ἐργασία τῆς ἀμοιβῆς, ὁ τίμιος κόπος τῆς ἀπολαβῆς. Ἀλλὰ ἐπιβάλλεται καὶ δικαιοσύνη εἰς τὰς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων. Καὶ ἡ θέσις τοῦ Ἐδαγγελίου, ὅτι «ἄξιός ὁ ἐργάτης τοῦ µισθοῦ αὐτοῦ» δέον νὰ γίνεται σεβαστὴ ἀρχὴ καὶ κανὼν. Καιρὸς νὰ γίνων ἀντὰ ταῦτα τὸ χριστιανικὸν κοινωνικὸν συμβόλαιον. Διότι τὸ Ἐδαγγέλιον, ναι µὲν εἶναι βιβλίον παλαιόν, ἀλλὰ ἀείποτε νεάζον. Θὰ παραµείνῃ τὸ θεῖον δῶρον τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα. Πνεῖς εἶναι δι' ἡµᾶς τοὺς διασχίζοντας τὴν ἄλµυρὰν τοῦ βίου θάλασσαν καὶ ὁ πολικὸς ἀστὴρ τῆς ζωῆς µας.

Ματαιοπονῶ, ἀδελφοί µου, καὶ σὰς καταπονῶ. Ἐπιχειρῶ τὰ ἀδύνατα θέλων νὰ σὰς ἐκθέσω τὸ τί θὰ πράξω. Προτιµότερον νὰ σταµατήσουν τὰ λόγια, διότι οἱ καιροὶ οὐ µενετοί. Τελειῶνω µὲ τὴν δήλωσιν, ὅτι θὰ ἐργασθῶ µὲ γνώµονα τὸ σµφέρον τῶν πνευματικῶν µου τέκνων. Ἐναποθέτω τὴν πτωχὴν µου ποιµαντορικὴν πείραν. Σὰς προσφέρω ὅτι πολυτίµον διαθέτω, τὸν ἑαυτὸν µου, τὴν καρδίαν µου µὲ τοὺς ζωηροὺς νεανικὸς παλµοὺς της. Εἶναι μικρὰ καὶ ὀλίγη ἡ προσφορὰ µου. Σὰς ἀξίζει πολλὰ καὶ καλύτερα. Ἀλλὰ αὐτὸ ποὺ σὰς δίδεται, προέρχεται ἀπὸ τὰ τρεῖςβαθὰ τῆς ψυχῆς µου καὶ µὲ πολλὴν ἀγάπην. Παρακαλῶ θερµῶς, δεχθῆτε τὴν ταπεινὴν µου προσφορὰν.

Μετὰ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν τελετὴν καὶ κατὰ τὴν ἔξοδον τοῦ Σεβασμιωτάτου ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Εὐαγγελιστρίας, ὁ λαὸς πρόεβη εἰς ἐνθουσιώδεις ἐκδη-

λώσεις επαναλαμβάνων τὴν φράσιν τοῦ Σεβ. «ἡ Ἐκκλησία κοντὰ στὸν λαόν». Ἡ λαϊκὴ συμμετοχὴ ἦτο πρωτοφανής.

Ἡ τελετὴ ἔκλεισε μὲ δεξιώσιν, εἰς τὴν ὁποίαν παρέστησαν οἱ Σεβ. Μητροπολίται, οἱ ἐπίσημοι καὶ πλῆθος λαοῦ, εἰς τὸ Δημαρχιακὸν Μέγαρον, τὴν ὁποίαν ὠργάνωσεν ὁ Δήμαρχος, ἐνῶ εἰς τὴν πλατεῖαν ἐπαιάνιζεν ἡ μουσικὴ τοῦ Δήμου.

Ἐντυπωσίασε τοὺς παρευρισκομένους δημοσιογράφους καὶ ξένους ἀνταποκριτὰς ἡ θερμότης τῶν λαϊκῶν ἐκδηλώσεων καὶ ἐσχολιάσθη ὡς σαφὴς στροφὴ τοῦ πληθυσμοῦ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται πλέον ὅτι μετὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου ἴσται ὄντως παρὰ τὸ πλευρόν του, ἐκφραστῆς τῶν βαθυτάτων θρησκευτικῶν παραδόσεων τοῦ λαοῦ μας.

A.

Τῇ Κυριακῇ τῆς Πεντηκοστῆς (2 'Ιουνίου) ἐγένετο, μετὰ μεσημβρίαν, ἐν Πάτραις ἡ ἐνθρόνισις τοῦ νέου Μητροπολίτου Πατρῶν κ. Νικοδήμου. Τὸν ἐνθρονίζόμενον ἱεράρχην ἐπλαισίωσαν ὀκτώ Μητροπολίται, οἱ Σεβασμιώτατοι: Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας κ. Γεώργιος, ὁ καὶ Τοποτηρητῆς τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πατρῶν, Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας κ. Στέφανος, Ἱερισσοῦ, Ἀγ. Ὁρους καὶ Ἀρδαμερίου κ. Παῦλος, Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας κ. Θεόκλητος, Κεφαλληνίας κ. Προκόπιος, Κολωνίας κ. Γαβριὴλ (τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου), Ἡλείας κ. Ἀθανάσιος καὶ Μαρωνείας κ. Δαμασκηνός.

Εἰς τὰ ὅρια τῆς Ἐπαρχίας προϋπήνησαν τὸν ἐξ Ἀθηνῶν ἐρχόμενον Μητροπολίτην ἄπασαι αἱ πολιτικαὶ καὶ στρατιωτικαὶ Ἀρχαὶ τῶν Πατρῶν καὶ τοῦ Νομοῦ Ἀχαΐας. Εἰς δὲ τὸ πρῶτον χωρίον τῆς Ἱ. Μητροπόλεως (Νέον Ἐρινεὸν Πατρῶν) ὑπεδέχθησαν οἱ κάτοικοι, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸ ἱερατεῖον τῶν πέντε χωρίων καὶ μετὰ προσφώνησιν τοῦ Προέδρου τῆς Κοινότητος ὁ Μητροπολίτης, ἀπαντήσας διὰ βραχέων, ἠὺλόγησε τοὺς συνελθόντας, ἐνῶ ἐψάλλετο ἐν χορῶ ἡ «φήμη» αὐτοῦ.

Ἀκολουθῶς, ἐσχηματίσθη πομπή, καθ' ἣν προηγούμενων μοτοσυκλετιστῶν, τὰ αὐτοκίνητα τῶν Μητροπολιτῶν ἠκολουθοῦντο ὑπὸ τῶν τοιούτων τῶν Ἀρχῶν κ.ἄ. τινῶν, κατευθυνόμενα πρὸς τὴν πόλιν τῶν Πατρῶν.

Εἰς τὴν πρώτην ἀπὸ τῆς εισόδου τῆς πόλεως ἐνορίαν (τῆς Ἀγίας Σοφίας) ἐγένετο μικρὰ δέησις ἐν μέσφ τῶν αὐτόθι ἀθροισθέντων ἐνοριτῶν ὑπὲρ τοῦ Μητροπολίτου, ἐπευλογήσαντος αὐτούς.

Εἰς κεντρικὴν πλατεῖαν τῆς πόλεως ἐγένετο ἡ ἐπίσημος ὑποδοχὴ τοῦ Μητροπολίτου ὑπὸ τῶν Ἀρχῶν καὶ τοῦ λαοῦ. Ὁ Μητροπολίτης ἐπιθεωρήσας τὸ τιμητικὸν στρατιωτικὸν ἀπόσπασμα, ἀνῆλθεν ἐπὶ εἰδικῆς ἐξέδρας, ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς παιανίζουσης μουσικῆς, καὶ περιβληθεὶς μανδύαν καὶ λαβῶν ἀνά χεῖρας τὴν ποιμαντορικὴν ράβδον καὶ σταυρὸν εὐλογίας ἤκουσε βραχέϊαν προσφώνησιν τοῦ κ. Δημάρχου καὶ ἀπήντησε δι' ὀλίγων. Εἶτα ἀσπασθεὶς τὴν εἰκόνα τοῦ Πολιούχου ὁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου κατηθύνη ἐν μεγαλοπρεπεί τε-

λετικῇ πομπῇ διὰ τῆς φερωνύμου ὁδοῦ Ἀγίου Ἀνδρέου εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Πολιούχου, τὸν νέον καὶ παμμεγέθη καὶ περικαλέστατον (μὴ τεθέντα εἰσέτι ἐν λειτουργίᾳ), ἐνθα ἐγένετο ἡ τελετὴ τῆς ἐνθρονίσεως, τοῦ ἀπειροπληθοῦς λαοῦ πληρώσαντος τὸν ναὸν καὶ τὸ εὐρὺ προαύλιον αὐτοῦ.

Ὁ νέος Μητροπολίτης πρὸ τοῦ Ἀγίου Βήματος ἀσπασθεὶς τὴν Τιμίαν Κάραν τοῦ Πρωτοκλήτου τῶν Ἀποστόλων καὶ εὐλογήσας τὸν λαὸν ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ Ἀρχιερατικοῦ θρόνου. Περιβληθεὶς δ' ἐπιτραχήλιον καὶ ὠμοφόριον κατήρξατο τῆς Ἱερᾶς Ἀκολουθίας τῆς ἐνθρονίσεως. Πρὸ τοῦ «Εὐλογητὸς ὁ Θεός...» ἀνεγνώσθησαν ἀπ' ἄμβωνος ἡ σχετικὴ Ἐγκύκλιος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τὸ συναφές Προεδρικὸν Διάταγμα περὶ κοταστάσεως καὶ ἀναγνωρίσεως τοῦ νέου Μητροπολίτου. Μετὰ τὰ ψαλέντα τροπάρια τῆς Πεντηκοστῆς καὶ τοῦ Ἀγ. Ἀνδρέου, τὴν «ἐκτενῆ», τὴν ἐπισφραγιστικὴν εὐχὴν καὶ τὴν Ἀπόλυσιν, τὸν νέον Μητροπολίτην προσεφώνησαν ἀλληλοδιαδόχως ὁ Ἀντιπρόεδρος τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ τέως Τοποτηρητῆς τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πατρῶν, Σεβ. Μητροπολίτης Καλαβρύτων κ. Γεώργιος, ὁ Νομάρχης Ἀχαΐας κ. Ἰω. Πάλλης καὶ ὁ Δήμαρχος Πατρῶν κ. Κων. Γκολφινόπουλος.

Εἶτα ὁ ἐνθρονισθεὶς Μητροπολίτης εἶπε τὸν ἀκόλουθον ἐνθρονιστήριον λόγον.

«Ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς ἦσαν ἅπαντες ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τὸ αὐτό».
(Πράξ. β' 1).

Σεβασμιώτατε Ἀντιπρόεδρε τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ Τοποτηρητὰ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μητροπόλεως,

Σεβασμιώτατοι Ἱεράρχαι,

Εὐλαβέστατοι Ἱερεῖς,

Ἐντιμότατοι Ἀρχοντες τοῦ Νομοῦ καὶ τῆς Πόλεως ταύτης,

Τιμώτατοι Ἐκπρόσωποι τοῦ φιλοχριστοῦ Στρατοῦ καὶ τῶν Πολιτικῶν Ὑπηρεσιῶν,

Ἀγαπητοὶ καὶ εὐλογημένοι μου Χριστιανοί,

Κατὰ τὴν ἐορτίον ταύτην καὶ γενέθλιον τῆς Ἐκκλησίας ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, ὅπως ἐξαιρέτως ἡ ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τῶν Πατρῶν καὶ ὁ ἐνθρονιζόμενος ἐπίσκοπος αὐτῆς «Πεντηκοστὴν ἐορτάζομεν καὶ Πνεῦματος ἐπιδημίαν». Ὅπως δὲ κατὰ τὴν πρωτοχριστιανικὴν ἐκείνην ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς ἦσαν ἅπαντες ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τὸ αὐτό, οὕτω καὶ ἐνταῦθα σήμερον «ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τὸ αὐτό» σνηγμένοι, πάλιν «Πεντηκοστὴν ἐορτάζομεν».

Μὲ ἐπὶ κεφαλῆς σεβασμιώτατα Μέλη τῆς σεπτῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ἅπαντες οἱ τῶν Πα-

τρέων προσετώτες και κλήρος και λαός πολλός («συνφώνως δοξάζομεν τὸ Πανάγιον Πνεῦμα»). Διότι ἀπ' ἀρχῆς («τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους ποιμαίνειν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου και Θεοῦ») (Πράξ. κ' 28). Και πάλιν Αὐτὸ τὸ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον, ὁ Παράκλητος ὁ ἀγαθός, τὸν Ὅποιον ἐν εἰδει πωρίνων γλωσσῶν οὐρανόθεν κατέπεμψεν ὁ Κύριος ἐπὶ τοὺς ἁγίους Αὐτοῦ μαθητάς και Ἀποστόλους, ἵνα «μένῃ εἰς τὸν αἰῶνα» ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ («καὶ ὁδηγῆ [αὐτὴν] εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν») (Ἰω. ιδ' 16, ις' 13), ἐπεφοίτησεν, ὡς πάντοτε, και νῦν ἐπὶ τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, και δι' αὐτῆς «ἔθετο ἐπισκόπους ποιμαίνειν τὴν Ἐκκλησίαν», ἀνέδειξε δὲ και κατέστησεν ἐπίσκοπον τῆς πόλεως και Ἐπαρχίας ταύτης τὸν ἦδη ἐν μέσῳ ὑμῶν ὑψωθέντα και ὀμιλοῦντα πρὸς ὑμᾶς.

*

Ὅταν, πρὸ δεκαετίας, ἡ Ἐκκλησία τῶν Πατρῶν ἀπελάμβανεν ἐκ νέου τὸν θησαυρὸν αὐτῆς, τὴν Τιμίαν Κάραν τοῦ θεμελιωτοῦ Αὐτῆς Πανευφήμου Ἀποστόλου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου, ὁ προκατόχος μου Μητροπολίτης Κωνσταντίνος, (ὅστις και συνέδεσε τὸ ὄνομά του μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῆς ἁγίας Κάρας τοῦ σεπτοῦ Πολιούχου τῶν Πατρῶν), ἀνεζήτη τὸν ὑμνογράφον, ὅστις θὰ συνέθετε τοὺς ἱεροὺς ὕμνους και τὰ τροπάρια εἰδικῆς ἁσματικῆς ἀκολουθίας, ἵνα ψάλλονται ἐφεξῆς εἰς ἐξύμνησιν τοῦ μεγάλου διὰ τὰς Πάτρας και τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν γεγονότος τούτου.

Και ἠδύκωσεν ὁ Κύριος νὰ ὑπάρξῃ ἀπὸ τῶν ἡμερῶν ἐκείνων, οὕτως εἰπεῖν, ἀρραβῶν τοῦ ὑμνογράφου ἐκείνου ἀρχιμανδρίτου μετὰ τῆς πόλεως και Μητροπόλεως τῶν Πατρῶν. Και ἐπευλόγησεν ἕκτοτε ὁ θεῖος Πρωτοκλήτος τὸν ὑμνωδῆσαντα τὴν Τιμίαν Του Κάραν. Και ἦδη ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης τοῦ θρόνου διάδοχος τοῦ Πρωτοκλήτου, ἐπευλογεῖ πάντα ὑμᾶς, ὡς ἐλέω Θεοῦ Μητροπολίτης τῆς Ἀποστολικῆς Μητροπόλεως Πατρῶν.

*

Διετέλουν μέχρι τοῦδε Μητροπολίτης τῶν Νέων Χωρῶν, τ.ἔ. τῆς Βορείου Ἑλλάδος, ὑπὸ τὴν πνευματικὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Οἰκονομικοῦ Πατριαρχείου. Ἐνῶ δὲ ἡ μητροπολιτικὴ ἔδρα τῶν Πατρῶν περιλαμβάνεται εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Παλαιᾶς— τῆς νοτίου— Ἑλλάδος, ἐν τούτοις κατὰ θεῖαν εὐδοκίαν διατηρῶ τὸ προνόμιον νὰ διατελῶ ὑπὸ τὴν σκέτην τοῦ Ἰδρυτοῦ τῆς ἐν ΚΠόλει Μεγάλῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, πανευφήμου Ἀποστόλου Ἀνδρέου. Οὕτως ἡ μεταφύτευσις και ἐνταξίς μου εἰς τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Παλαιᾶς Ἑλλάδος με διατηρεῖ, Χάριτι Θεῖα, ταπεινὸν κλῆμα τῆς μεγάλης ἀμπέλου, ἣν ἐφύτευσεν ἡ δεξιὰ τοῦ Ὑψίστου διὰ τοῦ Πρωτοκλήτου τῶν Ἀποστόλων. Οἱ κλάδοι τῆς ἀμπέλου ταύτης, τὴν ὁποίαν κατήρδευσε και ἐπορφύρωσε τὸ Ἀποστολικὸν αἷμα τοῦ Πρωτοκλήτου, καλόππουσι λαὸν πολλὸν τῶν Ὁρθοδόξων, ἀπὸ τοῦ

Βοσπόρου και τῆς Ἐπιταλόφου μέχρι και τῆς νύμφης τοῦ Πατραϊκοῦ κόλπου.

*

Διὰ πάντα ταῦτα δοξάζω τὸ Πανάγιον Ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἐξαιρέτως και ἐορτιαῶς σήμερον, ἐπὶ τῇ λαμπρᾷ πανηγύρει Αὐτῆς, διότι οὕτως ἠδύκωσεν νὰ οἰκονομήσῃ τὴν θέσιν και τὴν πορείαν μου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ὑμνολογῶ δὲ τὸν πάνσεπτον Ἀπόστολον Ἀνδρέαν και διανοίξας σήμερον τὰς πόλεις τοῦ μεγάλου και περικαλλοῦς αὐτοῦ Ναοῦ, ἐπικαλοῦμαι τὴν εὐλογίαν και τὰς πρεσβείας τοῦ Πολιούχου ἡμῶν. Και ἐκαλέσαμεν τὸν Πατραϊκὸν λαὸν εἰς ἀγαλλίασιν διὰ τὰ θυρανοίξια τοῦ Ναοῦ τούτου, ἐξαγγέλλοντες προσεχῆ και τὰ ἀπὸ μακροῦ ἀναμενόμενα Ἐγκαίνια αὐτοῦ. Οὕτως ἀπὸ τῆς ἐνθρονίσεως ἡμῶν ἐξαιτούμεθα τὴν βοήθειαν και συναντίληψίν του εἰς τὸ ἔργον τῆς διαποιμάνσεως τῆς Θεοφρονητοῦ ταύτης και Ἀποστολικῆς Μητροπόλεως, τῆς ἁγιαζομένης πάλιν ἐπ' ἐσχάτων διὰ τῆς Τιμίας Κάρας τοῦ ἐνταῦθα ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρήσαντος Ἀποστόλου.

Ἐν εὐλαβείᾳ δὲ πολλῇ και ἐγγνωμοσύνη ἀνομολογῶ τὴν εὐμένειαν και τὴν τιμὴν, δι' ὧν με περιέβαλεν ἡ Ἐκκλησία, ἀποβλέψασα εἰς τὴν ταπεινότητά μου πρὸς πλήρωσιν τοῦ χηρεύοντος μητροπολιτικοῦ Θρόνου τῶν Πατρῶν.

Ἡ ὄντως περιφανὴς και σπουδαία αὕτη Μητροπολις εἶχε και ἔχει πάντοτε, πρὸς τῷ μεγαλείῳ, και τὰ προβλήματα τῆς. Ἠτύχησεν νὰ ἔχῃ παράδοσιν ἐκκλησιαστικὴν οὐχὶ τὴν τυχοῦσαν. Και κατὰ τοὺς νεωτέρους τούτους χρόνους διατηρεῖ ἐπιτονον τὸ χριστιανικὸν της χρῶμα, διότι ἔτυχε χριστιανικῆς καλλιέργειας πολλῆς και ἀξιολογωτάτης, διὰ τῶν κόπων ἀξίων ἐργατῶν τοῦ θεῖου ἀμπελώνου, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἰδίου τοῦ ἀοιδίμου μητροπολίτου Ἱεροθέου Μητροποῦλου και ἀπὸ τῶν ἡμερῶν και ἔργων τοῦ μακαριστοῦ πατρὸς Γερβασίου Παρασκευοπούλου, μετὰ τοῦ ὁποίου συνειργάσθημεν στενῶς πρὸ 35ετίας και ὑπῆρξαμεν σὺν αὐτῷ οἱ δύο ἄμεσοι ἐπιτελεῖς και συνεργάται τοῦ μεγάλου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσάνθου.

Ἄλλοι δὲ προκατοχοὶ ἡμῶν εἰς τὸ γεώργιον τοῦτο τοῦ Κυρίου εἴτε ἐθήτευσαν ἐπὶ μακρὰ ἔτη ὡς σκαπανεῖς αὐτοῦ, ὡς ὁ ἀοιδίμος Ἀντώνιος Παράσχης, εἴτε μετεκλήθησαν εἰς ὑψηλοτέραν σκοπιάν, ὡς ὁ ἀειμνηστος Θεόκλητος, ὑψωθεῖς ἀπὸ Πατρῶν εἰς τὸν ἀρχιεπισκοπικὸν Θρόνον τῶν Ἀθηνῶν.

Δὲν δύναται ὡσαύτως νὰ ἀγνοηθῇ και τὸ γεγονός, ὅτι τὸν ἐκκλησιαστικὸν ἀγρὸν τῶν Πατρῶν ἐπότισαν, ἢ και ποτίζουσιν εἰσέτι και ἄλλοι ἐργάται τοῦ Κυρίου, εἴτε προβιβασθέντες ἐξ αὐτοῦ εἰς μητροπολιτικὰς ἔδρας, τὰς ὁποίας αἰσίως κατέχουσιν, εἴτε ἐπιδοθέντες εἰς τὴν συστηματικωτέραν και συνεχῆ και μόνιμον διοργάνωσιν τοῦ ἔργου (τοῦ εὐαγγελίου τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ) (Πράξ. κ' 24).

Ἄλλ', ὡς προεῖπον, αἱ διαστάσεις τοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸν Πατραϊκὸν χῶρον εἶναι μεγάλαι. Και τὸ πηδάλιον τοῦ σκάφους τούτου τῆς Ἐκκλησίας

† 'Ο Σεβ. Μητροπολίτης Πατρῶν κ. Νικόδημος

ἀπαιτεῖ εἰδήμονας χειριστάς, γνώστας τῶν πολυπύχων καὶ ἀκανθῶδων πολλάκις ζητημάτων, καὶ διαθέτοντας ἱκανὴν καὶ πολυπλευρον πρὸς τοῦτο προπαιδεῖαν.

Ἐὰν δὲ ἡ τιμία ψῆφος τῆς σεπτῆς Ἱεραρχίας ἐπεφυλάχθη ὁμοφώνως εἰς τὸν λαλοῦντα τὴν ὥραν ταύτην, καὶ ἐὰν ἡ Ἐκκλησία δὲν ἔστρεξε νὰ καταστήσῃ νεόφυτον ἐπίσκοπον εἰς τὸν Θρόνον τῶν Πατρῶν, τοῦτο — ὅσον τιμητικὸν καὶ ἂν εἶναι διὰ τὸν ὁμιλοῦντα — τὸν τοποθετεῖ ἐνώπιον τῶν μεγάλων εὐθυνῶν τοῦ ἐναντι τῆς νέας κλήσεως αὐτῆς τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἡ μεταφύτευσις καὶ μετάθεσις αὕτη δὲν νοεῖται ὑπὸ τοῦ ἐνθρονισθέντος εἰς νέον θρόνον μητροπολίτου ὡς ἐπιβράβευσις τῶν ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας πεπραγμένων ὑπ' αὐτοῦ, «ὅτι οὐχ ἱκανοὶ ἔσμεν λογίσασθαι τι ὡς ἐξ ἑαυτῶν, ἀλλ' ἡ ἱκανότης ἡμῶν ἐκ τοῦ Θεοῦ» (Β' Κορ. γ' 5). Νοεῖται, ὡς πᾶσα μεταφύτευσις, ὅτι σκοπὸν καὶ προσδοκίαν ἔχει τὴν καλυτέραν καὶ μεγαλυτέραν καρποφορίαν «ἵνα πλείονα καρπὸν φέρῃ» ('Ιω. ιε' 2), πρὸς μεῖζον ὄφελος τῆς Ἐκκλησίας, σὺν Θεῷ πάντοτε.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον θὰ ἀφιερῶσωμεν, τοῦ Κυρίου συνεργοῦντος, πᾶσας τὰς δυνάμεις ἡμῶν καὶ ὅ,τι τυχὸν χάρισμα καὶ δώρημα τέλειον ἄνωθεν καταβαῖνον ἐκ τοῦ Πατρὸς τῶν φώτων ἐδόθη εἰς ἡμᾶς.

Ἡδυνήσαμεν νὰ ἔχωμεν ἄμεσον ἐμπειρίαν ὄλων τῶν τομέων τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔργου. Διότι παιδιό-

θεν προσφοιτῶντες εἰς τὸν ναὸν τοῦ Κυρίου καὶ ἐκ νεότητος εἰσελθόντες εἰς τὰς τάξεις τοῦ ἱεροῦ Κλήρου, διήλθομεν τὴν ἤδη 35ετῆ ἱερατικὴν ἡμῶν διακονίαν εἰς ὅλας τὰς ἐπάλλξεις τῆς Ἐκκλησίας καὶ εἰς πάντα σχεδὸν τὰ λειτουργήματα τῆς ἐκκλησιαστικῆς διακονίας. Ὅθεν ἰσαριθμῶμεν πρὸς ταῦτα βαθμίδας ἀριθμῶν ἢ κλίμαξ τῆς ἀνόδου ἡμῶν εἰς τὸν μητροπολιτικὸν τοῦτον Θρόνον, χωρὶς βεβαίως τοῦτο νὰ ἔχη ἄλλην τιὰ σημασίαν, εἰ μὴ ἀπλῶς ἀποτελεῖ ἐνδειξὴν σχετικῆς ἐνημερότητος εἰς τὰς ἐπὶ μέρους ἀρμοδιότητας καὶ τὰ συναφῆ ἔργα καὶ προβλήματα.

Τὴν πτωχὴν δὲ πάντως ταύτην προπαιδεῖαν καταθέτων πρὸ τοῦ θρόνου τῆς Χάριτος τοῦ Κυρίου, δέομαι ταπεινῶς, ἵνα τὸ δοθὲν μοι τάλαντον ἀδέξῃσῃ καὶ ἱκανώσῃ με νὰ τὸ διαθέσω φιλοπόνως καὶ μετὰ παντός ζήλου, σὺν τῷ θείῳ Αὐτοῦ φωτισμῷ, πρὸς καρποφορίαν ἱκανὴν καὶ ἀξιοχρεῶν, διὰ τὴν ὁποίαν πάντοτε «ὀφειλέτης εἰμί».

*

Πρὸς τὸν δραματισμὸν μιᾶς τοιαύτης εὐλογημένης καρποφορίας τοῦ ἐνταῦθα ἐπισκοπικοῦ ἡμῶν ἔργου στρέφομεν ἤδη τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν ἡμῶν. Καὶ εὐχόμεθα ἐκ βάθους ψυχῆς νὰ χαρίσῃ εἰς ἡμᾶς ὁ Παράκλητος μίαν νέαν Πεντηκοστήν.

Πάντοτε τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἔργον Πεντηκοστῆς. Καὶ τὰ χαρίσματα τοῦ Παναγίου Πνεύματος, παρατεινόμενα εἰς τοὺς αἰῶνας, βιοῦνται ὑπὸ τῶν χριστιανῶν καὶ παρέχονται καὶ καλλιεργοῦνται διὰ τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ λειτουργικὴ ζωὴ τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας, καὶ μάλιστα ἡ μυστηριακὴ τοιαύτη, εἶναι πρωτίστον μέλημά μου. Διότι τὸ πρῶτον ἔργον τῆς Ἐκκλησίας εἶναι τὸ ἁγιαστικόν. Οἱ ἔχοντες διάφορον ἀντίληψιν δὲν ὀρθοδοξοῦσιν.

Οἱ φιλέοργοι καὶ φιλακόλουθοι Πατριῶτες θὰ γνωρίζωσιν ὅτι ὁ ἐπίσκοπος τῶν θὰ ἱεροοργῇ τακτικώτατα, κατὰ πᾶσαν ἐόρτιον εὐκαιρίαν. Θὰ ἐπιτελῇ δὲ πάντοτε ὑποδειγματικῶς τὰ τῆς θείας λατρείας, τόσον ἀπὸ πλευρᾶς μυσταγωγικῆς καὶ κατανοητικῆς, ὅσον καὶ ὡς πρὸς τὴν ψαλμοφῶδιαν καὶ τὴν ἐν γένει λειτουργικὴν παράστασιν καὶ μεγαλοπρέπειαν.

Ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ διδακτικὸν ἔργον τῆς Ἐκκλησίας θὰ ἠγγῆται καθηκόντως ὁ Ἱεράρχης ἡμῶν. Πάντοτε ἀποβλέπομεν εἰς τὴν ὀρθοτόμησιν τοῦ λόγου τῆς ἀληθείας. Κήρυγμα ποιότητος, ὡς πρὸς τὴν μορφήν καὶ τὸ περιεχόμενον. Κήρυγμα Χριστοκεντρικὸν καὶ ἀγιογραφικὸν καὶ λειτουργικὸν καὶ πατερικόν. Ἀλλὰ καὶ κήρυγμα ὀρθῶς καὶ ὑγιῶς συγχρονισμένον εἶναι ἡ ἐπιδιώξις καὶ ἡ ἐπίδοσις ἡμῶν. Ἡ δὲ περαιτέρω εἰς βάθος καλλιέργεια τῶν πιστῶν, διὰ τῆς Κατηχήσεως, διὰ τῆς Ἱεράς Ἐξομολογήσεως καὶ διὰ τῆς ζώσης συμμετοχῆς εἰς ἔργα χριστιανικῆς ἐποικοδομῆς καὶ καταρτισμοῦ ἀνήκει ὡσαύτως εἰς τὴν εὐθύνην καὶ τὴν πρωτοβουλίαν ἡμῶν καὶ ἐξ ἡμῶν θὰ κατευθύνεται πᾶσα συναφῆς πρωτοβουλία καὶ προσφορὰ ἄλλων ἐβελοντικῶν παραγόντων.

Ἐτάχθημεν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας, ἵνα εἴμεθα ὁ ποιμὴν καὶ ἐπίσκοπος τῶν ψυχῶν ὑμῶν, «ὡς λόγον ἀποδώσοντες» καὶ εἶναι ἀνάγκη «ἵνα μετὰ χαρᾶς τοῦτο ποιῶμεν καὶ μὴ στενάζοντες· ἀλυσιτελές γὰρ ὑμῖν τοῦτο» κατὰ τὸν θεῖον Ἀπόστολον (Ἐβρ. γ' 17). Διὰ τοῦτο παρακαλῶ πάντας, μάλιστα τοὺς ἔχοντας ἠδξήμενον ζῆλον καὶ ἱεραποστολικά ἐνδιαφέροντα, «πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καὶ ὑπείκετε» πρὸ παντός· πείθεσθε τῷ ἐπισκόπῳ καὶ μηδὲν παρὰ τὴν γνώμην αὐτοῦ πράττετε. «Χωρὶς ἐπισκόπου ἐκκλησία οὐ καλεῖται» κατὰ τὸν Θεοφύρον ἀποστολικὸν πατέρα Ἰγνάτιον. Οἱ δὲ ἔχοντες τυχὸν διαχωριστικὰ καὶ φαρισαϊκὰς τάσεις, ἅς μὴ λησμονοῦν ὅτι ὁ ἐπίσκοπος εἶναι δι' ὅλους ἀδιακρίτως πνευματικὸς πατὴρ καὶ παιδαγωγὸς εἰς Χριστόν. Καὶ πρὸς πάντας προσφέρεται μὲ τὴν αὐτὴν ἀγάπην, ἀλλὰ καὶ ὅλων τὴν ἀγάπην καὶ συνεργασίαν ἀναμένει, ἐν πνεύματι πάντοτε ἐνότητος καὶ πειθαρχίας, «πρὸς οἰκοδομήν τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ» (Ἐβρ. δ' 12) διὰ τῆς Ἐκκλησίας.

Πολλῶ μᾶλλον ἢ ἀπαίτησις ἐκκλησιαστικῆς πειθαρχίας βαρύνει τοὺς κληρικούς τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Μητροπόλεως. Ἀξιῶμεν παρ' αὐτῶν βίον ἀμειπτον, πιστὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἱερατικῶν καθηκόντων, ἀφιλόγηρον τρόπον καὶ συμπεριφορὰν πάντοτε ἱεροπρεπῆ καὶ προσήλωσιν ἐκούσιον καὶ πρόθυμον εἰς τὰς ἐντολὰς τῆς Ἱ. Μητροπόλεως. Διαβεβαιῶμεν δὲ ὅτι «οἱ καλῶς προεστῶτες πρεσβύτεροι διπλῆς τιμῆς ἀξιοθήσονται» καὶ τῆς ἀμερίστου στοργῆς ἡμῶν, πατρικώτατα καὶ ἀδελφικώτατα (Α' Τιμ. ε' 1 καὶ 17). Ἡ ἀσθηρότης ἐπιφυλάσσεται εἰς τοὺς ἀτάκτως περιπατοῦντας καὶ σκανδαλίζοντας τοὺς πιστοὺς καὶ εἰς τοὺς παραβάτας τῶν ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν ἐντολῶν τῆς προϊσταμένης αὐτῶν Ἐκκλησίᾳ. Ἀρχῆς. Ἐλπίζομεν ὅτι τοιαῦται περιπτώσεις θὰ εἶναι σπανιώτατα.

Τέλος, τὸ κοινωνικὸν ἔργον τοῦ ἐπισκόπου τὸ ἀντιλαμβανόμεθα ὡς μέρος τῆς ποιμαντικῆς ἀποστολῆς του. Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ εὐποιεῖα διαφέρει τῆς Κρατικῆς μερίμνης καὶ προνοίας. Δὲν εἶναι σκοπός, ἀλλὰ μέσον. Ἡ Ἐκκλησία ἀγαθοεργοῦσα ἐλκεῖ εἰς Χριστόν, «ἵνα πάντως τινὰς σώσῃ». Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Ἐπίσκοπος ὑμῶν δὲν θὰ ἀμελήσῃ, «ἵνα καλῶν ἔργων προϊσταται εἰς τὰς ἀναγκαίας χρείας», εἴτε πρωτοστατῶν εἰς ἔργα «καλὰ καὶ ὠφέλιμα τοῖς ἀνθρώποις», εἴτε συμμετέχων εἰς Ἱδρύματα καὶ Συμβούλια ἀγαθοεργά, ὅπου λόγῳ τῆς θέσεως αὐτοῦ ἔχει ἀρμοδιότητα καὶ εὐθύνην.

Ὁ δὲ Κύριος ἐξ οὐρανοῦ ἅς ἐπευλογῆ καὶ τὸν Ἐπίσκοπον καὶ τὸ ποιμνιον, «ἵνα καρποφορῶσιν ἐν ὑπομονῇ» (Λουκ. η' 15) τοὺς καρποὺς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὡς ἀπὸ νέας Πεντηκοστῆς θαυμαστῆς, «πλήρους χάριτος καὶ ἀληθείας» (Ἰω. α' 14).

Πρὶν ἢ κατακλείσω τὸν λόγον, ἐπιθυμῶ νὰ εὐχαριστήσω ἀπ' ἑνὸς τὸν Σεβασμιώτατον ἅγιον Τοποτηρητὴν, δι' ὅσα ἐπὶ ἐν καὶ ἡμῖσιν ἔτος εἰργάσθη ὑπὲρ τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Μητροπόλεως, ἀπ' ἑτέρου δὲ τοὺς λαμπρόναιτας διὰ τῆς ὅλης συμμετοχῆς αὐτῶν τὴν τελετὴν ταύτην τῆς ἐνθρονίσεως ἡμῶν Σεβ. Ἱεράρχας, τοὺς Ἀρχοντας καὶ τὸν λαὸν τῆς Ἐπαρχίας ἡμῶν.

Ἐπικαλοῦμαι δ' ἐπὶ πάντας τὰς θείας δωρεὰς τῆς Ὁμοουσίου Τριάδος καὶ ἀπευθύνω πρὸς τὸ πιστευθέν μοι ποιμνιον καὶ πρὸς τοὺς μακρόθεν συνελθόντας, ἵνα μετάσχωσι τῆς χαρᾶς ἡμῶν, τὴν Ἀρχιερατικὴν καὶ Ἀποστολικὴν εὐλογία.

Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός, καὶ ἡ κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν. ΑΜΗΝ.

Ἀκολουθῶς ἐψάλη ἡ «φήμη» τοῦ Μητροπολίτου, ὅστις ἐν συνεχείᾳ κατηθύνη ἐν συνοδείᾳ τῶν Ἀρχῶν καὶ τοῦ λαοῦ εἰς τὸν ἐγγὺς τοῦ Ναοῦ Μητροπολιτικὸν Οἶκον, ἔθθα ἐδέχθη τὰ σεβάσματα καὶ τὰ συγχαρητήρια αὐτῶν.

Τὴν ἐσπέραν παρετέθη αὐτόθι Δεῖπνον εἰς τοὺς Ἱεράρχας καὶ τὰς τοπικὰς Ἀρχάς.

Τὴν 26ην Μαΐου τρ. ἔτους ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ ἁγίου Σπυριδῶνος Αἰγάλεω ἐγένετο ἡ εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονία τοῦ νέου Μητροπολίτου Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς κ. Ἀγαθονίκου ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Φθιώτιδος κ. Δαμασκηνοῦ, συλλειτουργούντων τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Λήμνου κ. Παντελεήμονος, Περιστερίου κ. Ἀλεξάνδρου καὶ Μαντινείας καὶ Κυνουρίας κ. Θεοκλήτου.

Κατὰ τὴν εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονίαν του ὁ Σεβ. κ. Ἀγαθόνικος εἶπε τὰ ἑξῆς:

Σεβασμιώτατοι Ἁγιοὶ Ἀρχιερεῖς,

Τίμιον Πρεσβυτέριον,

«Ἐδλογητὸς Κύριος, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν καὶ αἰνετὸς καὶ ὑπερυψούμενος εἰς τοὺς αἰῶνας, καὶ ἐδλογημένος τὸ ὄνομα τῆς δόξης Αὐτοῦ τὸ Ἁγιον, τὸ ὑπεραιετὸν καὶ ὑπερυψούμενον εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας» (Δανιὴλ γ', 28) διὰ τὴν τσοσάτην ἀγάπην, ἣν ἐπεδείξατό μοι καὶ τὴν περισσὴν τιμὴν, δι' ἣς περιέβαλέ με κατὰ τὴν παροῦσαν ἡμέραν, καθ' ἣν προσέρχομαι μετὰ φόβον καὶ τρόμον, ἵνα λάβω τὸν τῆς Ἀρχιερωσύνης βαθμόν.

Φρίττω ἀναλογιζόμενος τὰ περὶ ἀρχιερέως γραφέντα ὑπὸ τοῦ Θεοφύρου Ἁγίου Ἰγνατίου, ὅτι δηλαδὴ «καλοὶ μὲν οἱ ἱερεῖς, καὶ οἱ τοῦ λόγον διάκονοι, κρείσσων δὲ ὁ Ἀρχιερεὺς, ὁ πεπιστευμένος τὰ Ἁγία τῶν Ἁγίων, ὃς μόνος πεπίστευται τὰ κρυπτά τοῦ Θεοῦ» (Φιλαδελφεῖς IX 1-3) ἢ ὅταν προτρέπη τοὺς

χριστιανούς, ἵνα «πάντες τῷ ἐπισκόπῳ ἀκολουθεῖν, ὡς ὁ Χριστὸς Ἰησοῦς τῷ Πατρὶ ... καὶ μηδεὶς χωρὶς ἐπισκόπου τι πρᾶστέω τῶν ἀνηκόντων εἰς τὴν Ἐκκλησίαν» (Σμυρναίους VIII 1-5).

Διότι ἐὰν πᾶσαι αἱ ἐποχαὶ εἶχον ἀνάγκη ἡγετικῶν ἀναστημάτων, διὰ τὴν διαποίμανσιν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, φρονῶ ὅτι ἡ σύγχρονος, καὶ ἐν πολλοῖς ὀλιστικῇ τοιαύτῃ, ἀναζητεῖ τοιοῦτους, οἵτινες θὰ διαθέτουν τὴν ἀγιότητα τῶν Ἀγγέλων, τὴν πίστιν τοῦ Ἡλιοῦ, τὴν παρησίαν τοῦ Βαπτιστοῦ, τὴν ἀυταπάρησιν τῶν Μαρτύρων, τὴν γλῶσσαν τοῦ Ἡσαίου καὶ τὸν κάλαμον τῶν Πατέρων, ἵνα δυναθῶν νὰ ἐπιβληθῶν καὶ καρποφορήσουν.

Ἐγὼ ὅμως «ὑπὲρ ἔμαντοῦ οὐ κανχήσομαι εἰ μὴ ἐν ταῖς ἀσθενείαις μου» (Β' Κορινθ. 12,5).

Θαυρῶν ὅμως τῷ ἐλέει καὶ τοῖς οἰκτιρμοῖς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν καὶ γνώσκων ὅτι Ἐκεῖνος «τὰ ἀσθενῆ θεραπεύει καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληρεῖ», προσέρχομαι, ἵνα λάβω τὴν Χάριν καὶ τὴν δωρεὰν τοῦ Παναγίου καὶ Τελεταρχικοῦ Πνεύματος πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς ἀποστολικῆς ταύτης διακονίας μου.

Εὐλογημένον ὅμως καὶ τὸ ὄνομα τῆς ἐν γυναιξὶ Κεχαριτωμένης Μαρίας, τῆς μόνης ὄντως Θεοτόκου, διότι διὰ τῶν πρεσβειῶν τῆς κατηξιώθη τῆς τοιαύτης Χάριτος καὶ εὐδοκίας, ἀφοῦ παιδιόθεν ἐν τῷ περικαλλεῖ καὶ πανσέπτῳ Ναῷ τῆς τῆς ἰδιαίτερας μου Πατρίδος Τήρου ἀνετράφη καὶ ἐνώπιον «τῆς εἰκόνης τῆς τῆς σεπτῆς» ἀπειράκις προσηχηθῆν, προκειμένου νὰ τόχῳ τῆς προστασίας τῆς ἐν τῇ ζωῇ μου.

Ὄτως ἡ σκέπη καὶ βοήθειά Της ποιμιλοτρόπως ἐξεδηλώθησαν, καὶ δὴ ἀπ' ἀρχῆς ὅτε τὸ εἶδος Ἰδρυμα τῆς Ἐθαγγελιστρίας παρέλαβέ με ἐκ τῆς πτωχῆς οἰκογενείας καὶ ἀπέστειλέ με ὡς ὑπότροφόν του εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Σχολὴν Κορίνθου.

Ἐπιτραπήτω μοι ὅμως, ὅπως κατ' αὐτὴν τὴν ἱερὰν καὶ παμμεγίστην στιγμήν τῆς ζωῆς μου μνησθῶ κατ' ἀρχὴν μὲν τῶν μακαρίων καὶ εὐσεβῶν μου γονέων, τῶν καλλιεργησάντων τὴν κλίση καὶ τὸν ζῆλόν μου διὰ τὴν ἱερωσύνην καὶ ἀναλωσάντων ἑαυτοὺς, διεληθόντες διὰ πολλῶν δοκιμασιῶν καὶ στερησέων, ἵνα ἐπιτευχθῇ ἡ ὅσον τὸ δυνατόν τελειότερα κατάρτισίς μου διὰ τὴν ὀπηρεσίαν ἐν τῷ ἀμπελῶνι τοῦ Κυρίου. Τὰ μὲν πνεύματα αὐτῶν συναγάλλονται σήμερον ἐν οὐρανοῖς, ἐγὼ δὲ ἐκ βάθους καρδίας ἀναφανῶ, «μνήσθητι, Κύριε, αὐτῶν ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου καὶ ἀνάπανσον αὐτοὺς ἐν χώρᾳ ζώντων».

Ἐπειτα ἀναμνησκόμαι τῶν σεβαστῶν μοι διδασκάλων καὶ πάντων τῶν καθ' οἰονδήποτε τρόπον συντελεσάντων εἰς τὴν κατὰ Θεὸν καὶ ἐπιστήμην πρόοδόν μου. Ἰδιαζόντως ὅμως τοῦ αἰοδίμου Μητροπολίτου Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως κυροῦ Γεωμανοῦ, διευθυντοῦ τότε τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς Κορίνθου, καὶ τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Καλαβρυτῶν καὶ Αἰγιαλείας κυροῦ Ἀγαθόνικου, πρωτοσυνγέλλου τότε τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Κορινθίας καὶ τοῦ ὁποῖου τὸ ὄνομα τιμητικῶς φέρω.

† Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς
κ. Ἀγαθόνικος

Θὰ ἀπετέλει ὅμως μεγίστην παράλειψιν, ἐὰν δὲν ἀνεμνησκόμεν τοῦ χειροτονήσαντός με Ἀρχιερέως, αἰοδίμου Μητροπολίτου Σύρου κυροῦ Φιλαρέτου, τοῦ τοσαύτην ἀγάπην καὶ ἐκτίμησιν ἐπιδείξαντος πρὸς ἐμὲ καὶ προθύμως εἰσαγαγόν μου εἰς τὰς τετιμημένας τάξεις τῶν Κληρικῶν τῆς Ἀγιοτάτης Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Καὶ νῦν, Σεβασμιώτατε Δέσποτα,

Ἡ ἐγγνωμοσύνη μου πρὸς τὸ σεπτὸν πρόσωπον τῆς Αὐτοῦ Μακαριότητος τυγχάνει ἀπεριόριστος διὰ τὴν ἀγάπην καὶ τὸ ἐνδιαφέρον του, προκειμένου νὰ ἀναδειχθῶ. Νὰ εἶναι βέβαιος, ὅτι θ' ἀνταποκριθῶ πλήρως πρὸς τὰς προσδοκίας, ἅτινας τρέφει δι' ἐμὲ ὡς πρὸς τὴν ἐργασίαν μου διὰ τὴν δόξαν τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ θὰ εὐχῶμαι πάντοτε εἰς τὸν ἐν Τριᾷδι Θεὸν ὑπὲρ μακροημερεύσεως καὶ υγείας τῆς Αὐτοῦ σεπτῆς Μακαριότητος.

Ἄλλὰ καὶ ὑμᾶς, Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς καὶ σεβαστοὶ μοι Πατέρες, τοὺς συγκροτοῦντας τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Σεπτῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, θεομότατα, ἐγγνωμόνως καὶ ἐκ βάθους ψυχῆς εὐχαριστῶ, διὰ τὴν τιμητικὴν ψῆφον, ἣν ἔδωρασατέ μοι, ἀναβιβάζοντές με εἰς τὴν κορυφὴν τῆς πυραμίδος τῆς Ἱερωσύνης.

«Όλος όμως ιδιαίτατα αισθάνομαι ιερὰν τὴν ὑποχρέωσιν, ἵνα ἐγνωμόνως ἐδχαριστήσω τὸν ἀπὸ 14ετίας περίπου ποιμενάρχην μοι καὶ πατέρα καταστάνα καὶ ἐπὶ τριακονταετίαν περίπου γνώριμον καὶ φίλον ὑπάρξαντα Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Φθιώτιδος κ. Λαμασκηρόν, ἐνεκα τῆς ἰδιαζούσης ἀγάπης καὶ ἐμπιστοσύνης, δι' ὧν περιέβαλέ με.

Ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ ἠδδόκησεν, ὥστε αὐτὸς νὰ τυγχάνῃ προϊστάμενος καὶ προστάτης ἐν τῷ ἱερῷ Ναῶ τοῦ Ἁγ. Βασιλείου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μετσόβου, Ἀρχιμανδρίτου τότε ὄντος καὶ ἐμοῦ Διακόνου καὶ εἶτα πρεσβυτέρου, καὶ ὁ ἴδιος νὰ μὲ προσλάβῃ ὡς πρωτοσύγκελλόν του ἐν τῇ Θεοφιλῶς ὑπ' αὐτοῦ ποιμαινομένῃ Ἱ. Μητροπόλει Φθιώτιδος, ἵνα ἐξ αὐτῆς, μὴ φεισθεὶς κόπων καὶ μόχθου, μὲ ὑποστηρίξῃ πρὸς προαγωγὴν.

Τέλος, ἐδχαριστῶ πάντας τοὺς ἐπιδειξαντάς μοι ἐνδιαφέρον, ἀγάπην καὶ ἐμπιστοσύνην κατοίκους τὸσον τῆς Λαμίας καὶ συμπάσης τῆς Φθιώτιδος, ὅσον καὶ τοὺς ἐνορίτας τοῦ ὡς ἄνω Ἱ. Ν. Ἁγ. Βασιλείου, ὡς καὶ ἅπαν τὸ φιλόθεον καὶ φιλόθρησκον Ἐκκλησίασμα, τὸ συμπροσευχόμενον μεθ' ἡμῶν κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν.

«Καὶ νῦν Κύριε καὶ Δέσποτα τῆς ζωῆς μου, ἐξαπόστειλον τὴν χεῖρά σου τὴν κραταιὰν ἐξ Ἁγίου κατοικητηρίου σου καὶ ἀπὸ Θρόνου δόξης τῆς Βασιλείας σου ἐπὶ τὸν δούλόν σου, καὶ ἐνίσχυσόν με ἐν τῇ προκειμένῃ διακονίᾳ καὶ μὴ διὰ τὰς πολλὰς μου ἁμαρτίας καὶ ἀτελείας κολύσης τὴν Χάριν σου ἀπ' ἐμοῦ. Ἐδδόκησον, ἵνα Ἄγγελος Σὸς προπορεύηται πάντοτε τῶν βημάτων μου καθοδηγῶν με εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν καὶ σοὶ ἐδάρεστον. Ἀξίωσόν με ἵνα ἐν ὄλῃ μου τῇ ζωῇ ὁδοτομῶ τὸν λόγον τῆς Σῆς ἀληθείας καὶ μέχρι τῆς τελευταίας μου ἀναπνοῆς αἰνῶ, ἐδλογῶ καὶ δοξάζω τὸ πάντιμον καὶ μεγαλοπρεπὲς ὄνομά σου, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀμήν».

Βιογραφικὸν σημεῖωμα τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς κ. Ἀγαθονίκου.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς κ. Ἀγαθόνικος ἐγεννήθη ἐν Πύργῳ Τήνου τὸ ἔτος 1918. Μετὰ τὰς ἐγκυκλίους σπουδὰς του ἐχειροτονήθη Διάκονος τὴν 22αν Φεβρουαρίου 1942 καὶ τὴν 21ην Φεβρουαρίου τοῦ ἔτους 1949 πρεσβύτερος. Κατ' Αὐγούστου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἐχειροθετήθη εἰς Ἀρχιμανδρίτην.

Ἀκολούθως, εἰσήχθη εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν καὶ ἐπεράτωσε τὰς σπουδὰς του κατὰ τὸ ἔτος 1957.

Ὡς Διάκονος ὑπηρετήσεν ἐν τῷ ἱερῷ Ναῶ Ἁγ. Βασιλείου Πολυγώνου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ἀπὸ τοῦ 1942-1949. Παραλλήλως προσέφερε μεγάλας ὑπηρεσίας ἐργασθεὶς εἰς τὴν Θρησκευτικὴν Ὑπηρεσίαν τοῦ Στρατοῦ, ὡς καὶ εἰς στρατιωτικὰ νοσοκομεῖα τῶν Ἀθηνῶν. Ὡς στρατιωτικὸς ἱερεὺς ἐργάσθη παραδειγματικῶς

κατὰ τὰ ἔτη 1949-1952 εἰς Σιάτιστα, Κιλκίς, Λαχανᾶ καὶ Μακρόνησον.

Κατὰ τὴν κρίσιμον ταύτην διὰ τὴν Πατρίδα περίου μετὰ τῆς 43ης Ταξιαρχίας συνεργαζόμενος δὲν ἔπαυσε νὰ ἐμφυχῶνῃ, ἐνθαρρύνῃ, νὰ κηρύττῃ, νὰ ἐξομολογῇ τοὺς στρατιώτας καὶ νὰ συγκινδυνεύῃ μετ' αὐτῶν κατὰ τοὺς μακροὺς ἀγῶνάς των πρὸς ἐκκαθάρισιν τῆς Πατρίδος ἐκ τῶν συμμοριτῶν.

Ἀπὸ τοῦ 1952 μέχρι τοῦ 1960 διετέλεσεν ἐφημέριος ἐν τῷ ἱερῷ Ναῶ Ἁγ. Βασιλείου Μετσόβου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, ὡς καὶ πρόεδρος τοῦ κατ' αὐτὴν Φιλοπτώχου Ταμείου.

Ἀπὸ τοῦ Αὐγούστου τοῦ 1960 μέχρι τοῦ Μαΐου 1974 ὑπηρετήσεν ὡς πρωτοσύγκελλος τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Φθιώτιδος, εἰς ἣν θέσιν ἐργάσθη μετὰ ἰδιαιτέρου ζήλου πρὸς θρησκευτικὸν καταρτισμὸν τοῦ χριστιανύμου πληρώματος. Εἰδικώτερον ἐφρόντισε διὰ τὴν λειτουργίαν καὶ ἀναδιοργάνωσιν τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων. Ὁργάνωσε τὸ ἔργον τῆς ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως διὰ τῆς ἀποστολῆς κατηρτισμένων πνευματικῶν εἰς ἀπομεμακρυσμένα χωρία καὶ τῆς καταθύσεως τῶν πνευματικῶν τούτων εἰς εἰδικὰς συνελεύσεις. Ἐκῆρυξε συνεχῶς τὸν θεῖον λόγον καὶ ἐπραγματοποίησε πολλὰς διαλέξεις καὶ ποιμαντικὰς ἐξορμήσεις εἰς Νοσοκομεῖα, Παιδικὸς Σταθμοὺς, τὸ Σανατόριον καὶ τὸ Γηροκομεῖον.

Ἐκτὸς τούτων ὁ Σεβ. κ. Ἀγαθόνικος ἐξέδωκε τὰ ἔργα: α) Ἑλληνορθόδοξος ἑορτασμός καὶ β) Ἡ Τῆνος, πνευματικὸς φάρος διὰ τὸν Ἑλληνισμόν.

Τῇ 27ῃ Μαΐου ἐ.ἔ. ἐγένετο εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν Ἁγίας Εἰρήνης (παρὰ τὴν ὁδὸν Αἰόλου) Ἀθηνῶν ἡ χειροτονία εἰς Ἐπίσκοπον τοῦ νέου Μητροπολίτου Ζιχνῶν καὶ Νευροκοπίου, ἐπὶ παρουσίᾳ πυκνοῦ ἐκκλησιασματος, προερχομένου κυρίως ἐκ τῆς Μεσσηνίας. Τῆς χειροτονίας προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος, συνιεργουρηγάντων καὶ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας κ. Στεφάνου, Ἱερισσοῦ, Ἁγίου Ὀρους καὶ Ἀρδαμερίου κ. Παύλου, Μαντινείας καὶ Κυνουρίας κ. Θεοκλήτου, Πατρῶν κ. Νικοδήμου καὶ Ἀργολίδος κ. Χρυσόστομου.

Προσφωνῶν τὸν χειροτονούμενον ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος ἐχρησιμοποίησε κατ' ἀρχὴν τὸν ἐν Ἑοαῖς (66, 2) λόγον: «Ἐπὶ τίνα ἐπιβλέψω, ἀλλ' ἢ ἐπὶ τὸν ταπεινὸν καὶ ἡσύχιον καὶ τρέμοντα τοὺς λόγους μου;» καὶ ἐπήνεσεν ἐν συνεχείᾳ τὴν ταπεινώσιν, τὸν ἡσύχιον κατὰ Χριστὸν βίον καὶ τὸν φόβον Θεοῦ, ὅστις διέκρινε καὶ διακρίνει τὸν χειροτονούμενον. Ἀκολούθως ἀνεφέρθη εἰς τὸ αὐτοδημιούργητον τοῦ ἐψηφισμένου, εἰς τὴν ἐπιμέλειαν, εἰς τὸν προσεκτικὸν ἐν πᾶσι βίον αὐτοῦ, τὴν εὐσυνείδητον ἐπιτέλειον τῶν καθήκοντων αὐτοῦ ὡς ἱεροκήρυκος τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσσηνίας, ὡς καὶ τὴν ὑπακοὴν αὐτοῦ.

Ἀκολούθως, ἀνεφέρθη εἰς τὸ ποίμνιον, εἰς τὸ ὁποῖον μεταβαίνει ὁ χειροτονούμενος, καὶ εἰς τὴν θρησκευτικὴν

καί ἔθνικὴν ἀποστολὴν τὴν ὁποίαν ἔχει ὁ Μητροπολίτης Ζιχνῶν καὶ Νευροκοπίου, ὡς Ἱεράρχης ἀκριτικῆς περιοχῆς. Ἐν τέλει συνοπτικῶς ἀνεφέρθη εἰς τὸ ὑψηλὸν ἔργον τῆς Ἀρχιερωσύνης καὶ ὑπέμνησεν εἰς τὸν χειροτονούμενον θεμελιώδεις ἀρχὰς πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς ὑψηλῆς αὐτοῦ ἀποστολῆς.

Ἀπαντῶν ὁ ἐψηφισμένος νέος Μητροπολίτης Ζιχνῶν καὶ Νευροκοπίου κ. Σ π υ ρ ἰ δ ω ν εἶπε τὰ ἑξῆς:

Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Μητροπολίται,

Τίμιον Προσβυτέριον,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἰστάμενος κατὰ τὴν ἱερὰν ταύτην τοῦ βίου μου στιγμὴν πρὸ τῶν βαθμίδων τοῦ ἱεροῦ θυσιαστηρίου τοῦ πανσέπτου Ναοῦ τῆς Ἁγίας καὶ ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Εἰρήνης τῆς Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἀθηρῶν, ἐνώπιον τῶν Ὑμετέρων Σεβασμιότητων, ἵνα διὰ τῆς ἐπ' ἐμὲ ἐπιθέσεως τῶν τιμίων Ὑμῶν χειρῶν ἀξιωθῶ ὁ ταπεινὸς καὶ ἐλάχιστος τῆς πανθενουργοῦ Χάριτος τοῦ Παναγίου καὶ Ζωοποιοῦ Πνεύματος καὶ καταστῶ οὕτω Ἐπίσκοπος, δηλαδὴ διάδοχος τοῦ τῶν Θεοκηρῶν Ἀποστόλων παμμεγίστου ἀξιώματος, ποιμὴν καὶ πατὴρ τοῦ κατὰ τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Ζιχνῶν καὶ Νευροκοπίου θεολέκτου λαοῦ, φόβῳ καὶ τρόμῳ συνέχομαι, ἐνθυμούμενος τὸ παράδοξον τῆς βάτου ἐκείνης θαῦμα, τὴν ὁποίαν βάτον ὁ θεόπτης προφήτης Μωϋσῆς εἶδε φλεγομένην, ἀλλὰ μὴ κατακαιομένην, καὶ ἀφ' ἧς ἤκουσε τὸν Παντοκράτορα Κύριον Σαββαὼθ λαλοῦντα πρὸς αὐτόν: «Μωϋσῆ, Μωϋσῆ, μὴ ἐγγίσης ὧδε, λῶσον τὸ ὑπόδημά σου ἐκ τῶν ποδῶν σου· ὁ γὰρ τόπος ἐν ᾧ σὺ ἔστηκας γῆ ἁγία ἐστίν. Ἀπέστρεψε δὲ Μωϋσῆς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ. Εὐλαβεῖτο γὰρ κατεμβλέπει ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ» (Ἔξοδος 2,5-9). Ὁ φόβος αὐτὸς μὲ συνέχει ἐντόνος, διότι δὲν θὰ «κατεμβλέπω» ἀπλῶς ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, ἀλλ' ὡς ἐν ἄλλῃ Πεντηκοστῇ θὰ δεχθῶ τὴν φλόγα ἐκείνην τοῦ Πνεύματος, ἥτις ἐκάθισεν ἐπὶ τοὺς Ἅγιους Ἀποστόλους καὶ ἥτις φλέγουσα ἄλλοτε τὴν βάτον δὲν κατέκαιεν αὐτήν, καὶ διὰ τῶν πλουσίων δωρεῶν τῶν ὑπερφυῶν χαρισμάτων αὐτῆς θὰ καταστῶ Ἀρχιερεὺς.

Ἐχων τὴν καρδίαν μου πλήρη συναισθήσεως τῆς ἀναξιότητος καὶ ἀσθενείας μου καὶ ἀποβλέπων πρὸς τὸ δυσθεώρητον ὕψος καὶ τὰς εὐθύναις τῆς Ἀρχιερωσύνης, εὐλαβῶς κύπτω χαμαὶ τὸ βλέμμα, ἀποστρέφων αὐτὸ ἀπὸ τῆς θεᾶς τῆς δόξης τῆς θείας μεγαλωσύνης καὶ ἐπικαλοῦμαι ταπεινῶς τὸ ἄπειρον ἔλεος καὶ τὴν εὐσπλαγχνίαν τοῦ δι' ἡμᾶς σαρκωθέντος καὶ παθόντος. Δεχθῆτω ἡ ἄπειρος αὐτοῦ μεγαλωσύνη καὶ περὶ ἐμὲ κηδεμονία τὴν ἰκεσίαν μου καὶ διὰ τῶν ἁγίων Ὑμῶν εὐχῶν ἀποστειλάτω τὸ Χερουβαίμ καὶ καθαρισάτω με διὰ τοῦ ἐκ τοῦ θυσιαστηρίου θείου ἄνθρακος καὶ καταξιώσάτω ἐνώπιον Ἐαυτοῦ τὴν ταπεινήν μου ὑπαρξίν.

Δοξολογῶ τὸ Πανάγιον ὄνομα τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ καὶ Θεοῦ, διότι ἠδύοκῆσε νὰ γεννηθῶ ἀπὸ γονεῖς ταπεινοὺς μὲν ἐνώπιον ἀνθρώπων, μεγάλους δὲ καὶ ὑψηλοὺς, λόγῳ τῆς εὐσεβείας των, ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, ἀφ' ὧν καὶ ἔμαθον τὸ μέγιστον, νὰ ἀγαπῶ δηλαδὴ τὸν Θεὸν καὶ νὰ τηρῶ πάντοτε τὸ θέλημα Αὐτοῦ.

Δοξολογῶ Αὐτόν, διότι διὰ τοῦ Αἰδεσιμωτάτου Ἱερῶς Του τῆς γενετείρας μου, Δημητρίου Ἀντιόχου, μοῦ ἐνέβαλε τὸν πόθον τῆς ἀσκήσεως καὶ με ὠδήγησεν εἰς τὴν Ἱερὰν Μοῆν, εἰς ἣν ἔζησε καὶ διέλαμψεν ὁ μέγας καὶ θαυματουργὸς Ἱεράρχης, Ἅγιος Πατὴρ ἡμῶν Διονύσιος ὁ προστάτης τῆς Ζακύνθου καὶ πάντων τῶν Ζακυνθίων.

Δοξολογῶ Αὐτόν, διότι κατὰ τὴν πορείαν τῆς ζωῆς μου ἔστειλε τοὺς ἀγαθοὺς Αὐτοῦ ἀγγέλους, ἦτοι τὸν Παν. Ἀρχιμ. Δανιὴλ Γιγάντε καὶ τοὺς αἰοιδίμους Μητροπολίτας Ζακύνθου Χρυσόστομον Δημητρίου καὶ Μεσσηνίας Χρυσόστομον Δασκαλάκη, τοὺς πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως εὐεργετήσαντάς με.

Δοξολογῶ Αὐτόν, διότι μὲ ἤξιωσε νὰ γίνω λειτουργὸς τοῦ ἁγίου Του θυσιαστηρίου, κήρυξ καὶ δάκωνος τοῦ λόγου, ἐργάτης τοῦ ἀμπελωνός Του.

Δοξολογῶ Αὐτόν, διότι κατὰ τὸ διάστημα τῆς τριαυτῆς διακονίας μου μὲ ἤξιωσε νὰ ὑπηρετῶ τὸ ἅγιον θέλημα Αὐτοῦ παρ' ἀνδρῶν, οὐ μόνον λογίῳ καὶ ρέκτῃ, ὡς ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος Θέμελης, ἀλλὰ καὶ πλήρει ἀγάπης, στοργῆς καὶ διακρίσεως, ὥστε ἡ παρ' αὐτῷ διακονία μου νὰ εἶναι ταυτοχρόνως καὶ μία μαθητεία συνέσεως, ζήλου, ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως πρὸς τὴν Μητέρα ἡμῶν Ἐκκλησίαν.

Διὰ ταῦτα πάντα, εὐχαριστῶν τῷ Θεῷ, τὸν αἶνον Αὐτῷ ἀναπέμπω καὶ τὴν προσκύνῃσιν καὶ τὴν δοξολογίαν, καὶ ἀναβοῶ τὸ τοῦ προφητᾶνακτος («ἐξομολογήσομαι σοι, Κύριε, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου διηγῆσομαι πάντα τὰ θαυμάσιά σου· εὐφρανθήσομαι καὶ ἀγαλλιᾶσομαι ἐν σοὶ· ψαλῶ τῷ ὀνόματί σου, Ὑψιστε») (Ψαλ. 9,2-3). Διότι («μικρὸς ἦμην ἐν τοῖς ἀδελφοῖς μου καὶ νεώτερος ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ πατρὸς μου· καὶ ὁ Κύριος ἐξαπέστειλε τὸν ἄγγελον Αὐτοῦ καὶ ἦρε με... καὶ ἔχρισέ με ἐν τῷ ἐλαίῳ τῆς χρίσεως Αὐτοῦ») (Ψαλ. 151, 1,4).

Ἐπιτελῶν ἱερὸν καθῆκον τὴν στιγμὴν αὐτὴν, δέομαι ὑπὲρ μακαρίας μνήμης τῶν αἰοιδίμων γονέων μου Διονυσίου καὶ Χρυσούλας, τῶν ὠδηγησάντων με εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου, καὶ πάντων τῶν ἀειμνήστων πνευματικῶν μου πατέρων καὶ εὐεργετῶν.

Προσέτι στρέφω εὐγνώμονα τὴν σκέψιν μου πρὸς τὸν ἀσθενοῦντα σεπτὸν μου Καθηγούμενον τῆς Ἱερᾶς Μοῆς τοῦ Ἁγίου Διονυσίου Ζακύνθου Πανος. Ἀρχιμανδρίτην κ. Δανιὴλ Γιγάντε, τὸν χειροαγωγῆσαντά με εἰς τὴν μοναχικὴν ζωὴν καὶ τοὺς προαναφερθέντας ἀειμνήστους Μητροπολίτας Χρυσόστομον Δημητρίου καὶ Χρυσόστομον Δασκαλάκη, ἀπὸ τῶν χειρῶν τῶν ὁποίων ἐδέχθη τὸς δύο

πρώτους βαθμούς τῆς Ἱερωσύνης, Διακόνου καὶ Πρεσβυτέρου.

Ἰδιαίτερος εὐχαριστῶ τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομον Θέμελην διὰ τὴν ἀγάπην, μὲ τὴν ὁποίαν μὲ περιέβαλλε πάντοτε, τόσοσ ὡς Πρωτοσύγκελλος ἐν Μεσσηνίᾳ, ὡς Ἀρχιεραματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ κατόπιν ὡς Βοηθὸς Ἐπίσκοπος ἐν Ἀθήναις, ὅσον καὶ κατὰ τὴν μέχρῃ τοῦδε ἐνεαετῆ ἐν Μεσσηνίᾳ ἀρχιερατείαν αὐτοῦ. Ἡ στοργὴ του καὶ τὸ ἐνδιαφέρον του διὰ τὸ ταπεινὸν μου πρόσωπον καὶ διὰ τὸ ἔργον μου θὰ εἶναι πάντοτε ἀνεξίτηλα εἰς τὴν μνήμην μου καὶ ἡ πρὸς αὐτὸν εὐγνωμοσύνη μου παντοτενὴ.

Κατὰ τὴν ἱερὰν καὶ συγκινητικὴν ταύτην τοῦ βίου μου στιγμὴν αισθάνομαι τὸ καθήκον νὰ εὐχαριστήσω ἐκ βάθους ψυχῆς τὸν ἐπλαβέστατον Ἱερόν Κλήρον καὶ τὸν εὐσεβέστατον λαὸν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσσηνίας, παρὰ τῷ ὁποίῳ εἰργάσθην ἐπὶ 28 ὀλόκληρα ἔτη ὡς Ἱεροκέρυξ, ὡς ἑξομολόγος καὶ ὡς κατηχητής, διατηρῶν καὶ μέλλον νὰ διατηρήσω ἀγαθωτάτην τὴν ἱερὰν ἐνθύμησιν τοῦ Κλήρου τούτου καὶ τοῦ λαοῦ.

Ὅπως ἰδιαίτερος εὐχαριστῶ τὸν Μακαριώτατον προκαθήμενον τῆς Ἀγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφεῖμ, ὡς καὶ πάντας τοὺς περὶ αὐτὸν Σεβασμιώτατους Ἱεράρχας, τοὺς συγκροτοῦντας τὴν Ἀγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, οἵτινες διὰ τῆς τιμίας αὐτῶν ψήφου μὲ ἀνέδειξαν Μητροπολίτην τῆς ἱστορικῆς καὶ ἀκριτικῆς Μητροπόλεως Ζιχνῶν καὶ Νευροκοπίου εἰς διαδοχὴν Ἱεράρχου λογίου καὶ ῥέκτου, τοῦ νῦν Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πατρῶν κ. Νικοδήμου Βαληρηδά.

Καθῆκον ὡσαύτως εὐγνωμοσύνης ἐπιτελῶν, ἐξαιρέτως εὐχαριστῶ ὑμᾶς, Σεβασμιώτατοι Μητροπολίται, οἵτινες κατὰ τὴν φορικτὴν ταύτην λειτουργικὴν στιγμὴν θὰ ἐπιθέσητε τὰς ἱερὰς χεῖρας ὑμῶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου, επικαλούμενοι τὴν Χάριν τοῦ πανσθενουργοῦ θεοῦ Πνεύματος, ἵνα μὲ ἀναδείξητε δι' Αὐτῆς τῆς Χάριτος Ἐπίσκοπον καὶ συνεπίσκοπον ὑμῶν.

Ἐκφράζω ἀκόμη τὴν ἐν Κυρίῳ χαράν, διότι θεῖω βουλήματι καθίσταμαι Μητροπολίτης εἰς ἐπαρχίαν τῶν Νέων Χωρῶν, ὑπαγομένην πνευματικῶς εἰς τὸ πάνσεπτον Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ἐπὶ τῆς ἱερᾶς ἐπάλλεως τοῦ ὁποίου ἵσταται ἀγρυπνος φρουρὸς ὁ Παναγιώτατος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Δημήτριος, πρὸς ὃν ἐκφράζω καὶ ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης τὸν βαθύτατον σεβασμὸν μου.

Ἄν («ἱερωσύνη ἐστὶ τὸ μέγιστον ἐν ἀνθρώποις ἀγαθὸν ἀναβεβηκός»), κατὰ τὸν Θεοφθρον Ἰγνάτιον, πόσω μᾶλλον ὁ Ἐπίσκοπος, ὁ εἰς τόπον Χριστοῦ καθήμενος! Διὰ τοῦτο καὶ αὐδαίς ἐαντῷ λαμβάνει

τὴν τιμὴν, ἀλλὰ καλούμενος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καθάπερ καὶ ὁ Ἀαρὼν» (Ἐβραίουσ 5,4), εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς («ἔδωκεν ἱερατεῖαν λαοῦ· ἐνέδυσεν αὐτὸν συντέλειαν καυχήματος, ἐκύκλωσεν αὐτὸν ροῖσκοις χρυσοῖς, κώδοσι πλείστοις κνκλόθεν, ἤχησαι φωνὴν ἐν βήμασιν αὐτοῦ, ἀκουστόν ποιῆσαι ἦχον ἐν ναῶ εἰς μνημόσνον νίοις λαοῦ αὐτοῦ... ἰλάσσεσθαι περὶ τοῦ λαοῦ, διδάξαι τὸν Ἰακώβ τὰ μαρτύρια καὶ ἐν νόμῳ αὐτοῦ φωτίσαι τὸν Ἰσραήλ») (Σοφ. Σειράχ 45,7—9, 16—17).

Καὶ αἱ Διαταγαὶ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων λέγον περὶ τοῦ Ἐπισκόπου: «Ὁὗτος διδάσκαλος εὐσεβείας, οὗτος μετὰ Θεὸν πατὴρ ἡμῶν, δι' ὕδατος καὶ πνεύματος ἀναγεννῶν εἰς νιοθεσίαν· οὗτος ἀρχων καὶ ἡγούμενος, οὗτος βασιλεὺς καὶ δυνάστης, οὗτος ἐπίγειος Θεὸς μετὰ Θεὸν» (Β.Ε.Π. 2, σελ. 35, 15—20). «Διὰ τοῦ Ἐπισκόπου σου ὁ Θεὸς νιοποιεῖται σε, ἄνθρωπε. Γνώριζε, νιέ, τὴν δεξιάν, τὴν μητέρα σου, καὶ στέργε. Καὶ τὸν μετὰ Θεὸν γενόμενόν σου Πατέρα, σέβου» (Β.Ε.Π. 2, σελ. 38, 28—30).

Ὁ Ἐπίσκοπος εἶναι ὁ σύνδεσμος τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας. «Ὅπου ὁ Ἐπίσκοπος ἐκεῖ καὶ τὸ πλῆθος ἔστω, ὡσπερ ὅπου ὁ Χριστὸς ἐκεῖ καὶ ἡ καθολικὴ Ἐκκλησία», λέγει ὁ Ἅγιος Ἰγνάτιος καὶ συνεχίζει, «ὅσοι Θεοῦ εἰσὶ καὶ Ἰησοῦ Χριστοῦ, οὗτοι μετὰ τοῦ Ἐπισκόπου εἰσὶν καὶ ὅσοι ἂν μετανοήσαντες ἐπιστρέψωσιν ἐπὶ τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, καὶ οὗτοι Θεοῦ ἔσονται» (Ἰγνάτιος πρὸς Φιλαδελφεῖς III, 2). «Καλοὶ καὶ οἱ ἱερεῖς, κρείσσων δὲ ὁ ἀρχιερεὺς ὁ πεπιστευμένος τὰ ἅγια τῶν ἁγίων, ὃς μόνος πεπίστευται τὰ κρηπτά τοῦ Θεοῦ», ὡς λέγει πάλιν ὁ ἱερός Ἰγνάτιος (πρὸς Φιλαδελφεῖς IX, 1).

Ἰλιγγιῶν ἐνώπιον τοῦ ὕψους τοῦ ἀξιώματος καὶ τοῦ μεγέθους τῆς ἐθνήτης, παρακαλῶ ὑμᾶς, Σεβασμιώτατοι ἅγιοι Πατέρες, εὐχεσθε, ἵνα ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου, ἐνοικοῦσα ἐν ἐμοὶ διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν τιμίων ὑμῶν χειρῶν, θεραπεύσῃ τὰ ἀσθενῆ καὶ ἀναπληρώσῃ τὰς ἐλλείψεις μου καὶ μὲ ἀναδείξῃ γνήσιον τοῦ προῦν Ἀρχιεπίσκοπον ἡμῶν μαθητὴν, ἐν ἀγάπῃ παρακλητικῶς νοουθετοῦντα, καὶ ὡς καλὸν ποιμένα καὶ τὴν ψυχὴν τιθέντα ὑπὲρ τῶν προβάτων, τὰ ὁποῖα ἐμπιστεύεται μοι καὶ ὑπὲρ ὧν λόγον ἀπαιτηθήσομαι.

Ἄλλ' ἔστιν «Κύριος ἢ ἐλπίς» μου («καὶ οὐ καταισχυνθήσομαι»), ὅτι ὁ ἐλπίζων ἐπ' Αὐτὸν οὐκ ἀποτυγχάνει ποτέ. Διὸ κλίνω γόνυ καρδίας καὶ δέομαι: Χριστὲ Ἰησοῦ ὁ Κύριος καὶ Σωτὴρ ἡμῶν, «κτίσον ἐν ἐμοὶ καρδίαν καθαρὰν» (Ψαλ. 50, 12). «Τὸ πνεῦμά Σου τὸ ἀγαθὸν οδηγήσει με ἐν γῆ εὐθείᾳ» (Ψαλ. 142,10). «Δός μοι καρδίαν ἀκούειν καὶ διακρίνειν τὸν λαόν σου ἐν δικαιοσύνῃ» (Γ' Βασιλ. 3,9). «Πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου» (Ψαλ. 50,12). «ὦ Κύριε, σώσον δή. ὦ Κύριε, εὐδόωσον δή, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος» (Ψαλ. 117,

25-26), Παράκλητος, ὁ φωτισμός καὶ ὁ ἁγιασμός ἡμῶν.

Αὐτῷ ἡ δόξα, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Βιογραφικὸν σημεῖωμα τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ζιχνῶν καὶ Νευροκοπίου κ. Σπυρίδωνος.

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ζιχνῶν καὶ Νευροκοπίου κ. Σπυρίδων Κυβετὸς ἐγεννήθη ἐν ἔτει 1919 εἰς τὸ χωρίον Ἁγίας Μαύρας Μαχαιράδου Ζακύνθου. Περαιτώσας τὴν στοιχειώδη ἐκπαίδευσίν του εἰς τὸ Δημοτικὸν Σχολεῖον τῆς γενετήρας του, εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Στροφάδων καὶ Ἁγίου Διονυσίου Ζακύνθου κατὰ τὸ ἔτος 1940, ἔνθα παρέμεινεν ἕως τὸ 1947. Μετὰ τετραετῆ δοκιμασίαν ἐκάρη Μοναχὸς εἰς τὴν ὡς ἄνω Ἱερὰν Μονήν. Κατὰ τὸ ἔτος 1944, τὴν 3ην Νοεμβρίου ἐχειροτονήθη Διάκονος ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Ζακύνθου Χρυσοστόμου Δημητρίου καὶ διωρίσθη Διάκονος τοῦ ἐν Ζακύνθῳ Μητροπολιτικῷ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου. Ἀκολουθῶς ἐφοίτησεν εἰς τὸ Γυμνάσιον τῆς ἰδιαίτερας αὐτοῦ πατρίδος. Ἐν τῷ μεταξὺ στρατευθεὶς καὶ ὑπηρετῶν εἰς τὸ Σύνταγμα πεζικοῦ Καλαμάτας, συνέχισεν ἐν Καλαμάτῃ τὴν εἰς τὸ Γυμνάσιον φοίτησιν αὐτοῦ. Ἐν Καλαμάτῃ ὦν προσελήφθη ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Μεσσηνίας Χρυσοστόμου Δασκαλάκη καὶ ἔκτοτε παρέμεινεν ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Μεσσηνίας, μετεγγραφεὶς εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Βουλκάνου ὡς ἀδελφὸς αὐτῆς καὶ ὑπηρετήσας κατ' ἀρχὰς ὡς Διάκονος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμησεως τῆς Θεοτόκου (Κοιμητήριον) Καλαμάτας.

Ἐν συνεχείᾳ εἰσαχθεὶς εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν ἔλαβε τὸ πτυχίον κατὰ τὸ ἔτος 1956. Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἐχειροτονήθη Πρεσβύτερος, τὴν 13ην Νοεμβρίου, ὑπὸ τοῦ προαναφερθέντος Μητροπολίτου Μεσσηνίας Χρυσοστόμου Δασκαλάκη. Τὴν 12ην Δεκεμβρίου 1956 ἐχειροθετήθη εἰς Ἀρχιμανδρίτην καὶ ἔλαβε ταυτοχρόνως καὶ τὴν πνευματικὴν πατρότητα.

Διωρίσθη, τὸ πρῶτον, Ἱερατικῶς προϊστάμενος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου Καλαμάτας (15-11-1956). Ἐν ἔτει 1958 διωρίσθη διὰ Β.Δ. τῆς 20ῆς Ἰανουαρίου Ἱεροκήρυξ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσσηνίας. Ἐπὶ μίαν δεκαετίαν, ἀπὸ τοῦ ἔτους 1956 ἕως τοῦ ἔτους 1966, προσέφερε τὰς ὑπηρεσίας του καὶ εἰς τὸ Κέντρον Ἐκπαιδεύσεως Νεοσυλλέκτων Καλαμάτας. Διετέλεσεν, ἀπὸ τοῦ σχολικοῦ ἔτους 1965-1966 ἕως τοῦ σχολικοῦ ἔτους 1970-1971, κατ' ἀνάθεσιν καθηγητῆς εἰς τὸ

† Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ζιχνῶν καὶ Νευροκοπίου κ. Σπυρίδων

Ἀνώτερον Ἐκκλησιαστικὸν Φροντιστήριον Καλαμάτας, εἰς τὸ ὁποῖον διετέλεσε καὶ Ἐφημέριος καθ' ἅπασαν τὴν εἰκοσαετῆ λειτουργίαν αὐτοῦ (1950-1971). Ὡσαύτως προσέφερε τὰς ὑπηρεσίας αὐτοῦ εἰς τὸ Κατηχητικὸν ἔργον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσσηνίας ὡς Κατηχητῆς καὶ Ἐπόπτης τῶν Κατηχητικῶν αὐτῆς Σχολείων. Ὡς πνευματικὸς δὲ προσέφερε πολὺτιμον ὑπηρεσίαν, διατελέσας γενικὸς ἐξομολόγος καθ' ὅλην τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Μεσσηνίας. Συνέγραψε καὶ ἐξέδωκε βιβλίον ὑπὸ τὸν τίτλον «Συμβολὴ εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ ὄρου Δικαιοσύνη κατὰ τὴν Παλαιὰν Διαθήκην» (Ἀθήναι 1970).

Ἔργασθεις ταπεινῶς καὶ ἀθορύβως εἰς τὸν ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου ἐπὶ 28 συναπτὰ ἔτη, καθ' ὅσον ἐκήρυττεν ἀπὸ τῶν πρώτων ἐτῶν τῆς κληρικῆς αὐτοῦ σταδιοδρομίας, ἐξελέγη τῇ 22 Μαΐου 1974 παμψηφεί ὑπὸ τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Μητροπολίτης τῆς ἱστορικῆς καὶ ἀκριτικῆς Μητροπόλεως Ζιχνῶν καὶ Νευροκοπίου, κληθεὶς οὕτω ὑπὸ τοῦ Κυρίου νὰ προσφέρῃ καὶ ἀπὸ τῆς νέας αὐτοῦ θέσεως τὰς ὑπηρεσίας του εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ εἰς τὸ Ἔθνος.

Η ΕΝ ΧΑΛΚΙΔΙ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ*

49. Κτηματική. Οικία κειμένη ἐντὸς τῆς πόλεως Χαλκίδος κατὰ τὴν θέσιν Σπαΐχαρ-
τσαρὸς μετὰ τοῦ περιβολίου τῆς καὶ συνορευομένη
γύροθεν μετὰ δρόμους καὶ μετὰ οἰκίαν Χρήστου Στα-
ματίου κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 19245 πράξιν τοῦ Συμ-
βολαιογράφου Ρήγα Ὁρφανίδου τὴν 2 Ὀκτω-
βρίου 1861. Ἀπεσύρθη τῆς Σχολῆς τῆ α' Σεπτεμ-
βρίου 1862.

50. Κτηματική. Ἀμιελότοπος κείμε-
νος εἰς θέσιν τῆς περιφερείας τοῦ Δοκοῦ ἐκτά-
σεως στρεμμάτων ἑπτὰ, συνορευόμενος γύροθεν
μετὰ Γεωρ. Ἀποστολίδην μετὰ Αἰκατερίνην χήραν Ν.
Κυριαζίδου, μετὰ Βασιλικὴν χήραν Σπ. Τσιρτοσίρη
καὶ μετὰ δρόμους κατὰ τὸ ὑπ' ἀριθ. 19330 συμβό-
λαιον ὑπὸ Ρήγα Ὁρφανίδου. Ἀπεσύρθη τὸ 1862
α' Σεπτεμβρίου λόγῳ ἀσθενείας.

51. Κτηματική. Ἐν μαγαζεῖον κεί-
μενον ἐντὸς τῆς πόλεως Χαλκίδος κατὰ τὴν θέσιν
ἐβδομαδιαίαν ἀγορὰν καὶ συνορευόμενος γύροθεν
μετὰ δρόμον, μετὰ Ἀγγελῆ Τσίρτσι, μετὰ Ἀναγνωστ.
Λερμητσῶν καὶ Κωνστ. Σίμου κατὰ τὸ ὑπ' ἀριθ.
19272 τοῦ Συμβολαιογράφου Ρήγα Ὁρφανίδου
ἀπὸ 3 Ὀκτωβρίου ἐ.ξ. Συμβόλαιον. Ἀπελύθη λα-
βὼν τὸ ἀπολυτήριόν του τῆ 23 Ἰουνίου 1866 μετὰ
βαθμὸν ἐπιδόσεως λίαν καλῶς καὶ διαγωγῆς ἀξίας
ἐπαίνου.

52. Κτηματική. Ἐν μαγαζεῖον ἰδιό-
κτητον προερχόμενον ἐξ ἀγορᾶς, κείμενον ἐντὸς
τῆς πόλεως Χαλκίδος ἔξωθεν τῆς ἐβδομαδιαίας ἀ-
γορᾶς καὶ ἀπέναντι τοῦ ὕδραγωγείου καὶ τῆς Ἱε-
ρατικῆς Σχολῆς ὀλόκληρον ὡς εὐρίσκεται μετὰ
τῆς ἀνηκούσης αὐτῶ ἀύλης καὶ τῶν λοιπῶν παρη-
κολουθημάτων του, συνορευόμενος Ἀνατ. μετὰ μα-
γαζεῖον Ἀναγνώστου Δημερτοῦ, Ἀρκτ. καὶ Δυτικ.
μετὰ ἕτερα μαγαζεῖα τοῦ ἰδίου. . . Ἰω. Φαρμακίδου
καὶ Μεσημ. μετὰ δρόμον, τιμώμενον διὰ δραχ. 2000
περίπου κατὰ τὸ ὑπ' ἀριθ. 5624 καὶ ἀπὸ 4 Ὀκτω-
βρίου Συμβόλαιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ρήγα
Ὁρφανίδου. Ἀπεβλήθη δι' ἀσύγνωστον διαγωγὴν
τῆ 18 Μαρτίου 1864 κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 1961-2162
ἀπὸ 10 Μαρτίου ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργείου. Ἀμνη-
στευθεὶς παρὰ τοῦ Ὑπουργείου, ἐπανῆλθε τῆ κ'
Φεβρουαρίου 1865.

53. Κτηματική. Ἐνα ἀμιελότοπον του
κείμενον εἰς θέσιν Γαγκαλαίμι τοῦ χωρίου Βασιλι-

κοῦ ἐκτάσεως στρεμμάτων δύο διηρημένον εἰς τρία
τεμάχια συνεχόμενα, συνορευόμενον γύροθεν μετὰ
Γεωρ. Σταματίου, μετὰ Ἰωα. Βαιρφαλιώτην, μετὰ Ἀν-
τω. Χαραχάλιον καὶ μετὰ Ἄθανα. Γεροντήν· καὶ ἕτε-
ρον ἀμιελότοπον κείμενον εἰς θέσιν δύο πύργους
τῶν Ἀμπελίων Χαλκίδος ἐνδὸς στρέμματος συνο-
ρευόμενον γύροθεν μετὰ Κωνστ. Μπάση, μετὰ Δ.
Βα. . . λιώτην καὶ μετὰ Αἰκατερίνην Βαρουμᾶ κατὰ
τὸ ὑπ' ἀριθ. 19455 ἀπὸ 21 Ὀκτωβρίου 1861 Συμ-
βόλαιον τοῦ Συμβολαιογράφου Χαλκίδος Ρήγα
Ὁρφανίδου. Ἀπεβλήθη τῆ 18 Μαρτίου 1864 δι'
ἀσύγνωστον διαγωγὴν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 1961 -
2162 ἀπὸ 10 Μαρτίου ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργείου,
ἀμνηστευθεὶς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 11146 τοῦ Ὑπουρ-
γείου ἐπανῆλθε τὴν 23 Φεβρουαρίου 1865. Ἀπε-
λύθη τῆ 23 Ἰουνίου 1866 μετὰ τὸν βαθμὸν ἐπιδό-
σεως καλῶς καὶ διαγωγῆς λίαν καλῶς.

54. Νικόλαος Παπα Κηρύκου ἐκ
Πύργου τοῦ δήμου Κοτυλέων. Ἀπελύθη τῆ 24
Ἰουνίου 1865 τυχῶν τοῦ βαθμοῦ ἐπιδόσεως μὲν
κάλλιστα, διαγωγῆς δὲ λίαν καλῶς. Πύργος. 17.
Ὀκτωβρίου 13. Παπα Κηρύκος Στ. φόρος⁸⁴. Παπα
Κηρύκος Στ. φόρος. Κτηματική. Ἐπὶ μᾶς οἰκίας
ἀνωγιοκατογαίου λιθοκτίστου μετὰ τῆς περιοχῆς
τῆς καὶ τῶν δύο μωροεοδένδρων κειμένης ἐντὸς
τοῦ χωρίου Πύργου καὶ ἐπὶ ἐνδὸς ἀγροῦ κατὰ τὴν
θέσιν Μουτιά τῆς περιφερείας Πύργου ἐκ στρέμ-
ματος ἐνδὸς μετὰ τέσσαρα ἐλαιόδενδρα κατὰ τὸ ὑπ'
ἀριθ. 6947 τοῦ Συμβολαιογράφου Κύμης Ν. Χ.
Ἰωάννου Συμβόλαιον. Ἀπεβλήθη τῆ 18 Μαρτίου
1864 δι' ἀσύγνωστον διαγωγὴν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ.
1961 - 2162 ἀπὸ 10 Μαρτίου ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουρ-
γείου. Ἀμνηστευθεὶς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 11146 κ.
διαταγῆς τοῦ Ὑπουργείου, ἐπανῆλθε τὴν 23
Φεβρ. 1865.

55. Παναγιώτης Παπα Ἰωάννου
Λουκᾶ ἐκ Πασαῖ τοῦ δήμου Κομιστριῶν. Πασαῖ.
16. Ὀκτωβρίου 14. Παπα Ἰωάννης Λουκᾶ. Κτημα-
τική. Τὸ ἥμιον ἐνδὸς ἐλαιοτριβείου μετὰ τὸν παρακεί-
μενον κῆπον Ἀνατολικῶς μετὰ δρόμον Δυτ. Ἀρκτ.
καὶ Μεσημ. μετὰ ἀγρὸν τοῦ ἰδίου κατὰ τὸ ὑπ' ἀριθ.
6432 Συμβόλαιον τοῦ ἐν Κύμῃ Συμβολαιογράφου
Ἰω. Γ. Βάχλα. Ἐπαναληφθείσης τῆς διδασκαλίας
τῶν μαθημάτων τὴν α' Μαρτίου 1865 δὲν ἐπανῆλ-
θεν.

84. Σταυροφόρος, ἦτοι ἀφφικιοῦχος ἱερεὺς φέρων
ἐπιστήθιον σταυρόν.

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 275 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 11-12 τεύχους.

56. Ἀντώνιος Παπα Γεωργίου Μαυρομάτη. Ἀπελύθη τῆ 24 'Ιουνίου 1865 τυχῶν τοῦ βαθμοῦ ἐπιδόσεως μὲν λίαν καλῶς, διαγωγῆς δὲ λίαν καλῶς. Σκυλόγιαννη. 16. Ὀκτωβρίου 14. Παπα Γεώργιος Μαυρομάτης. Δημήτριος Ἀθέρωφ δήμαρχος καὶ κάτοικος Σκυλογιακίου. Κτηματική. Ἐπὶ ἐνδὸς ζευγαρίου γαιῶν τοῦ ἐκ τῶν τεσσαράκοντα εἰς τὰ ὁποῖα διαιρεῖται ἅπαν τὸ χωρίον Στροφυλλιά, τὸ ὁποῖον συνορεύει γύροθεν μὲ τὰ χωρία Σκυλόγιαννη, Φαράκλα, Κερχίες, Ἁγία Ἄννα, καὶ Τσοῦκα, μὲ ὅλα τὰ εἰς τὸ ζεῦγος αὐτὸ ἀναλογοῦντα πλεονεκτήματα, οἶον βουνά, δάση καὶ ἀλωνότοπος κατὰ τὸ ὑπ' ἀριθ. 328 ἀπὸ 24 Ὀκτωβρίου 1861 Συμβόλαιον τοῦ συμβολαιογραφοῦντος Εἰρηνοδίκου Λίμνης Κ. Φωκίωνος Δανούρδη. Ἀπεβλήθη τῆ 18 Μαρτίου 1864 δι' ἀσύγνωστον διαγωγὴν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 1961 - 2162 ἀπὸ 10 Μαρτίου ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργείου. — Ἀμνηστευθεὶς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 11146 διαταγῆς τοῦ Ὑπουργείου ἐπανῆλθε τῆ 23 Φεβρ. 1865.

57. Νικόλαος Ἰω. Μπαλάφας. Δὲν ἐπανῆλθεν ἀμνηστευθεὶς. Ἐπισκοπή. 16. Ὀκτωβρίου 14. Ἰω. Μπαλάφας. Ἰω. Μπαλάφας. Κτηματική. Ἐπὶ ἐνδὸς οἰκοπέδου ἐκ πῆχων τετραγωνικῶν τεκτονικῶν πεντακοσίων ὡς ἔγγιστα κειμένου ἐν τῇ χωρίῳ Κονίστρας καὶ συνορευομένου Ἀνατ. μὲ ὁδόν, Δυτ. μὲ οἰκόπεδον Ν. Βαρβάρη, Ἄρκτ. μὲ οἰκίαν Ἰω. Μπάρακα, καὶ Μεσημ. μὲ οἰκόπεδον Χ. Φαβένος, β', ἐπὶ μιᾶς ἀμπέλου ἐκ στρέμματος ἐνδὸς καὶ ἐνδὸς τετάρτου μεθ' ὄλων ἐν γένει τῶν ἐν αὐτῇ ὑπαρχόντων δένδρων, κειμένη εἰς θέσιν Κακολεριάνικα τῆς περιφερείας τοῦ ἰδίου χωρίου καὶ συνορευομένη Α. μὲ ἄμπελον Ν. Καραλή καὶ Μ. μὲ ἄμπελον Χ. Καβάκη κατὰ τὸ ὑπ' ἀριθ. 14141 Συμβόλαιον τοῦ Συμβολαιογράφου καὶ κατοικοῦ Ἀθηνῶν Ἀντ. Βελισσαρίου. Ἀπεβλήθη τῆ 18 Μαρτίου 1864 δι' ἀσύγνωστον διαγωγὴν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 1961-2162 ἀπὸ 10 Μαρτίου ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργείου. Ἡμνηστεύθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 7059 Ὑπουρ. διαταγῆς.

58. Πέτρος Γεωρ. Βούλγαρις. Λεβαδιά. 16. Ὀκτωβρίου 14. Γεώργ. Βούλγαρις. Νικόλαος Καλογερόπουλος ἰατρός. Ὑπόσχεται νὰ πληρῶση τὰς 1200 δραχ. κατὰ τὸ ὑπ' ἀριθ. 19620 Συμβόλαιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ρήγα Ὁρφανίδου ἐκ Χαλκίδος. Ἀπεφοίτησε τῆ 25 'Ιουνίου 1864 λαβὼν τὸ ἀπολυτήριόν του μὲ βαθμὸν ἐπιδόσεως κάλλιστα καὶ διαγωγῆς ἀξιεπαίνου.

59. Νικόλαος Κ. Στάμου ἐκ Χαλκίδος ὑπότροφος τοῦ δήμου Χαλκιδέων. Χαλκίς. 16. 8βρίου 16. Κων. Στάμος. Ἰω. Θεοδώρου βαφεὺς καὶ Γεωρ. Π. Κακαρᾶ κτηματίας. Κτηματική. Ἰδιόκτητος οἰκία τοῦ Ἰω. Θεοδώρου ἐξ ἀγορᾶς, κειμένη ἐντὸς τῆς πόλεως Χαλκίδος κατὰ τὴν θέσιν Τσεκοῦρ Τσεομὲ ὀλόκληρον ὡς εὐρίσκεται γειτονευομένη Α. μὲ οἰκίαν τοῦ Ν. Π. Κακαρᾶ, Ἄρ. μὲ

δρόμον, Δυτ. μὲ οἰκίαν τῆς Χαϊδάλως Δάρας Ἰω. Ἀραμπατοῦ καὶ μεσημ. μὲ οἰκίαν τοῦ Θ. Κοσῶνα, καὶ περιπλέον παρέχουσιν εἰς ἀσφάλειαν ἀμφοτέρω πᾶσαν τὴν κινητὴν καὶ ἀκίνητον αὐτῶν περιουσίαν παροῦσαν καὶ μέλλουσαν κατὰ τὸ ὑπ' ἀριθ. 5694 Συμβόλαιον τοῦ Συμβολαιογράφου Κων. Γ. Κατσαβέλλη. Ἀπεφοίτησε τυχῶν τοῦ βαθμοῦ ἐπιδόσεως μὲν λίαν καλῶς, διαγωγῆς δὲ λίαν καλῶς τὴν 24 'Ιουνίου 1865.

Ἐν Χαλκίδι τῆ 16 Ὀκτωβρίου 1862.

Ὁ Σχολάρχης τῆς Ἱερατ. Σχολῆς

Ἀρχιμ. Εὐθύμιος Ἀλεξανδρόπουλος.

Διὰ τὸ ΣΤ' Σχολικὸν ἔτος 1862 - 1863 (σελ. 28 - 31).

60. Ἰωαν. Παπα Μπούρτσου ἐκ Ξηροχωρίου. Ξηροχώριον. 16. Αὐγούστου 31. Ἀπεφοίτησε τὴν 24 'Ιουνίου 1865 ἀξιωθείς τοῦ βαθμοῦ ἐπιδόσεως μὲν κάλλιστα, διαγωγῆς δὲ ἀξίας ἐπαίνου.

61. Νικόλαος Παπα Δ. Σταματίου ἐξ Ἁγίας Ἄννης. Ἀπελύθη τῆ 23 'Ιουνίου 1866 μὲ τὸν βαθμὸν ἐπιδόσεως κάλλιστα καὶ διαγωγῆς καλῶς. Ἁγία Ἄννα. 17. Αὐγούστου 31. Δημήτρ. Σταμ. ἱερεὺς. Δημ. Σταμ. ἱερεὺς. Κτηματική. Ἡμισεῖα μερὶς ἐκ τῶν ὄγδοῦντα δύο εἰς τὰς ὁποίας διαιρεῖται τὸ χωρίον Ἁγ. Ἄννη ὑπαγόμενον εἰς τὸν δῆμον Κηρονηλέων καὶ συνοδευόμενον γύροθεν μὲ θάλασσαν καὶ τὰ χωρία Παλαιόβρυση, Στροφιλιά, Σκυλόγιαννη καὶ Ἀχλάδι μὲ ὅλα τὰ εἰς τὴν ἡμίσειαν αὐτὴν μερίδα ἀναλογοῦντα πλεονεκτήματα οἶον βουνά, δάση κτλ. στοιχεῖα περιελθόντα εἰς αὐτὸν ἐξ ἀγορᾶς παρὰ τοῦ Κωνστ. Τσατσαρώνη καὶ ὅτι παραιτεῖται τοῦ δικαιώματος... καὶ πάσης ἄλλης ἐνοτάσεως κατὰ τὸ ὑπ' ἀριθ. 209 συμβόλαιον τοῦ συμβολαιογραφοῦντος εἰρηνοδίκου καὶ κατοικοῦ Λίμνης Φωκίωνος Δανούρδη. Ἀπεβλήθη τῆ 18 Μαρτίου 1864 δι' ἀσύγνωστον διαγωγὴν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 1961 - 2162 ἀπὸ 10 Μαρτίου ἀπόφασιν τοῦ Σ. Ὑπουργείου. — Ἀμνηστευθεὶς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 11146 διαταγῆς τοῦ Ὑπουργείου ἐπανῆλθε τὴν 23 Φεβρουαρίου. 1865.

62. Πέτρος Παπα Κ. Δελαγραμμάτικας ἐκ Χαλκίδος. Χαλκίς. 17. Σεπτεμβρίου 5. Κωνστ. Δελαγραμμάτικας ἱερεὺς. Κωνστ. Δελαγραμμάτικας ἱερεὺς. Κτηματική ἐπὶ οἰκίας κειμένης εἰς θέσιν Σουβάλα τῆς πόλεως Χαλκίδος καὶ συνορευομένης μὲ δρόμον μὲ Βασιλείον Ἐξηντάραν Ζωγραφίαν Σιλιβάτρου καὶ Ἰω. Μ. Μηλαίτην κατὰ τὸ ὑπ' ἀριθ. 20858 Συμβόλαιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ρήγα Ὁρφανίδου. Ἀπεβλήθη τῆ 18 Μαρτίου 1864 δι' ἀσύγνωστον διαγωγὴν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 1961 - 2162 ἀπὸ 10 Μαρτίου ἀπόφασιν τοῦ Σ. Ὑπουργείου. — Ἀμνηστευθεὶς διὰ τῆς ὑπ'

ἀριθ. 11146 διαταγῆς τοῦ Ὑπουργείου, ἐπανῆλθε τὴν 23 Φεβρουαρίου 1865. Ἀπελύθη τῆ 23 Ἰουνίου 1866 μὲ τὸν βαθμὸν ἐπιδόσεως κάλλιστα καὶ διαγωγῆς λίαν καλῆς.

63. Ἀθανάσιος Παπα Νικολάου ἐκ Ξεροχωρίου, (γραπτέον Ξηροχωρίου). 15. Σεπτεμβρίου 7. Παπα Νικολ. Παπα Ἀθανασίου. Κτηματική ἐπὶ δύο ἀμπέλων κεμένων τοῦ μὲν εἰς θέσιν ἀνεμομύλους ἐκ στρεμμάτων τριῶν, τοῦ δὲ εἰς θέσιν Μεσομπελιάδες ἐκ στρεμμάτων τεσσάρων, κατὰ τὸ ὑπ' ἀριθ. 4258 Συμβολαιογραφικὸν ἔγγραφο τοῦ Ἐλευθ. Γ. Ἀποστολίδου ἐν Ξεροχωρίῳ. Ἀπελύθη τῆ 23 Ἰουνίου 1866 λαβὼν τὸ ἀπολυτήριόν του μὲ τὸν βαθμὸν ἐπιδόσεως λίαν καλῶς καὶ διαγωγῆς λίαν καλῶς.

64. Γεώργιος Παπα Χριστοῦ ἐκ Χαλκίδος. Χαλκίς. Σεπτεμβρίου 9. Γεωρ. Παπα Χριστοῦ. Μαρία Παπα Χριστοῦ. Κτηματική ἐπὶ οἰκίας κειμένης ἐντὸς τῆς πόλεως Χαλκίδος κατὰ τὴν θέσιν Ταρπάχνια καὶ συνορευομένης μὲ οἰκίαν Γεωρ. Ἀγγελᾶ, μὲ δρόμον καὶ μὲ Ἰω. Ὀμβέρη κατὰ τὸ ὑπ' ἀριθ. 4937 γενομένου τὴν 3 Σεπτεμβρίου 1862 Συμβόλαιον τοῦ Συμβολαιογράφου Σόλωνος Σταματάκη κατοίκου Χαλκίδος. Ἀπεσύρθη τὸ 1863 ἀ' Φεβρουαρίου λόγῳ ἀσθενείας.

Διὰ τὸ Σχολικὸν Ζ' ἔτος 1862 - 1863⁸⁵.

65. Ἰω. Δ. Δελαγραμμάτικας, ἐξ Ἄνδρου. Ἄνδρος. 16. Σεπτεμβρίου 10. Ἀπεβλήθη τῆ 18 Μαρτίου 1864 δι' ἀσύγνωστον διαγωγὴν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 1961 - 2162 ἀπὸ 10 Μαρτίου ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργείου — Ἀμνηστευθεὶς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 11146 διαταγῆς ἐπανῆλθε τὴν 23 Φεβρουαρίου 1865. Ἀπελύθη τῆ 23 Ἰουνίου 1867 λαβὼν ἀπολυτήριον κριθεὶς ἄξιος τοῦ βαθμοῦ ἐπιδόσεως λίαν καλῶς, διαγωγῆς ἐπαίνου ἀξίας.

Ἐν Χαλκίδι τῆ 10 Σεπτεμβρίου 1862

Ὁ Σχολάρχης τῆς Ἱερ. Σχολῆς

Ἀρχιμανδρίτης Εὐθύμιος Ἀλεξάνδρου

Διὰ τὸ Σχολικὸν Ζ' ἔτος 1863 - 1864 (σελ. 30 - 31).

66. Ἰω. Ν. Ξυνοῦ. Λίμνη. 18. 76ρίου 1863. Ἀπῆλθεν οἴκαδε τὸν Μάρτιον τοῦ 1868 δι' ἀσθένειαν.

67. Κωνστ. Σγουρδάκης. Ἐκ Πετρομαγούλας. 18. 3 Σεπτεμβρίου 1863. Ἀπελύθη τὴν 18 Ἰουνίου 1868 λαβὼν ἀπολυτήριον κριθεὶς ἄξιος

85. Προφανῶς ἡ ἀρίθμηση αὕτη ἐν τῷ Μαθητολόγιῳ (σελ. 30 - 31) ἡ ἀφορῶσα εἰς τὸ Σχολικὸν ἔτος 1862 - 1863 εἶναι λελανθασμένη.

τοῦ βαθμοῦ ἐπιδόσεως κάλλιστα, διαγωγῆς καλλίστης.

68. Σπυρίδων Σπυρόπουλος. Ναύπακτος. 1 Σεπτεμβρίου 1863. Ἀπεχώρησεν ἐκ τῆς Σχολῆς αὐτογνώνως τὴν 10 Μαρτίου 1865. Ἐπανῆλθε τὴν ἀ' Σεπτεμβρίου 1865 ἐγκρίσει τοῦ Ὑπουργείου, ἀλλὰ πάλιν ἰδιογνώνως ἀπεχώρησε τὴν 7 Ὀκτωβρίου 1865⁸⁶. Δὲν εἰσῆλθεν εἰς τὴν Σχολήν.

69. Δημ. Τσεσμελής. Λίμνη. 1 Δεκεμβρίου 1863. Ἀπεχώρησεν ἐκ τῆς Σχολῆς ἰδιογνώνως τὴν 10 Μαρτίου 1865. Ἐπανῆλθε τὴν ἀ' Σεπτεμβρίου 1865. Ἀλλὰ πάλιν ἔφυγε τὴν 7 Ὀκτωβρίου 1865.

70. Ἀριστείδης Πετσάβας. Χαλκίς. 1864. Μετὰ τὴν ἐγγραφὴν του διακοπέσης τῆς διδασκαλίας τὴν ἀ' Σεπτεμβρίου 1864 δὲν ἐπανῆλθεν⁸⁷. Ἀπεσύρθη λόγῳ ἀσθενείας τῆ 22 Ὀκτωβρίου 1865.

Διὰ τὸ Σχολικὸν Η' ἔτος 1864 - 1865 (σελ. 32 - 33).

71. Νικ. Λουκᾶ Λύκου ἐξ Ὀκτωβρίας. 18. 6 Μαρτίου 1865. Ἀπεστάλη λόγῳ σπουδαίας νόσου εἰς τὴν οἰκίαν τῆ 8 Μαρτίου 1865.

72. Κωνστ. Κελεμεντίου ἐξ Ὀκτωβρίας. 17. 8 Μαρτίου 1865. Ἀπελύθη τὸ 1866, 23 Ἰουνίου, λαβὼν τὸ ἀπολυτήριόν του μὲ τὸν βαθμὸν ἐπιδόσεως κάλλιστα καὶ διαγωγῆς ἀξίας ἐπαίνου.

73. Ἰωάννης Μέργος ἐκ Καθενῶν. 18. 24 Μαρτίου 1865. Ἀπελύθη τῆ 1867 Ἰουνίου 23 κριθεὶς ἄξιος τοῦ βαθμοῦ προόδου κάλλιστα καὶ διαγωγῆς ἀρίστης. Ἐλαβε πιστοποιητικὸν τῆ 21 Ὀκτωβρίου 1891 Χ. Α.⁸⁸.

(Συνεχίζεται)

† Ὁ Μεσογίας ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

86. Σημειωτέον ὅτι αἱ πληροφορίες ἀπὸ τῆς λέξεως «Ἀπεχώρησε» μέχρι τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ἔτους «1865» εἶναι διαγεγραμμέναι διὰ τριῶν καθέτων γραμμῶν καὶ διὰ μᾶς διπλῆς ὀριζοντίου τοιαύτης.

87. Σημειωτέον ὅτι ἡ πληροφορία ἀπὸ τῆς λέξεως «Μετὰ» μέχρι τῆς λέξεως «ἐπανῆλθεν» εἶναι διαγεγραμμένη διὰ καθέτων γραμμῶν.

88. Ἡ ἐνταῦθα καὶ ὅπου ἀλλαχοῦ κατωτέρω ἀναγεγραμμένη συντομογραφία αὕτη εἶναι ἡ μονογραφία τοῦ ἀπὸ τοῦ 1890 μέχρι τοῦ 1893 Σχολάρχου Ἀρχιμανδρίτου Χρυσάνθου Ἀντωνιάδου.

ΕΙΣΗΓΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΟΡΘΟΔΟΕΘΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗΝ ΕΠΙ ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΕΘ - ΠΑΛΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ*

Ἐν τῇ περιπτώσει τῆς Intercommunio μεταξύ Ἀγγλικανῶν καὶ Παλαιοκαθολικῶν (ἥτις χαρακτηρίζεται ὡς πλήρης, «full communion», ὁλοκληρωτικὴ καὶ ἀπεριόριστος, «ganzheitliche und uneingeschränkte») ¹², δέον νὰ ληφθῆ σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία εὐρίσκεται ἤδη ἐν μυστηριακῇ κοινωνίᾳ μετὰ τῶν Λουθηρανικῶν Προτεσταντικῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Σουηδίας, τῆς Φιλανδίας, τῆς Νορβηγίας, τῆς Δανίας, τῆς Λατβίας, τῆς Ἑσθονίας, τῆς Ἐκκλησίας τῶν Φιλιππίνων, ἐπ' ἐσχάτων δὲ διαπραγματεύεται καὶ μετὰ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Μεθοδιστῶν (διακοπεισῶν φαίνεται τῶν διαπραγματεύσεων), ὡς καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν σχημάτων τῆς Νοτίου καὶ Βορείου Ἰνδίας, τῆς Κεϋλάνης καὶ τοῦ Πακιστάν, δῆλα δὴ μετὰ ἐκκλησιαστικῶν σχημάτων ἀποτελουμένων ἀεὶ ἑτεροκλίτων χριστιανικῶν κοινοτήτων διαφόρου δογματικοῦ περιεχομένου καὶ διαφόρου ἱερατείου, μετὰ ἢ ἄνευ ἐπισκοπάτου καὶ μετὰ ἢ ἄνευ χειροτονίας ¹³. Δυστυχῶς τὴν αὐτὴν τακτικὴν φαίνεται ἀκολουθοῦσα καὶ ἡ Παλαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία, διότι καὶ αὕτη ἐπεξέτεινεν ἤδη τὴν κοινωνίαν αὐτῆς καὶ πέραν τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Φιλιππίνων (2.500.000 μέλη) καὶ τὰς μετερρυθμισμένας Ἐκκλησίας τῆς Ἰσπανίας (2.500 μέλη) καὶ τῆς Πορτογαλίας (3.500 μέλη) ἐπὶ τῇ βάσει ἐνὸς ὁμολογιακοῦ συγρητισμοῦ, στηριζομένου ἐφ' ἐνὸς εἰς τὴν β' θέσιν τοῦ Παλαιοκαθολικοῦ συνεδρίου τῆς Λυκένης ἀνάγοντος τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ δογματικοῦ «minimalismus», ἐφαρμοσθέντος καὶ ἐν τῇ ἀνωτέρω Intercommunio αὐτῆς μετὰ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας. Τοιοῦτοτρόπως παρέχει ἡ Παλαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία τὰ μυστήρια αὐτῆς καὶ τὰς δωρεὰς τῆς χάριτος πρὸς ἐκκλησιαστικὰς κοινότητες, ἐχούσας διάφορον ἐν πολλοῖς διδασκαλίαν, στερουμένας τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς καὶ κλήρου κανονικῶς τελοῦντος τὰ μυστήρια, τὰ περισσότερα τῶν ὁποίων ἀπορρίπτουσιν αὐται, ὡς ἐπίσης ἀπορρίπτουσι καὶ θεμελιώδη εἰσέτι δόγματα τῆς χριστιανικῆς πίστεως, ὡς παρετήρησεν ἡ Δ' Πανορθόδοξος Διάσκεψις, μὴ πολυπραγμονήσασα, φαίνεται, περὶ τὰ τοιαῦτα ἡ Παλαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία ¹⁴.

Ἄλλ' εἶναι προφανές, ὅτι οἱ Παλαιοκαθολικοί, ὅσον περισσότερο προσεγγίζουσι πρὸς τὰς λίαν ἀφισταμένας ἀπὸ τῆς Ὁρθοδοξίας ἑτεροδόξους Ἐκκλησίας τῶν Ἀγγλικανῶν, τῶν Φιλιππίνων, τῆς Ἰσπανίας καὶ τῆς Πορτογαλίας, ἄνευ προηγουμένης πλήρους συμφωνίας ἐν τῇ δογματικῇ διδασκαλίᾳ καὶ τῇ κανονικῇ τάξει (εἰ μὴ μόνον εἰς τὰ συμφωνηθέντα μετὰ τῶν Ἀγγλικανῶν τέσσαρα σημεῖα: Ἁγία Γραφή, Μυστήρια, σύμβολα καὶ ἱστορικὸν ἐπισκοπάτον), τόσο περισσότερο ἀπομακρύνονται ἀπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ¹⁵. Τὸ ἐρώτημά μας εἶναι: Ἐπιτρέπεται ἡ μυστηριακὴ Ἐπιτροπὴ διακρίβωσις τῶν ἀφισταμένων δυνατοτήτων

παρὰ τινι τῶν ὑποψηφίων διὰ μυστηριακῆν κοινωνίαν Ἐκκλησιῶν, ὡς ἐπίσης καὶ ὁ ἀκριβὴς καθορισμὸς τῶν δογματικῶν ὑποχρεώσεων, ἃς πρόκειται ἡ συμβαλλομένη Ἐκκλησία νὰ ἀποδεχθῆ. Διότι ἐπισταμένη ἐξέτασις τῆς Ὀμολογίας πίστεως τῆς Ἐκκλησίας τῶν Φιλιππίνων, ἐπὶ παραδείγματι, ὡς αὕτη διατυπῶται τοῦλάχιστον ἐν τῷ Corpus Confessionum, θὰ ἐνεφάνιζε πολλὰς διαφορὰς πρὸς τὴν πίστιν τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας καὶ ἐπομένως ἀνυπερβλήτους ἴσως δυσχερείας, διὰ τὴν ἀποδοχὴν αὐτῆς εἰς μυστηριακῆν κοινωνίαν».

15. Παρατηρητέον ἐνταῦθα, ὅτι ἡ ἀνωτέρω οὐχὶ θετικὴ θέσις τῶν Ὁρθοδόξων ἐναντι τῆς Intercommunio τῶν Παλαιοκαθολικῶν, ὡς καὶ τῶν Ἀγγλικανῶν μετὰ τῶν νέων ἐκκλησιολογικῶν σχημάτων ἐν Ἰνδία καὶ Πακιστάν, ἔσχεν ἀπήχησιν τινα καὶ παρὰ τοῖς Παλαιοκαθολικοῖς αὐτοῖς, ὅτινες ἐν τῷ ἐν Haarlem τοῦ 1961 συνεδρίῳ αὐτῶν διετύπωσαν σοβαρὰς ἐπιφυλάξεις, αὐτὲς «schliessen die Möglichkeit einer Intercommunion oder vollen Kommunion zwischen den altkatholischen Kirchen und den «geplanten Kirchen» aus. Zudem kann die Gefahr entstehen, dass eine schon bestehende volle Kommunion mit einer Kirche der anglikanischen Gemeinschaft verlorengehen könnte, wenn diese Kirche in einer der «geplanten Kirchen» aufgehen würde. Die Internationale Altkatholische Bischofskonferenz sieht in alledem keinen Grund, ihre Beziehungen zur anglikanischen Kirchengemeinschaft, wie diese in der Bonner Konferenz vom Jahre 1931 festgelegt sind, zu ändern. Sie macht aber kein Hehl daraus, dass hier Gefahren vorliegen, namentlich dort, wo es um Kirchliche oder sakramentale Handlungen gehen würde, in die anglikanischen Kirchen sowohl die altkatholischen Kirchen wie die «geplanten Kirchen» mit hinein zu beziehen wünschen würden. Die Internationale Altkatholische Bischofskonferenz ist davon überzeugt, dass alle diese Unsicherheiten für die orthodoxen Kirchen gleich schwer ins Gewicht fallen werden. Sie gestattet sich deshalb dem Wunsch Ausdruck zu geben, dass eine erneute Prüfung der «Schemata und Plans» diese Unsicherheiten beseitigen möge, bevor die anglikanische Kirchengemeinschaft eine endgültige Entscheidung treffen würde» (παρὰ U. Küry, μν. ἔ. σ. 355). Ὁμοίως καὶ ἐπὶ τοῦ σχεδίου ἐνώσεως τῶν ἐν Βρετανίᾳ Ἀγγλικανῶν καὶ Μεθοδιστῶν παρετηρήθη ἀπὸ παλαιοκαθολικῆς πλευρᾶς: «Die Internationale Altkatholische Bischofskonferenz hält eine Entscheidung in der Angelegenheit in diesem Stadium der Besprechungen auch darum für verfrüht, weil sie ein ernstliches Hindernis auf dem Weg der Verhandlungen, die mit den Orthodoxen sowohl von Anglikanern wie von Altkatholiken geführt werden, schaffen würde» (αὐτόθι σ. 357).

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 277 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 11-12 τεύχους.

12. H. Küry, μν. ἔ. σ. 111, 397, 400.

13. Π. Μπρατσιώτου, Αἱ Ἀγγλικανικαὶ χειροτονίαι ἐξ ἐπόψεως ὀρθοδόξου, ἔκδ. β', Ἀθήναι 1966, σ. 39.

14. Πρβλ. «Irenikon», 1965, σ. 462-472. Μαξίμου Σάρεων, μν. ἔ. σ. 155: «Καίτοι δὲν εἶναι γνωστοὶ ἐν λεπτομερείαις οἱ ὅροι καὶ οἱ λόγοι, ἐφ' ὧν ἐστηρίχθη ἡ ὡς ἄνω ἀπόφασις, διετυπώθη ἐν τούτοις ἡ ἀποψις, ὅτι ἡ μυστηριακὴ κοινωνία μετὰ τῶν μνημονευθεισῶν Ἐκκλησιῶν ἀπεφασίσθη ἐν μεγάλῃ σπουδῇ, ὅτι δέον ἵνα θεωρηθῆ ὡς ὅλως ἀνεπαρκῆς ἡ ἀπὸ μέρους αὐτῶν ἀποδοχὴ—ὑπογραφή τῆς «Δηλώσεως τῆς Οὐτρέχτης» ἢ οἰουδήτινος ἄλλου παρομοίου ἐγγράφου, καὶ ὅτι θὰ ἔδει ἀπαραιτήτως νὰ εἶχε προηγηθῆ ἢ ἀπὸ μέρους μιᾶς Θεολο-

στηριακή κοινωνία και ένωση της Παλαιοκαθολικής Έκκλησίας μετά των προειρημένων Όμολογιών άνευ πλήρους δογματικής έν πάσι συμφωνίας και ένωσης; Και συμφωνούσι μετ' αυτών έν πάσιν οί Παλαιοκαθολικοί; Συμβιβάζεται δέ ή Intercommunio αύτη προς την παραδοσιακήν διδασκαλίαν και πράξιν της Όρθοδόξου Έκκλησίας, καθ' ήν ή μυστηριακή κοινωνία θεωρείται ως τό τελικόν επιστέγασμα της πλήρους δογματικής συμφωνίας μεταξύ των Έκκλησιών, ήτις (δογματική συμφωνία) αποτελεί άπαραίτητον προϋπόθεσιν και conditio sine qua non της πλήρους εκκλησιαστικής κοινωνίας;¹⁶ Τούτων ούτως έχόντων, έχω την γνώμη, ότι τό θέμα τούτο όφείλει να θέση πρώτον ή Έπιτροπή ήμών προς την Παλαιοκαθολικήν τοιαύτην έν τη παρούση συναντήσει, συμφώνως και προς την άνωτέρω άπόφασιν της Δ' Πανορθόδοξου Διασκεψέως. Άλλως τε και ή έπισκεψαμένη τώ 1970 τό Οικουμενικόν Πατριαρχείον Παλαιοκαθολική άντιπροσωπεία έδήλωσεν: «Έπ' ευκαιρία μιās τοιαύτης κοινής συνεδριάσεως ένδιαφερόμεθα πρό πάντων να παράσχωμεν άκριβεϊς πληροφορίας εις τους Όρθοδόξους άδελφούς ήμών ως προς την σχέση ήμών μετά της Άγγλικανικής κοινωνίας Έκκλησιών. Έν συνεχεία θά ήτο ένδεχομένως δυνατόν να εκθέσωμεν και περί των τελευταίων εξέλιξεων εις τās συζητήσεις ήμών μετά της Ρωμαιοκαθολικής Έκκλησίας»¹⁷. Και ό καθηγητής W. Küppers παρατηρεί, ότι (περιστάσεως τυχούσης, δέον να αίτηθῆ παρά της Διεθνοϋς Διασκεψέως των Παλαιοκαθολικών επισκόπων ως του ύψιστου συνοδικού όργάνου της ένωσης της Ουτρέχτης, μία δήλωσις, ήτις να έπεξηγή τās μέχρι τούδε γενομένης συμφωνίας και έν ανάγκη και να τροποποιή ταύτας)¹⁸. Υπό παρόμοιον πνεϋμα γράφει και ό U. Küry¹⁹.

Όμοίως άξιον ιδιαιτέρας προσοχής είναι, ότι την περί μυστηριακής κοινωνίας θεωρίαν και πράξιν αύτης ή Παλαιοκαθολική Έκκλησία φαίνεται στηρίζουσα επί της άποδεκτής ύπ' αύτης γενομένης γνωστής προτεσταντικής και ειδικώτερον άγγλικανικής

«περί Έκκλησίας θεωρίας των κλάδων» (Branch theory), την όποιαν άπορρίπτει ή Όρθόδοξος Έκκλησία. Ός γνωστόν, ή θεωρία αύτη δέχεται, ότι δήθεν οϋδεμία Έκκλησία δύναται να θεωρηθῆ σήμερα ως μόνη εκπροσωπούσα την μίαν, άγίαν, καθολικήν και άποστολικήν Έκκλησίαν, εμφανιζομένην νϋν ως διεσπασμένην εις τρεις κλάδους, τον άνατολικόν, τον ρωμαιοκαθολικόν και τον άγγλικανικόν, προστιθεμένου ύπό τινων και του επισκοπικού Λουθηρανισμού και άλλ. Ισχυρίζονται λοιπόν οί όπαδοί της Branch theory, έν οίς και οί Παλαιοκαθολικοί, ότι έφ' όσον οί άνωτέρω κλάδοι της μιās Έκκλησίας εύρίσκονται έν τώ σχίσματι και ύπόκεινται εις πλάνας, μόνον διά της επανένωσης αυτών και του άμοιβαίου εμπλουτισμού όλων μέλλει να πραγματοποιηθῆ τό ιδανικόν της Una Sancta. Π.χ. κατά τον παλαιοκαθολικόν θεολόγον E. Gaugler, «ή Ρωμαϊκή και αι άλλαι επί μέρους Έκκλησίαι, όπως δῆποτε και άν θέλωσι να ονομαζώνται, είναι μερικαι Έκκλησίαι. Έκάστη εξ αυτών κρύπτει έν έαυτῇ έν μέρος του αγαθού της αρχαίας Έκκλησίας, άλλ' οϋδεμία κατέχει πάσας τās ιδιότητες της πρώτης Έκκλησίας άνευ μειώσεως ή αύξήσεως διά μεταγενεστέρου θρησκευτικού αγαθού... Έάν οϋδεμία πλέον Έκκλησία δύναται να είναι σύνολος ή Έκκλησία, που λοιπόν είναι ή αληθής Έκκλησία; Είς τούτο δύναται να δοθῆ μόνον ή άπάντησις: έν πάσαις ταις Έκκλησίαις... Η αληθής Έκκλησία συναποτελείται εκ Χριστιανών, άνηκόντων εις διαφόρους Όμολογίας, οίτινες ύπ' αυτού του Χριστού ζωηροθέντες, είναι άφωσιωμένοι αυτώ έν πίστει και επιθυμοϋσι να υπακούωσιν αυτώ ως τώ έαυτών Κυρίω... Αι Όμολογιαikai Έκκλησίαι είναι όδηγοί προς την αληθῆ Έκκλησίαν»²⁰. Και ό W. Küppers, ένῶ εξ ένός όμολογεϊ, ότι «υπάρχουν εκφράσεις παλαιοκαθολικών περί «Kirchenteile», «Teilkirchen», «Teil der Kirche», άλλινες δέν είναι απολύτως εξηραλισμέναι από παρεξηγήσεις έν τη έννοία της άπορρίψεως της «θεωρίας των κλάδων», εξ έτέρου όμως γράφει, ότι έν τη άγγλικανική έννοία «οί Παλαιοκαθολικοί οϋτε ένεκολπώθησαν την θεωρίαν ταύτην οϋτε υπῆρξεν αύτη ποτέ παραδεκτή. Καθ' όσον γνωρίζομεν, δέν υπάρχουν καθόλου επίσημα παλαιοκαθολικά κείμενα συνηγορούντα ύπερ μιās τοιαύτης παραδοχής»²¹. Τούτων ούτως έχόντων, δέον να έρωτηθῶσιν οί συνομιληταί μας, άν ή Έκκλησία των επισήμως δέχεται ή άπορρίπτει την Branch theory και πως έννοεί την ένότητα της Έκκλησίας. Όπως ποτ' άν ή, την άνωτέρω θεωρίαν των κλάδων άπορρίπτει ή Όρθόδοξος Έκκλησία, έχουσα την αυτοσυνειδησίαν ότι αύτη είναι ή αληθής Έκκλησία, ή αμία, άγία, καθολική και άποστολική Έκκλησία του ήεροϋ συμβόλου της πίστεως. Άς έρωτηθῶσιν, άν δύνανται να δεχθοϋν τούτο οί Παλαιοκαθολικοί.

(Συνεχίζεται)

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΡΜΠΗΣ
Καθηγητής Πανεπιστημίου

16. Και ό U. Küry διερωτάται εξ άφορμής της μυστηριακής κοινωνίας των Άγγλικανών μετά των Μεθοδιστών «ob die Kirche von England durch die Interkommunion mit den Methodisten ihre Katholizität, auf deren Anerkennung das Interkommunionsabkommen von 1931 beruht, bewahrt hat oder ob sie eine andere Kirche geworden ist als die, mit der es die Altkatholiken im Jahre 1931 zu tun gehabt haben» (Memorandum. Zum gegenwärtigen Stand der orthodox-alkatholischen Beziehungen. Έν «Intern. Kirchl. Zeitschrift» 59 (1969) 96).

17. «Κληρονομία» 3 (1971) 196. Όμοίως και ή Παλαιοκαθολική Θεολογική Έπιτροπή επί του μεθ' ήμών διαλόγου έγραψε προς την ήμετέραν τῆ 20.4. 1971: «Έκ μέρους των Παλαιοκαθολικών υπάρχει ή ιδιαιτέρα επιθυμία κατά την πρώτην προσεχή κοινήν συνεδρίαν να δοθῆ δημοσία και λεπτομερής εκθεσις περί των νεωτέρων εξέλιξεων εις τās μεταξύ Παλαιοκαθολικών και Ρωμαιοκαθολικών σχέσεις».

18. W. Küppers, θέσεις και προοπτικαι του διαλόγου μεταξύ Παλαιοκαθολικών και Όρθοδόξων, έν «Γρηγ. Παλαμιάς» 56 (1973) 11.

19. U. Küry, έθ' άν. σ. 92 έξ., Πρβλ. και 'I. Καλογῆρου, μν. έ. σ. 12,60 έξ., 63 έξ.

20. E. Gaugler, Vom Sinn der Kirche, έν «Intern. Kirchl. Zeitschrift» 13 (1949). 5. Πρβλ. και J. Demmel, Was ist altkatholisch, Bonn 1958⁴, σ. 6.

21. Αύτόθι, σ. 118-119.

Η ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΗ ΚΑΤΟΧΥΡΩΣΙΣ

ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΚΑΝΟΝΩΝ*

Διὰ τὴν προσέγγισιν, κατανόησιν καὶ ὀρθὴν ἀξιολόγησιν τῶν ἱερῶν Κανόνων, οὐσιώδης καὶ ἀπολύτως ἀπαραίτητος προϋπόθεσις εἶναι ὁ πνευματικὸς συντονισμὸς τοῦ ἐρευνητοῦ αὐτῶν μὲ τὸ πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν ἱερῶν Κανόνων. Μόνον ἡ ὑπαρξίς τοῦ συντονισμοῦ αὐτοῦ συμβάλλει εἰς τὴν ὑπερνίκησιν τοῦ γράμματος, τὸ ὁποῖον πολλακίς ἀποκτείνει καὶ ἀποκαλύπτει τὸ ἐσώτερον πνευματικὸν μεγαλεῖον τῶν ἱερῶν Κανόνων, διὰ τῶν ὁποίων ἀναρίθμητοι μυριάδες ἀνθρώπων ἐπέτυχον τὴν ἐναρμόνισιν τῶν ψυχοσωματικῶν αὐτῶν λειτουργιῶν καὶ τὴν ὀλοκλήρωσιν τῆς προσωπικότητός των, ὅπερ εἰς μάτην προσπαθεῖ νὰ ἐπιτύχη ὁ σύγχρονος ἀγχώδης καὶ διεσπασμένος ἄνθρωπος μὲ τὰ πλέον σύγχρονα μέσα τῆς τεχνικῆς καὶ τῶν ἐπιστημῶν (πρβλ. Κων. Μουρατίδου, Τὸ αἰώνιον κύρος τῶν ἱερῶν Κανόνων, Ἀθήναι 1972).

Οὕτως ἐξηγεῖται, διατὶ οἱ ἀντιφρονούντες ἀδυνατοῦν νὰ κατανοήσουν, ὅτι οἱ ἱεροὶ Κανόνες δὲν εἶναι συνήθειαι νομικαὶ διατάξεις καὶ ὅτι ἡ συνταγματικὴ κατοχύρωσις των οὐδόλως σημαίνει τὴν αὐτόματον μεταβολὴν αὐτῶν εἰς νόμους τοῦ Κράτους ἀναγκαστικῆς ἰσχύος. Οἱ ἱεροὶ Κανόνες προϋποθέτουν τὸν χωρὸν τῆς Ἐκκλησίας καὶ μόνον ἐν τῷ αὐτῆς εἶναι νοητοί. Ἡ συνταγματικὴ ἐπιταγὴ τῆς ἀπαρασάλευτου τηρήσεως τῶν ἱερῶν Κανόνων ἀπευθύνεται, ὡς εἴπομεν, πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ οὐχὶ πρὸς τὴν Πολιτείαν ἐν τῇ ἐννοίᾳ, ὅτι αὐτὴ δέον νὰ μεταβάλλῃ εἰς νόμους αὐτῆς τοὺς Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Πολιτεία ἀπαιτοῦσα διὰ τοῦ Συντάγματος τὴν ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας ἀπαρασάλευτον τήρησιν πάντων τῶν ἱερῶν Κανόνων εἶναι αὐτονόητος, ὅτι αὐτοδεσμεύεται εἰς τὸν σεβασμὸν αὐτῆς τῆς ἐπιταγῆς καὶ ἄρα ὀφείλει νὰ μὴ ἐπεμβαίῃ εἰς τὰ τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τρόπον προσκρούοντα εἰς τοὺς ἱερούς Κανόνες.

Συνεπῶς ἡ διατυπωθεῖσα ἄποψις, ὅτι «ἡ Πολιτεία κατοχυρώσασα συνταγματικῶς τοὺς δογματικούς Κανόνες μόνον καὶ τὰς λατρευτικὰς παραδόσεις, οὔτε κατήργησεν, οὔτε ἐπιθυμεῖ νὰ καταργήσῃ τοὺς διοικητικούς Κανόνες καὶ τὰς ἄλλας παραδόσεις. Ἐκφινεν ἀπλῶς ὅτι δὲν εἶναι ἰδικόν της ἔργον ἡ ἐπιβολὴ των καὶ ἡ τήρησίς των», δὲν ἀπαντᾷ εἰς τὴν οὐσίαν τοῦ προβλήματος, ἀλλὰ ἀπλῶς τὴν παρακάμπτει. Διότι τὸ ζητούμενον ἐκ

τῆς Πολιτείας δὲν εἶναι ἡ ἐπιβολὴ διὰ νόμων, οὔτε ἡ τήρησις ὑπ' αὐτῆς πάντων τῶν ἱερῶν Κανόνων, ἀλλ' ὁ σεβασμὸς τῆς ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἀπαρασάλευτου τηρήσεως αὐτῶν, καὶ εἰδικώτερον ἢ μὴ ἀνατροπὴ τῆς κανονικῆς τῆς Ἐκκλησίας τάξεως διὰ νόμων τῆς Πολιτείας.

Συνεπῶς εἶναι ὅλως ἀπαράδεκτος καὶ ἀσύστατος, ὡς μὴ ἀνταποκρινομένη εἰς τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῆς συνταγματικῆς κατοχυρώσεως τῶν ἱερῶν Κανόνων, ἡ ὑποστηρικθεῖσα τελευταίως ἄποψις, καθ' ἣν, ἐάν: «...ἡ Πολιτεία ἐνδῶση εἰς τὰς πιέσεις τῆς Ἐκκλησίας περὶ ἀπαλείψεως τῆς διακρίσεως καὶ περὶ συνταγματικῆς κατοχυρώσεως ὄλων ἀδιακρίτως τῶν Κανόνων, θὰ δημιουργηθῇ κατάστασις λ ί α ν ἐ π ι κ ί ν δ υ ν ο ς (!!). Διότι ἡ ἀπάλειψις τῆς διακρίσεως θὰ θεωρηθῇ θετικὴ συνταγματικὴ πράξις, μετὰ τὴν ὁποίαν οἰοσδήποτε «ζηλωτῆς» μητροπολίτης θὰ δύναται ν' ἀξιῶσι ἀπὸ τὴν Πολιτείαν, ὅπως ἐν ὀνόματι τοῦ νέου Συντάγματος ἐπιβάλλῃ διὰ νόμου εἰς τοὺς πολίτας ὅ,τι αὐτὸς θεωρεῖ «χριστιανικὸν» καὶ «εὐσεβές».

Καὶ περὶ τῆς λ ί α ν ἐ π ι κ ί ν δ υ ν ο υ καταστάσεως, ἥτις δῆθεν θὰ δημιουργηθῇ, ἐδώσαμεν ἀπάντησιν ἤδη καὶ μάλιστα ἐπανεπιλημμένως, διότι, ὡς εἴπομεν, ἡ ἀληθὴς ἔννοια τῆς συνταγματικῆς κατοχυρώσεως συνίσταται εἰς τὴν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας καὶ οὐχὶ ὑπὸ τῆς Πολιτείας ἀπαρασάλευτον τήρησιν τῶν ἱερῶν Κανόνων, ὑπὸ δὲ τῆς Πολιτείας εἰς τὸν σεβασμὸν τῆς τηρήσεως ταύτης, ἰδίᾳ διὰ τῆς μὴ αὐθαρέτου ἐπεμβάσεως καὶ ἀνατροπῆς τῶν τῆς Ἐκκλησίας πραγμάτων. Συνεπῶς ἡ Πολιτεία δ ἐ ν ὑ π ο χ ρ ε ο ὦ τ α ι νὰ καταστήσῃ νόμον τοῦ Κράτους ὅ,τι ἤθελεν ἐν προκειμένῳ ζητήσει ἡ Ἐκκλησία, ἀλλὰ μόνον, ἐὰν συμφωνῇ περὶ τῆς σκοπιμότητος μιᾶς τοιαύτης ἐνεργείας.

Ἐπιπλέον εἶναι ὅλως ἀσύστατος εἰς τοιοῦτος ἰσχυρισμὸς, ὁ ὁποῖος πράγματι θὰ προσέκρουε καὶ εἰς τὰς βασικὰς συνταγματικὰς ἀρχὰς καὶ τὰς περὶ τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως κλπ. διατάξεις, μόλις εἶναι ἀνάγκη νὰ εἴπωμεν.

(Συνεχίζεται)

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΟΥΡΑΤΙΔΗΣ

Καθηγητῆς τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου

ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 279 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 11-12 τεύχους.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ ΚΑΙ ΘΕΩΣΙΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΜΑΞΙΜΟΝ ΤΟΝ ΟΜΟΛΟΓΗΤΗΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΝΙΚΟΛΑΟΝ ΚΑΒΑΣΙΑΑΝ*

Διὰ τῆς θείας Εὐχαριστίας οἱ κοινωνοῦντες ἀνυψοῦνται εἰς ἕτερον, τὸν τοῦ γηίνου ἀλλότριον, κόσμον. Ἰστανται πλησιέστατα τοῦ Θεοῦ καὶ ἀπολαύουσι τῆς χαρᾶς τῆς θείας δόξης Αὐτοῦ, γινόμενοι κατὰ χάριν τέκνα Θεοῦ. Λαμβάνουσι τὸ μέγα καὶ ἀνεκτίμητον τῆς υἰοθεσίας δῶρον³⁹, ὡς πρὸς σύμβολον Αὐτὸς ὁ ἐπὶ γῆς ἐπιφανείς Σωτὴρ ἔδωρῆσατο τοῖς ἀνθρώποις τὴν Κυριακὴν προσευχὴν, καθ' ἣν καλοῦμεν τὸν Θεὸν «ιδιόν μας Πατέρα»⁴⁰. Καὶ εἶναι τόσο ισχυρὰ ἡ υἰοθεσία αὕτη, ὥστε «τῇ ἐπιφοιτήσει τῆς χάριτος» πᾶσα ἀνθρωπίνῃ ιδιότητι ὑπερνικᾶται καὶ κρύπτεται καὶ καθίστανται υἱοὶ Θεοῦ «πάντες οἱ ἅγιοι, ὅσοι δι' ἀρετῶν ἀπ' ἐντεῦθεν ἤδη τῷ θεῷ τῆς ἀγαθότητος κάλλει ἑαυτοὺς λαμπρῶς τε καὶ ἐπιδόξως ἐφαίδρουναν»⁴¹. Γενόμενοι δὲ τέκνα Θεοῦ, γινόμεθα παραχρῆμα ἀδελφοὶ τοῦ Χριστοῦ. Οὐχί, θεβαίως, ἀδελφοὶ ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ ἐννοίᾳ, ἀλλὰ ἀδελφοὶ κατὰ μίαν συγγένειαν ὑπερφυσικὴν. «Τὸ θεῖον δεῖπνον — λέγει ὁ Καβάσιλας — δημιουργεῖ μεταξύ τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡμῶν μίαν συγγένειαν στενωτέραν τῆς μεταξύ τῶν ἡμετέρων γονέων, ἣτις εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς γεννήσεως. Ὅντως, ὁ Χριστὸς δὲν μεταδίδει εἰς ἡμᾶς ἕνιά τινα ἄτομα τῆς σαρκὸς Του ἢ ἐνίας σταγόνας τοῦ αἵματός Του, ἀλλὰ δίδει εἰς ἡμᾶς ἀκεραίως τὸ ἐν καὶ τὸ ἄλλον. Οὗτος δὲν εἶναι μόνον ὁ Κύριος τῆς ζωῆς, ὅπως οἱ γονεῖς, ἀλλ' αὕτη αὕτη ἡ ζωή»⁴².

Τὸ ζῆν αἰωνίως εἶναι, ὄντως, δύσκολον ἀλλ' οὐχὶ ἀδύνατον. Καὶ δὲν εἶναι ἀδύνατον, διότι ὑπάρχει ἡ θεία Εὐχαριστία, ἣτις παρέχει τὴν δυνατότητα ταύτην, ἀποτελοῦσα τὴν μοναδικήν, ἀλλὰ θεβαίαν καὶ εὐθεϊαν ὁδὸν πρὸς τὴν ἀπόκτησιν τοῦ αἰωνίου ζῆν.

Τὸ αἰωνίως ζῆν εἶναι ἡ ἡμετέρα πρὸς τὸ θεῖον ἐξομώσις. Ὅσον περισσότερον τις κοινωνεῖ, ἀξίως θεβαίως, τόσο ἡ ἐξομώσις αὕτη καθίσταται μεγαλυτέρα, διὰ τὴν φθάσῃ εἰς τὸ ὕψιστον αὐτῆς σημείον, ὅπερ ἐστὶν ἡ θέωσις τοῦ ἀνθρώπου.

Δὲν ὑπάρχει, ὄντως, δῶρον μεγαλύτερον, ὡραιότερον καὶ καλύτερον, διὰ τὸν πνευματικῶς ἀγωνιζόμενον ἄνθρωπον, ἀπὸ τῆς θέωσις. Τὸ δῶρον τοῦτο ἐχαρίσθη ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ διὰ τῆς σαρκώσεως Αὐτοῦ. Ἄλλως, ἦτο ἀδύνατον διὰ τὸν ἄνθρωπον, ἀσθενῆ ὄντα, νὰ

φθάσῃ εἰς τὴν θέωσις. Ἀκριβῶς δὲ διὰ τὴν ἀσθένειαν ταύτην τοῦ ἀνθρώπου ὄντος ἐσαρκώθη ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ. «Γίνεται κατ' ἀλήθειαν ἄνθρωπος, ἵνα κατὰ χάριν ἡμᾶς καταστήσῃ θεοῦς»⁴³. «Ὁ Θεὸς κατέρχεται ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ὑψώνει ἡμᾶς ἐντεῦθεν' γίνεται ἄνθρωπος καὶ θεώνει τὸν ἄνθρωπον...»⁴⁴.

Ἴδου τὸ πολυτιμότερον δῶρον, ὅπερ προσέφερεν ὁ Θεὸς εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἀφοῦ ἠγόρασε τοῦτο ὁ Χριστὸς δούς, ὡς λύτρον, τὸ αἷμα Αὐτοῦ. Ἐν τῷ δῶρῳ τούτῳ εὐρίσκεται ἅπασα ἡ πρὸς τὸ ἀνθρώπινον γένος ἀγάπη καὶ ἡ φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ.

Ὁ σαρκωθεὶς, ὁμοῦς, Ἰησοῦς δὲν ἦλθεν ἐπὶ γῆς διὰ τὴν μείνη αἰωνίως ἐπ' αὐτῆς. Ἦλθε διὰ τὴν σωσὴν τὸν ἄνθρωπον καὶ τὴν δώσῃ ἐκ νέου εἰς αὐτὸν τὴν δυνατότητα νὰ γίνῃ καὶ οὗτος θεός· δυνατότητα, ἣν εἶχεν ἀπολέσει οὗτος, ἕνεκα τῆς παραβάσεως τοῦ Ἀδάμ. Ὁφείλε, συνεπῶς, ν' ἀνέλθῃ καὶ πάλιν ἐκεῖ «ὅπου ἦν τὸ πρότερον» (Ἰωάν. 6, 22), χωρὶς ν' ἀποστερήσῃ, ἐν τούτοις, τὸν ἄνθρωπον τῆς Αὐτοῦ παρουσίας. Ἀνῆλθεν εἰς τὸν οὐρανόν, ἀλλ' οὐδέποτε ἔπαυσε νὰ εὐρίσκειται πραγματικῶς μεταξύ τῶν ἀνθρώπων. Κατέλιπεν ἐνταῦθα τὸ Σῶμα Αὐτοῦ, ὥστε τρώγοντες ἐξ αὐτοῦ οἱ πιστοὶ νὰ ἐνοῦνται μετ' Αὐτοῦ. Καὶ τοῦτο εἶναι ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς, ὅστις «ἐπιτρέπει εἰς ἡμᾶς νὰ γίνωμεν μέλη Χριστοῦ κατὰ πολὺ τελειότερον τρόπον ἀπὸ πᾶσαν ἄλλην ἱερὰν τελετὴν. Διότι, ὅπως τὰ μέλη ζῶσι διὰ τῆς κεφαλῆς καὶ τῆς καρδίας οὕτως, ἐκεῖνος, ὅστις θὰ φάγῃ τὴν σάρκα μου, θὰ ζήσῃ δι' ἐμοῦ» (Ἰωάν. 6, 58)⁴⁵. Ὁ ἅγιος Διονύσιος ὁ ἀρεσπαγίτης ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἱερὰν ταύτην τελετὴν δίδει τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς «ἀγιωτάτης»⁴⁶.

Ἡ θεία Εὐχαριστία, λοιπόν, τὸ θεοσύστατον τοῦτο μυστήριον, εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν ἱερὰ καὶ ἀγιωτάτη τελετὴ, ἣτις χαρίζεται εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸ τῆς θεώσεως δῶρον.

(Συνεχίζεται)

ΧΑΡ. Γ. ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΣ

43. Μαξίμου, κεφ. Θεολ. τε καὶ Οἰκον., ἐκατ. II, 26, MIGNE P.G. 90, 1229 D.

44. Καβάσιλα, P.G. 150, 593 A (B. BOBRISKOF, μν. ἔρ., σελ. 32).

45. Αὐτόθι, 596 D (B. BOBRISKOF, μν. ἔρ., σελ. 33).

46. MIGNE, P.G. 3, 436 C «οἱ πανίεροί τῶν πανιέρων ἱερούργοι καὶ φιλοθεάμονες, τὴν ἀγιωτάτην τελετὴν ἀγιοπρεπῶς ἐποπτεύοντες, ὑμνοῦσιν ὑμνολογία καθολικῆ τὴν ἀγαθοῦργον καὶ ἀγαθοδότιν ἀρχήν».

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 282 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 11-12 τεύχους.

39. CABASILAS, μν. ἔρ., σελ. 220, 2.

40. Μυσταγ. MIGNE, P.G. 91, 696 CD.

41. Αὐτόθι, 696 D.

42. Καβάσιλα, P.G. 150, 612 CD (B. BOBRISKOF, μν. ἔρ., σελ. 31 - 32).

ΕΠΙ ΤΗ ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΑ ΜΗΝΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ*

Ἡ ἐποπτεία.

Ἡ παιδαγωγική ἀρχή τῆς ἐποπτείας, ἐξ ἄλλου, περὶ τῆς ὁποίας ἀποφαίνονται σήμερον ἐνθουσιωδῶς πάντες οἱ παιδαγωγοὶ καὶ ἐπιζητοῦν παντὶ τρόπῳ νὰ χρησιμοποιοῦσιν κατὰ τὴν διδασκαλίαν τῶν τὰ ὀπτικο-ακουστικὰ ὄργανα ἢ οἰαδήποτε κατάλληλα ἐποπτικὰ μέσα, εἶναι γνωστὴ εἰς τοὺς οἰκουμενικοὺς διδασκάλους. Ἐκείνο τὸ ὅποιον ἔλεγεν ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος «οὐδὲν διδασκάλου ψυχρότερον ἐν λόγοις μόνον φιλοσοφοῦντος», δεδομένου ὅτι κατὰ τὸν αὐτὸν Πατέρα «Πράξις λόγου ἐναργεστέρα ὡς ἀκοῆς ὄψις καὶ τῆς διὰ στόματος διδασχῆς, ἢ διὰ πείρας διδασκαλία»⁴⁵, ἔρχεται νὰ ἐπιβεβαιώσῃ ἢ ἐπιστήμῃ τῆς Παιδαγωγικῆς διὰ στόματος τῶν μεγαλυτέρων μυστῶν αὐτῆς. Οὕτως ὁ Κομηνίος (1592 - 1670) ἀποφαίνεται: «Λέξεις ἄνευ πραγμάτων, εἶναι κέλφος ἄνευ καρποῦ, θήκη ἄνευ ξίφους, σκιά ἄνευ σώματος, σῶμα ἄνευ ψυχῆς»⁴⁶. Ὁ Πεσταλότζι (1746 - 1827) ὀνομάζει τὴν ἐποπτείαν «ὑψιστον ἀξίωμα τῆς διδασκαλίας καὶ θεμέλιον πάσης γνώσεως»⁴⁷, ἵνα τοὺς δύο μόνον ἀναφέρωμεν.

Ἡ αὐτενεργεία.

Κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους ἐθεωρήθη ὡς μέγα ἐπίτευγμα τῆς Παιδαγωγικῆς ἢ ἐπὶ τῆς αὐτενεργείας τοῦ παιδὸς στηριζομένη μέθοδος τοῦ λεγομένου σχολικῆς δὲν δέχεται παθητικῶς διὰ τῆς ἀκροατικῆς μόνον μεθόδου τὸ προσφερόμενον εἰς αὐτὸν μάθημα, ἀλλὰ καὶ ἐργάζεται ὁ ἴδιος διὰ νὰ κατανοήσῃ καὶ ἀφομοιώσῃ τὰς διδασκομένας εἰς αὐτὸν ἀληθείας. Καὶ εἰς τὸν τομέα τοῦτον πρόδρομοι ἀπὸ αἰῶνων ἐμφανίζονται οἱ Τρεῖς Παιδαγωγοὶ Ἱεράρχαι. Κατὰ τὸν Μ. Βασίλειον, «ὁ μαθητὴς εἶναι ἀνάγκη νὰ θέτῃ τὰς χεῖράς του ἐπὶ τὸ ἔργον. Νὰ ἔρχεται εἰς τὴν αἴθουσαν ἀκροάσεως μὲ ἐνδιαφέρον διὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν τιθεμένων προβλημάτων καὶ νὰ συμμετέχῃ εἰς τὸ ἀγώνισμα τοῦ μαθήματος. Νὰ διεγείρῃ τὸ πνεῦμά του, ὥστε νὰ θέτῃ ὑπὸ ἔλεγχον πᾶν ὅ,τι διδάσκαται, νὰ παρορμᾷ δὲ τοῦτον ὁ διδάσκαλος, ὅπως συνεχίσῃ καὶ μόνος του τὴν ἔρευναν διὰ τὴν ἀνεύρεσιν τῆς ἀληθείας, διότι πᾶν ὅ,τι ἀποκτᾷ τις μετὰ κόπου, τοῦτο μετὰ χαρᾶς ἀποδέχεται καὶ ἐπιμελῶς διαφυλάττει»⁴⁸. Ἐξ ἄλλου, ὁ Ἱερὸς Χρυσό-

στομος, διὰ τὸ αὐτὸ ζήτημα γράφει: «Ἐπὶ μὲν τῆς γῆς τὸ πᾶν τοῦ γεωργοῦ γίνεται ἄψυχος γὰρ ἐκείνη, ὑπόκειται πρὸς τὸ παθεῖν, ἔτοιμος οὖσα μόνον ἐπὶ δὲ ταύτης τῆς γῆς, τῆς πνευματικῆς, οὐδαμῶς οὐ γὰρ τῶν διδασκάλων ἔστι τὸ πᾶν ἀλλὰ εἰ μὴ τὸ πλεόν, τὸ γοῦν ἡμῖς καὶ τῶν μαθητῶν. Ἡμῶν μὲν οὖν τὸ καταβαλεῖν ἔστι τὸν σπόνρον, ὑμῶν δὲ ποιεῖν τὰ λεγόμενα τῇ μνήμῃ διὰ τῶν ἔργων ἐπιδεικνύεσθαι τοὺς καρπούς, τὰς ἀκάνθας προρρίζους ἀνασπᾶν»⁴⁹. Διὰ τοῦτο ἀλλαχοῦ γράφει: «Μὴ ἅπαντα ἐφ' ἡμᾶς ρίπτετε, πρόβατα ἔστε, ἀλλ' οὐκ ἄλογα ἀλλὰ λογικὰ»⁵⁰ καὶ ἐπομένως καὶ σεῖς ὡς μαθηταὶ καλεῖσθε νὰ αὐτενεργήσητε. Δὲν νομίζω ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ ἐκφρασθῇ πληρέστερον περὶ τῆς αὐτενεργείας σύγχρονος παιδαγωγός.

Ἡ εὐρύτης τῶν παρεχομένων γνώσεων.

Οἱ Πατέρες δὲν θέτουσιν φραγμὸν εἰς τὸν κύκλον τῶν ὑπὸ τῆς Παιδείας παρεχομένων γνώσεων. Ἡ εὐρύτης τῶν ἰδικῶν τῶν γνώσεων, ἀλλὰ καὶ τῶν ὄσων διδάσκουν, προκαλεῖ ἐντύπωσιν. Δὲν περιορίζονται εἰς τὴν παροχὴν καὶ τὴν διδασκαλίαν τῶν θείων ἀληθειῶν. Δὲν ἐμποδίζουν τὴν ἔρευναν, ὡς πράττουσιν ἄλλοι κατὰ τὸν μεσαίωνα εἰς τὴν Δύσιν. Ἀπεναντίας, δίδουσιν πρῶτοι αὐτοὶ τὸ παράδειγμα. Ὁ Μ. Βασίλειος λαμβάνει σχεδὸν πάντα τὰ πτυχία τῶν διδασκομένων τότε ἐπιστημῶν. Ὡς Θεολόγος ἅμα καὶ φυσιογνώστης, συγγράφει τὰς ἐννέα θαυμασίας ἑμιλίας του εἰς τὴν «ἐξαήμερον», καὶ ἐμφανίζει θαυμαστὴν γνώσιν τῶν λεπτομερειῶν τοῦ φυσικοῦ κόσμου⁵¹, ἐνθ' ὁ Γρηγόριος ἐκφράζει τὴν ἐπιθυμίαν πρὸς πᾶσαν ἔρευναν: «Φιλοσόφει μοι, λέγει, περὶ κόσμου ἢ κόσμων, περὶ ὕλης καὶ ψυχῆς, περὶ λογικῶν φύσεων βελτιόνων τε καὶ χειρόνων ἐν τούτοις γὰρ καὶ τὸ ἐπιτυχᾶν οὐκ ἄχρηστον καὶ τὸ διαμαρτάνειν ἀκίνδυνον»⁵². Δὲν διαβλέπουσιν λοιπὸν οὐδένα κίνδυνον δυνάμενον νὰ προέλθῃ ἐκ τῆς οἰασδήποτε ἐπιστημονικῆς ἐρεύνης. Τοῦναντίον πιστεύουσιν, ὅτι πᾶσα γνώσις ὁδηγεῖ εἰς τὸν Θεόν. Μήπως τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν δὲν διεκήρυξαν καὶ δὲν διακηρύττουσιν τὰ μεγάλα πνεύματα τῆς ἀνθρωπότητος;

(Συνεχίζεται)

Γ. Π. ΣΩΤΗΡΙΟΥ

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 281 τοῦ ὅπ' ἀριθ. 11-12 τεύχους.

45. Παρά: Γ. Τσαμπῆ, ἐνθ' ἀνωτέρω, σελ. 128.

46. Παρά: Γ. Σωτηρίου. Ἡ ἐποπτεία εἰς τὸ μάθημα τῶν Ὀρθοσκευτικῶν. Ἀθήναι 1972, σελ. 8.

47. Γ. Σωτηρίου, ἐνθ' ἀνωτέρω, σελ. 8.

48. Μ. Βασίλειου, Ὁμιλία Ε' εἰς τὴν ἑξαήμερον. MIGNE Ε.Π. 29, 117.

49. Ἱ. Χρυσόστομος, Ὁμιλία 3η, εἰς τὴν Πρὸς Θεσσαλονικεῖς.

50. Ἱ. Χρυσόστομος, Ὁμιλία 9η, εἰς τὴν Πρὸς Κολοσσαεῖς.

51. Δ. Σ. Μπαλάνου, «Διατὶ ἡ εορτὴ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν ἐθεοπίσθη ὡς εορτὴ τῆς Παιδείας», σελ. 8.

52. MIGNE 36, 25 καὶ 35, 414.

ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ ΚΑΙ ΕΡΓΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ *

8. Οί συνεργάται τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

Ἐρώτησις : Καθώς διαπιστώνομεν, τὸ ποιμαντικόν σας ἔργον ἀπαιτεῖ ἱκανὸν ἀριθμὸν συνεργατῶν καὶ μάλιστα εἰς πολλὰς περιπτώσεις εἰδικευμένων. Τί ἔχετε νὰ μᾶς εἴπητε διὰ τοὺς συνεργάτας σας;

Ἀπάντησις : Τὰ βασικά μας στελέχη εἶναι οἱ ἱερεῖς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τὰ ἐπιτελεῖα ἐθελοντῶν, τὰ ὅποια ἔχει συγκροτήσει ἕκαστος ἐξ αὐτῶν, δηλαδή τὰ μέλη τῶν Φιλοπτῶχων Ἀδελφοτήτων. Βασικὴ ἐπιδιώξις μας εἶναι νὰ δραστηριοποιήσωμεν ὅλα τὰ μέλη τῶν κοινοτήτων μας καὶ νὰ δώσωμεν εἰς αὐτὰ τὴν δυνατότητα νὰ πράξουν κάτι τὸ συγκεκριμένον διὰ τοὺς ἀδελφούς των καὶ νὰ ἀναπτυχθῇ τὸ ἐνδιαφέρον των διὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν καὶ κοινοτικὴν μας ζωὴν.

Ἐκτὸς τῶν ἐθελοντικῶν αὐτῶν στελεχῶν, εἰς τὰ κεντρικὰ Γραφεῖα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ εἰς τὰς Περιφερειακὰς ἔχομεν Γραφεῖον κοινωνικῆς ἐξυπηρέτησεως, τὸ ὁποῖον προβλέπεται νὰ ἔχη ἐπικεφαλῆς κοινωνικὴν λειτουργόν, μισθοδοτουμένην παρὰ τῆς Αὐστραλιανῆς Κυβερνήσεως. Εἰς τὰ ἱδρύματα ἔχομεν μόνιμον προσωπικὸν πλήρους ἀπασχολήσεως. Εἰς τὸ ἴδρυμα μάλιστα «Βασιλειᾶς» διακονοῦν καὶ δύο ὀρθόδοξοι μοναχοί, μία Ἀγγλὶς καὶ μία Ἑλληνίς. Ἐκτὸς τῶν συνεργατῶν αὐτῶν βοηθοῦν βεβαίως καὶ οἱ ὑπάλληλοι τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς.

Ἐρώτησις : Εἶπατε ὅτι τὴν οικονομικὴν ἐνίσχυσιν τῶν Κοινωνικῶν λειτουργῶν ἔχει ἀναλάβει ἡ Κυβέρνησις. Ὑπάρχουν καὶ ἄλλαι περιπτώσεις οικονομικῆς ἐνίσχυσεως τοῦ ποιμαντικοῦ σας ἔργου παρὰ τῶν τοπικῶν Ἀρχῶν;

Ἀπάντησις : Βεβαίως. Πρέπει ὅμως νὰ προσθέσω, ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἔχει ἀναλάβει μόνον τὴν μισθοδοσίαν τῶν Κοινωνικῶν λειτουργῶν. Ὅλα τὰ ἄλλα ἔξοδα, Γραφεῖα, κλπ. τὰ ἀναλαμβάνει ἡ Ἀρχιεπισκοπή. Μάλιστα κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς ἦλθον εἰς τὰς Ἀθήνας εἰς ἐπικοινωνίαν με ἀρμόδια πρόσωπα,

προκειμένου νὰ ἐξευρεθοῦν καὶ δύο ἕτερα πρόσωπα, τὰ ὅποια ἐκτὸς τῶν ἄλλων γνώσεων νὰ κατέχουν καὶ τὰς δύο γλώσσας, ἀγγλικὴν καὶ ἑλληνικὴν, προκειμένου νὰ προσληφθοῦν ὡς κοινωνικοὶ λειτουργοί. Τοῦτο εἶναι δύσκολον νὰ ἐπιτύχωμεν εἰς τὴν Αὐστραλίαν. Ἴσως καταστῆ δυνατὴ ἡ ἐξέυρεσις των μεταξὺ τῶν ἀποφοίτων τῆς ἰδικῆς σας Σχολῆς Διακονισσῶν. Ἐκτὸς τῆς ἐνίσχυσεως αὐτῆς αἱ τοπικαὶ Ἀρχαὶ ἐνισχύουν οικονομικῶς καὶ τὰ Ἰδρύματα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. π.χ. διὰ τὴν ἐπέκτασιν τῶν κτιριακῶν ἐγκαταστάσεων τῆς «Βασιλειᾶδος», ἣτις ἐστοίχισεν 130.000 δολᾶρια, ἡ Κυβέρνησις κατέβαλε τὰ 2/3 τοῦ ποσοῦ αὐτοῦ. Ἐπίσης ἡ Κυβέρνησις μᾶς παρέχει τὰ ἀπαιτούμενα οικονομικὰ μέσα διὰ τὴν ἀνέγερσιν Παιδικῶν Σταθμῶν, ἐὰν ἡμεῖς διαθέτωμεν τὸ οἰκόπεδον. Εἶναι δὲ ἀκόμη ἐνδιαφέρον νὰ ἀναφερθῇ, ὅτι δι' ἕκαστον τρόφιμον τῶν παιδικῶν μας Σταθμῶν λαμβάνομεν 7 δολᾶρια ἐβδομαδιαίως. Πρέπει ἀκόμη νὰ σᾶς εἴπω, ὅτι καὶ ἡμεῖς δὲν μένομεν ἀμέτοχοι εἰς τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν γενικωτέρων προβλημάτων, τὰ ὅποια παρουσάζονται εἰς τὴν δευτέραν ταύτην πατρίδα μας. Συμμετέχομεν π.χ. εἰς τὸ ἔργον τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, εἰς τοὺς ἐράνους πρὸς ἐπίλυσιν τῶν διαφόρων προβλημάτων τοῦ τόπου, πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ὑπαναπτύκτων λαῶν καὶ γενικῶς εἰς κάθε δραστηριότητα, τὴν ὁποίαν ἀναπτύσσουν οἱ Αὐστραλοὶ συμπολιταὶ μας. Εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς τοῦ τόπου εἶναι πάντοτε παροῦσα καὶ ἡ Ὁμογένεια.

Τοῦτο δὲν σημαίνει ἐξ ἄλλου ὅτι λησμονοῦμεν τὴν Γενέτειραν. Βασικὸς τομεὺς τῆς δραστηριότητός μας εἶναι ἐπίσης ἡ διὰ παντὸς μέσου παρακίνησις τῶν Ὁμογενῶν νὰ μὴ λησμονοῦν τοὺς ἰδικούς των, τὰ χωρία ἐκ τῶν ὁποίων προέρχονται καὶ γενικώτερον τὴν Ἑλληνικὴν Πατρίδα. Ἐκτὸς τῶν βοηθημάτων, τὰ ὅποια ἀποστέλλει ἕκαστος ἐξ αὐτῶν, καταβάλλεται προσπάθεια ἀπὸ κοινοῦ ἀποστολῆς παντὸς εἶδους ἐνίσχυσεων εἰς τὴν πατρίδα, ἰδιαίτερος κατὰ τὰς μεγάλας ἐορτὰς καί, γενικῶς, νὰ γινώμεθα παντοιοτρόπως χρήσιμοι εἰς τὸν τόπον, ἐκ τοῦ ὁποίου προερχόμεθα.

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 233 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 9 τεύχους.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Διορθόδοξος Μνήμη

ἐπὶ τῇ χιλιοστῇ ἑξακοσιοστῇ ἐπετείῳ.

Πρωτοβουλία τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας κ.κ. Νικολάου τοῦ ΣΤ' ὀργανώθησαν ἀπὸ τῆς 16ης μέχρι τῆς 23ης Ἰουνίου ἐν Καίρῳ καὶ Ἀλεξανδρεία λαμπραὶ ἐκδηλώσεις Διορθόδοξου Μνήμης ἐπὶ τῇ χιλιοστῇ ἑξακοσιοστῇ ἐπετείῳ (373-1973) ἀπὸ τοῦ θανάτου Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου, Ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας.

Αἱ ἐκδηλώσεις αὗται, τῶν ὁποίων τὸ Χρονικὸν θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον τῆς «Ἐκκλησίας», ἔνθεν μὲν συνίσταντο εἰς λαμπρὰς διορθόδοξους λειτουργικὰς συνάξεις, τῶν ὁποίων μετέσχον ἐκπρόσωποι τῶν Προκαθημένων τῶν Ἀγιοτάτων Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, ἐτέρωθεν δὲ εἰς ἀξιόλογον θεολογικὸν συμπόσιον, καθ' ὃ ἐκπρόσωποι τῶν Ἐκκλησιῶν τούτων καὶ τῶν Ὁρθόδοξων Θεολογικῶν Σχολῶν παρουσίασαν τὰς κυριώτερας πτυχὰς τῆς ζωῆς, τοῦ ἔργου καὶ τῆς διδασκαλίας τοῦ Μ. Ἀθανασίου, τρίτον εἰς πλείστας ἐπαφὰς καὶ ἐκδηλώσεις, αἰτνες συνέσφιγξαν τοὺς δεσμοὺς ἀγάπης μεταξὺ τῶν παρισταμένων Ὁρθόδοξων, τέταρτον εἰς τὴν προβολὴν μηνύματος ἀγάπης ἀπευθυνόμενον πρὸς ὁλόκληρον τὸν χριστιανικὸν κόσμον καὶ τέλος εἰς πνευματικὴν ἐνίσχυσιν τῶν ἀξιολόγων καὶ θαλερῶν ἐλληνικῶν κοινοτήτων τοῦ Καίρου καὶ τῆς Ἀλεξανδρείας, αἰτνες ἐδεξιώθησαν ἐν ἀγάπῃ τοὺς προσκεκλημένους.

Ἀναμφιβόλως ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος Διορθόδοξος Μνήμη ὑπῆρξε σημαντικὸν πνευματικὸν γεγονός καὶ μέγας σταθμὸς ἐν τῇ Ἱστορίᾳ τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν. Εὐχόμεθα ὀλοφύχως, ὅπως τὸ γεγονός τοῦτο σημάη τὴν ἀπαρχὴν νέων ἡμερῶν δόξης καὶ μεγαλείου τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας.

«Ἐπὶ τὰς πηγὰς».

Ἡ ὑπὸ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐκδόσις μετ' εἰσαγωγῆς, μεταφράσεως καὶ σχολίων τῆς «Μυσταγωγίας» τοῦ ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ καὶ τριῶν θεομητορικῶν ὁμιλιῶν τοῦ Νικολάου Καβάσιλα ἐγκαινιάζει τὴν προβολὴν σειρᾶς Πατερικῶν κειμένων ὑπὸ τὸν γενικὸν τίτλον «Ἐπὶ τὰς πηγὰς».

Ὡς τονίζει ἐν τῷ Προλόγῳ ὁ Γενικὸς Διευθυντῆς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, ἡ νέα αὕτη σειρὰ τῶν Πατερικῶν ἐκδόσεων ἀποβλέπει εἰς τὸ «να διακονήσῃ δι' ἐνὸς καὶ πλέον τρόπου τὴν (νεοπατερικὴν) ἀναγέννησιν τῆς Ὁρθόδοξου Θεολογίας, ἀλλὰ καὶ νὰ συναντήσῃ διαλογικῶς τὰς βαθυτέρας ἀναζητήσεις τῆς νεοελληνικῆς διανοήσεως... Ἡ εἰδοποιὸς διαφορὰ τῆς σειρᾶς «Ἐπὶ τὰς πηγὰς» εἶναι ὅτι ζητεῖ νὰ προσφέρῃ κατ'

ἐπιλογὴν ἐξ ὅλου τοῦ χώρου τῆς πατερικῆς δημιουργίας ὠρισμένα ἔργα, τὰ ὁποῖα μὲ τὴν διεισδυτικότητά, τὴν ἔντασιν καὶ τὴν θέρημν τῶν ἀπετέλεσαν σταθμοὺς ἐντὸς τῆς ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως καὶ ἐφανέρωσαν τὰ κριτήρια τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὸν χῶρον τοῦ δόγματος, τῆς λατρείας, τοῦ ἠθους, εἰς τὴν περιοχὴν τῆς ἀσκητικῆς, τῆς εὐλαβείας, τῆς ἀγιότητος, τῆς κανονικῆς ἐκκλησιαστικῆς τάξεως, τῆς τέχνης».

Ὅθεν γενικὴ εἶναι ἡ εὐχή, ὅπως ἡ νέα αὕτη προσπάθεια γνωρίσῃ ἐπιτυχίαν καὶ προβληθῶν οὕτως οἱ θησανροὶ τῆς Ὁρθόδοξου πνευματικότητος.

Μεγάλαι μορφαι τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ ραδιοφωνικὸς σταθμὸς τῶν Σκοπίων, ἀναφερόμενος προσφάτως εἰς τὸν ἑορτασμὸν τῶν Θεσσαλονικέων ἱεραποστόλων, ἀδελφῶν Κυρίλλου καὶ Μεθοδίου, ὡς ἐπεσημάνθη ὑπὸ ἐσπερινῆς ἀθηναικῆς ἐφημερίδος, «ἐπεχείρησεν ἀφ' ἐνὸς μὲν νὰ ἐμφανίσῃ τούτους ὡς... Σλάβους, ἀφ' ἐτέρου δὲ νὰ διαστρεβλώσῃ τὴν πραγματικὴν ἀποστολήν, τὴν ὁποίαν ἐπέτελεσαν οἱ «φωτισταὶ τῶν Σλάβων»!

Καὶ ὅτι μὲν οἱ δύο ἅγιοι εἶναι Ἕλληνες ὁμολογεῖται καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν διαπρεπῶν Σλάβων ἱστορικῶν. Ἀπέδειξε δὲ δι' ἐπιστημονικῶν ἐπιχειρημάτων καὶ ὁ ὁμότιμος Καθηγητῆς τοῦ Παν/μίου κ. Κων. Μπόνης διὰ τοῦ γνωστοῦ ἔργου αὐτοῦ: «Οἱ ἅγιοι Κύριλλος καὶ Μεθόδιος, οἱ τῶν Σλάβων ἀπόστολοι καὶ ἡ Βασιλικὴ τοῦ Ἁγ. Δημητρίου Θεσσαλονίκης. Ἀθῆναι 1969». Ἡ ἐπιστημονικὴ τεκμηρίωσις καὶ ἐπιχειρηματολογία τοῦ συγγραφέως παρὰ τὰς ἀντιθέτους ἀπόψεις ἐνίων βυζαντινολόγων, μὴ ἐμβαθύνοντων εἰς πάντα τὰ ἐπὶ μέρους πολλὰ καὶ ποικίλα συναφῆ πρὸς τὸ ὅλον θέμα καὶ σύγχρονα προβλήματα, ἄτιστα ἐπισημαινόμενα διερμηνεῖνται ὀρθότατα ὑπὸ τῆς ἐν λόγῳ μελέτης, πεποιθῆμεν ὅτι θ' ἀναγνωρισθῇ καὶ θὰ δικαιώσῃ πλήρως τὰς ἐκτιθεμένας ὑπὸ τοῦ δοκίμου συγγραφέως τοῦ ἔργου τούτου ἀπόψεις. Ἐπομένως δὲν παρίσταται ἀνάγκη σκιαμαχίας. Ἐκεῖνο ὅμως, ὅπερ διδάσκει εἰς ἡμᾶς ἡ τακτικὴ τῶν Σκοπίων, εἶναι ἡ ἀνάγκη τῆς ὑφ' ἡμῶν συνεχοῦς προβολῆς τοῦ ἔργου τῶν δύο Θεσσαλονικέων ἀδελφῶν. Οὗτοι πρέπει νὰ τιμῶνται ἐν Ἑλλάδι οὐχὶ ἀπλῶς ὡς τοπικοὶ ἅγιοι, ἀλλ' ὡς μεγάλαι μορφαι τῆς καθ' ὅλου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας. Ὁ ἑορτασμὸς τῆς μνήμης τῶν πρέπει κατ' ἔτος νὰ τελῆται εἰς ὁλόκληρον τὴν Ἑλλάδα, ἵνα προβάλληται τὸ γεγονός, ὅτι οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐκ τοῦ Βυζαντίου ὀρμηθέντες, «Σλάβους ὠδήγησαν πρὸς ἀληθείας ἐπίγνωσιν, ὡς Ἀπόστολοι ἔνθεοι» καὶ ἵνα ἡ Θεσσαλονικὴ καὶ ὅλη ἡ Ἑλλάς καλῆται νὰ ἀγάλληται «ὡς μήτηρ καλλίγονος, ἐπὶ τέκνοις χορεύουσα».

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΥ Τ. Α. Κ. Ε. ΕΤΟΥΣ 1973

Έγκριθέντος του Άπολογισμού του TAKE έτους 1973 υπό του Διοικητικού Συμβουλίου αυτού και κοινοποιηθέντος ήδη άρμοδίως, παρατίθενται κατωτέρω στοιχεία αναφορικώς με τα πραγματοποιηθέντα έσοδα και έξοδα του TAKE κατά το έν λόγω έτος προς ενημέρωσιν των ήσφαλισμένων και συνταξιούχων αυτού.

Α'. Έσοδα	
I. Κ λ ά δ ο υ σ υ ν τ ά ξ ε ω ς :	
	Δρχ.
Έκ Κοινωνικών πόρων	18.680.214
Έξ εισφορών Έερών Ναών	25.610.736
Έξ εισφορών ήσφαλισμένων	68.269.801
Πρόσδος περιουσίας (κινήτης και άκινήτου)	12.453.720
Λοιπά έσοδα	281.749
Σ ύ ν ο λ ο ν	125.296.220
II. Κ λ ά δ ο υ ά ρ ω γ ή ς :	
Έξ εισφορών ήσφαλισμένων	31.676.617
Έκ τόκων	116.047
Σ ύ ν ο λ ο ν	31.792.664
III. Κ λ ά δ ο υ ά σ θ ε ν ε ί α ς :	
Έξ εισφορών ήσφαλισμένων	30.160.536
Έξ εισφορών συνταξιούχων	3.503.656
Έξ εισφορών του περιοδικού «Έκκλησία»	3.029.876
Σ ύ ν ο λ ο ν	36.694.068
Σύνολον Έεσόδων TAKE έτους 1973	193.782.952

B'. Έξοδα	
I. Κ λ ά δ ο υ σ υ ν τ ά ξ ε ω ς :	
	Δρχ.
Διά συντάξεις, έξοδα κηδείας και έπιστροφάς	92.388.233
Διά μισθούς του προσωπικού του TAKE και των Έερ. Έξωκκλησιών αυτού και έξοδα άσφαλίσεως τούτου εις ΙΚΑ κ.λ.π.	7.802.990
Δι' έξοδα διαχειρίσεως και λειτουργίας	3.224.322
Σ ύ ν ο λ ο ν	103.415.545
II. Κ λ ά δ ο υ ά ρ ω γ ή ς :	
Καταβληθέντα έφ' άπαξ βοηθήματα	30.185.158
Σ ύ ν ο λ ο ν	30.185.158
III. Κ λ ά δ ο υ ά σ θ ε ν ε ί α ς :	
Διά νοσήλεια γενικώς	56.020.230
Λοιπά έξοδα (ΤΣΑΓ κ.λ.π.)	486.871
Σ ύ ν ο λ ο ν	56.507.101
Σύνολον έξόδων TAKE έτους 1973	190.107.804
Περίσσευμα έτους 1973	3.675.148

Έπιβάλλει την λήψιν συντόνων μέτρων.

Έκ προσφάτων δημοσιευμάτων του Τύπου και ένταθι των τελευταίων καιρών ή δρασίς των λεγομένων «Μαρτύρων του Έρχοβά», ή Χιλιαστών. «Οι αίρετικοί οδοί, αναβαροήσαντες έπ' έσχάτων, άσκούν άπροκάλυπτον προσηλυτισμόν εις τα χωρία της ύπαίθρου, έκμεταλλεζόμενοι την άγνοιαν των άγαθών χωρικών και την έλλειψιν άποτελεσματικής αντιδράσεως».

Τό γεγονός τουτο έπιβάλλει την λήψιν συντόνων μέτρων προς περιστολήν του κακού. Ούτω τά μεν όργανα της Έκκλησίας δέον να κατηχούν καταλλήλως τό Χριστεπώνυμον ποίμνιον και να έντοπίζον τάς έστίας της φθοροποιού δράσεως των επικινδύνων διά την Έκκλησίαν και τό Έθνος όπαδών του Χιλιασμού, όστις είναι ή συνισταμένη πασών των αίρέσεων και κακοδοξιών, τά δε όργανα της Πολιτείας, εφαρμόζοντα την κειμένην νομοθεσίαν, πρέπει να έξουδετερώνουν έν τη γενέσει της πΰσαν άπόπειραν διαδόσεως του αντίχρίστου αυτού συστήματος.

Έ ευθύνη των είναι μεγάλη.
 Ό θεσμός των οργανουμένων καθ' έκαστον θέρος

κατασκηνώσεων των παιδιών και των νέων άποτελεί άναμφιβόλως έν σπουδαιότατον μέσον άγωγής της νεολαίας. Η έπαφή με την φύσιν, ή ομαδική κοινή ζωή με τάς ποικίλας έκφάνσεις της, αί έν τη κατασκηνώσει όμιλαιο και λοιπαί μορφωτικά εδκαίρια, τά οικοδομητικά ήσματα και ή άγνή ψυχαγωγία είναι σπουδαία μέσα άληθοϋς άναφυγής και ψυχοσωματικής έξυγιάνσεως χιλιάδων Έλληνοπαιδών.

Οϊκοθεν νοείται, ότι προς έπίτευξιν των εδεργετικών τούτων άποτελεσμάτων άπαιτείται καλή δογάνωσις των κατασκηνώσεων υπό την εδλογίαν των Σεβ. Έραρχών και ή έν αύταίς ύπαρξις καταλλήλων στελεχών, Άρχηγών και Ομαδορχών, ότινες δέον να έχον συνείδησιν της μεγάλης άποστολής των. Ός όρθώς έχει σημειωθή, όδοί δέον να άδύαγον εις την κατασκήνωσίν των έκαστος όχι τόσον διά την ιδιικήν του άναφυγήν, όσον διά να έργασθοϋν έργον άγωγής εις τοϋς μικροϋς κατασκηνωτάς. Μετά φόβου Θεού διά τάς άπαλάς ψυχάς και με πολλήν άγάπην δι' αυτούς». Δέν πρέπει να λησμονούν, ότι (ή μεγαλύτερα δύναμις ή αδυναμία των είναι τό καλόν ή τό κακόν παράδειγμα των. Με αυτό θα οικοδομήσουν ή θα κρημνίσουν. Θα έπιτύχουν ή θα άποτύχουν. Η ευθύνη των είναι μεγάλη».

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ίερά Μητρόπολις Θεσσαλονίκης

Επί τη μνήμη τῆς ἀνακομιδῆς τῶν λειψάνων τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου, Ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας (2.5.74) ἐτελέσθη ὑπὸ τῶν κληρικῶν φοιτητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης ἐν τῷ Ἱ. Ναῶ Παναγίας Δεξιᾶς ἡ ἀρχαία ἀλεξανδρινὴ Θ. Λειτουργία τοῦ Ἁγίου Μάρκου, χοροστατοῦντος τοῦ Παναγιωτάτου Μητροπολίτου Θεσ/νίκης κ. Λεωνίδου.

Συνεχίσθη καὶ ἔληξεν ἐπιτυχῶς ἡ ὑπὸ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως ὀργανωθείσα σειρά ὀμιλιῶν διὰ τὸν γάμον καὶ τὴν οἰκογένειαν. Ὅλοι αἱ ὀμιλίες προεκάλεσαν τὸ ἐνδιαφέρον νέων κυρίως ἀνθρώπων. Ἡ τελευταία ὀμιλία ἐγένετο τὴν 20.3.74 με ὀμιλητὴν τὸν Αἰδεσιμολ. Πρωτοπρεσβύτερον Χριστοφόρον Χατζηγιάδην καὶ θέμα «Ἡ πνευματικὴ ζωὴ τῆς οἰκογενείας». Τὴν 27.3.74 ὁ Μητροπολίτης κ. Λεωνίδας ἐκλείσει τὴν σειράν τῶν ὀμιλιῶν ἐκθέσας ἐν συνόψει τὰ πορίσματα τῶν ἀναπτυσθέντων θεμάτων καὶ τῶν γενομένων συζητήσεων. Εἰς τοὺς μετασχόντας εἰς τὰς συζητήσεις διενεμήθη «Δελτίον κρίσεων καὶ ἀπόψεων ἀκροατοῦ», περιλαμβάνον τὰ ἐξῆς ἐρωτήματα: 1. Πόσας ὀμιλίας παρηκολούθησατε; 2. Ποῖον θέμα σᾶς προεκάλεσεν ἰδιαιτέρον ἐνδιαφέρον; 3. Ποῖον θέμα δὲν ἀνεπτύχθη ἢ δὲν συνεζητήθη ἐπαρκῶς; 4. Ποῖα θέματα θὰ ἔπρεπε νὰ ἀναπτυχθοῦν καὶ δὲν ἀνεπτύχθησαν; 5. Ποῖαν ἢ ποίας ἀπορίας σᾶς ἢ σκέψεις δὲν ἤμπορέσατε νὰ ἐκθέσητε

λόγῳ ἑλλείψεως χρόνου ἢ δι' ἄλλον λόγον; 6. Πῶς ἤμπορεῖ κατὰ τὴν γνώμην σας νὰ ὀργανωθῇ καλύτερα ἢ προσπάθεια τῆς ἀναπτύξεως θεμάτων ἀφορώντων τὸν γάμον καὶ τὴν οἰκογένειαν; 7. Τί ἄλλο ἔχετε νὰ παρατηρήσετε; Αἱ ἀπαντήσεις τῶν ἀκροατῶν εἰς τὰ ἐρωτήματα ταῦτα θὰ συμβάλουν εἰς τὴν ἀρτιωτέραν ὀργανώσιν εἰς τὸ προσεχὲς μέλλον νέας ἐκδηλώσεως διὰ τὰ προβλήματα τοῦ γάμου καὶ τῆς συγχρόνου οἰκογενείας.

Συνεχίσθησαν καὶ ἔληξαν τὴν 28.5.74 αἱ ἐργασίαι τοῦ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ καθηγητοῦ τῆς Λειτουργικῆς καὶ Ὀμιλητικῆς κ. Ἰω. Φουντούλη λειτουργοῦντος ἀπὸ ἐξαετίας Φροντιστηρίου θείου κηρύγματος. Αἱ συγκεντρώσεις ἐγένοντο ἀνὰ 15 ἡμέραν, παρηκολούθησαν δ' αὐτάς, ὡς κατὰ τὰ παρελθόντα ἔτη, οἱ κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ κήρυκες τοῦ θείου λόγου ἐν τῇ Ἱ. Μητροπόλει Θεσσαλονίκης. Κατ' αὐτάς ἐγένοντο ἀφ' ἐνὸς μὲν εἰσηγήσεις ἐπὶ θεωρητικῶν ὀμιλητικῶν θεμάτων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐπηκολούθει συζήτησις, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐρμηνευτικὴ ἐπεξεργασία ἀγιογραφικῶν κειμένων. Οὕτως ὑπὸ μὲν τοῦ ὀφηγητοῦ κ. Ἰω. Καραβιδουπόλου ἐγένετο εἰς σειράν πέντε ὀμιλιῶν ἐρμηνεῖα τῶν εἰς τὸ Πάθος τοῦ Κυρίου ἀναφερομένων κεφαλαίων τοῦ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγελίου, ἵνα χρησιμοποιηθῶσιν ὡς θέματα ἐσπερινῶν κηρυγμάτων κατὰ τὴν Μεγ. Τεσσαρακοστήν, ὡς καὶ ἐρμηνεῖα τῶν ἀγιογραφικῶν ἀναγνωσμάτων τῆς ἑορτῆς τῆς Ἀναλήψεως, ὑπὸ δὲ τοῦ ἐπιμελητοῦ κ. Βασ. Στογιάννου ἐρμηνεῖα τῶν ἀγιογραφικῶν ἀναγνωσμάτων τῶν

Συγκεντρωτικῶς ταῦτα καὶ κατὰ Κλάδους μετὰ τοῦ καταλειφθέντος περισσεύματος ἢ ἐλλείμματος ἔχουν ὡς ἐξῆς:

Κλάδοι	Ἔσοδα	Ἔξοδα	Περίσσευμα ἢ ἐλλεῖμμα
Συντάξεως . . .	125.296.220	103.415.545	+ 21.880.675
Ἀσθενείας . . .	36.694.068	56.507.101	-19.813.033
Ἀρωγῆς . . .	31.792.664	30.185.158	+ 1.607.506
Σύνολα	193.782.952	190.107.804	+ 3.675.148

Εἰδικώτερον τὰ ἔξοδα τοῦ Κλάδου Ἀσθενείας, ἀτινα ὑπερέβησαν τὰ ἔσοδα αὐτοῦ κατὰ τὸ ἀνωτέρω ἐλλεῖμμα (19.813.033), ἔχουν κατὰ κατηγορίας ὡς κάτωθι:

Κατηγ. δαπανῶν	Κατηγορίαι ἠσφαλισμένων	Δαπάνη Δρχ.
Νοσήλεια γεν.	Ἄμεισοι ἐν ἐνεργείᾳ	5.514.886
	Συνταξιοῦχοι ἄμεισοι	1.462.212
	Προστατευόμενα μέλη	8.589.314
Σύνολον		15.566.412
Φάρμακα	Ἄμεισοι ἐν ἐνεργείᾳ	12.252.949
	Συνταξιοῦχοι ἄμεισοι	1.785.445
	Προστατευόμενα μέλη	12.344.126
Σύνολον		26.382.520
Ίατρικαί ἐπισκ.	Ἄμεισοι ἐν ἐνεργείᾳ	3.771.923
	Συνταξιοῦχοι ἄμεισοι	590.101
	Προστατευόμενα μέλη	3.823.860
Σύνολον		8.185.884
Παρακλ. ἐξετάσ.	Ἄμεισοι ἐν ἐνεργείᾳ	2.424.710
	Συνταξιοῦχοι ἄμεισοι	270.228
	Προστατευόμενα μέλη	2.277.209
Σύνολον		4.972.147
Γενικὸν Σύνολον		55.106.963

Πλέον λοιπαὶ δαπάναι Κλ. Ἀσθεν. (ΤΣΑΓ' ἐπίδ. τοκετοῦ κ.λ.π.) 1.400.138

Σύνολον δαπανῶν Κλ. Ἀσθενείας 56.507.101

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ σημειοῦται, ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἠσφαλισμένων τοῦ TAKE κατὰ τὴν 31-12-1973 ἀνῆρχετο εἰς 8.856 πρόσωπα ἔναντι 8.870 τοῦ ἔτους 1972, ὁ δὲ ἀριθμὸς τῶν συνταξιοῦχων εἰς 3.547 ἔναντι 3.511 τοῦ ἔτους 1972.

Οἱ ἠσφαλισμένοι ἐξ ἄλλου εἰς τὸν Κλάδον Ἀσθενείας (ἄμεισοι ἐν ἐνεργείᾳ, προστατευόμενα μέλη κ.λ.π.) ἀνῆρχοντο εἰς 30.985 περιπτώσεις, ἧτοι:

Ἄμεισοι ἐν ἐνεργείᾳ	8.079
Προστατευόμενα μέλη ἐν ἐνεργείᾳ	18.980
Συνταξιοῦχοι ἄμεισοι	1.196
» ἄμεισοι καὶ προστατευόμενα μέλη	2.730
Σύνολον	30.985

Τέλος οἱ κατὰ τὸ ἔτος 1973 ὑπηρετοῦντες ἐν τῷ TAKE ἀνῆρχοντο ἐν συνόλῳ εἰς 56 πρόσωπα, ἧτοι:

α) Διευθύνων Σύμβουλος	1
β) Ὑπάλληλοι τακτικοὶ	49
γ) Δικηγόροι	2
δ) Ἐλεγκτὴς ἱατρός	1
ε) Ὑπάλ. Ἱ. Μητροπόλεως ἀποσπασθέντες εἰς TAKE	1
στ) Καθαρίστρια:	2
Σύνολον	56

Τὸ δὲ προσωπικὸν τῶν 15 Ἱερῶν Παρεκκλησίων τοῦ TAKE (Ἱεροδιάκονοι, Ἱεροφάται καὶ Νεωκόροι), ἀνῆρχοντο εἰς 43 πρόσωπα, ἧτοι εἰς (1) διάκονος, 26 ἱεροφάται καὶ 16 νεωκόροι.

εορτών των Χριστουγέννων και του Ευαγγελισμού. Θεωρητικά θέματα ανεπτυχθήσαν τα κάτωθι: 'Υπό του κ. Βασ. Στογιάννου, επιμελητού, τὰ θέματα: «'Υφος και έκφωνησις του κηρύγματος» και «Κήρυγμα εις μνήμην Αγίων», υπό του κ. Γεωργ. Βεργωτή, βοηθού, «'Η Θεοτόκος εις τὸ κήρυγμα». Υπό του κ. Γεωργίου Τσανανά, επιμελητού, «'Ηθικὴ καὶ ἠθικολογία εις τὸ κήρυγμα» και ὑπὸ του κ. Δημ. Τσάμη, ὑφηγητοῦ, «'Η πατερικὴ παράδοσις και ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος». Καρπὸς τῶν ἐργασιῶν τοῦ Φροντιστηρίου ὑπῆρξεν ἡ ἐκδοσις «'Ερμηνείας Εὐαγγελίων τῶν Κυριακῶν» εις δύο τόμους, ὡς και τῆς 'Ερμηνείας τῆς Α' 'Επιστολῆς Πέτρου ὑπὸ του κ. Βασ. Στογιάννου ὑπὸ τὸν τίτλον «'Ελπίς ζωῆς» και τῶν κεφ. 22-23 τοῦ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγελίου ὑπὸ του κ. 'Ιω. Καραβιδόπουλου ὑπὸ τὸν τίτλον «'Τὸ σωτήριον Πάθος». Τὴν δαπάνην τῆς ἐκδόσεως ἀνέλαβεν ἡ 'Ι. Μονὴ 'Αγίας Θεοδώρας.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

'Ιερά 'Αρχιεπισκοπὴ 'Αμερικῆς

'Ο 'Αρχιεπίσκοπος Β. και Νοτίου 'Αμερικῆς κ. 'Ιάκωβος ἀνεκίνησε κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Κληρικολαϊκοῦ Συνεδρίου τῆς 'Ελληνικῆς 'Ορθοδόξου 'Αρχιεπισκοπῆς ὅτι ὁ ἐκ Βοστώνης ὁμογενὴς κ. Κω ν. Μαλιώτης διέθεσε ποσὸν 500.000 δολλαρίων (15 ἐκ. δρχ.), διὰ τὴν ἀνέγερσιν ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ εις τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐν Βοστώνῃ.

Τὸ ἐν λόγω ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΝ ΚΕΝΤΡΟΝ, τὸ ὅποιον θὰ ἔχη συμπληρωθῆ τὸ φθινόπωρον τοῦ 1975, θὰ περιλαμβάνῃ μεγάλην ἀμφιθεατρικὴν αἴθουσαν συσκέψεων και καλλιτεχνικῶν ἐκδηλώσεων τετρακοσίων θέσεων, δύο αἰθούσας ἐκθέσεων και πέντε ἄλλας αἰθούσας σεμιναρίων.

'Ο μέγας οὔτος 'Ελλην δωρητῆς κ. Κω ν. Μαλιώτης εἶναι γνωστός και ἐξ ἄλλων μεγάλων δωρεῶν του ὑπὲρ τῶν ἑλληνοπαίδων.

Οὗτος ἵδρυσεν και ἐπιχορηγῆ Γυμνάσιον ἐν Μαλίσις τῆς Κρήτης και ὑποβοηθεῖ τοὺς 'Ελληνας, τοὺς φοιτῶντας εις τὸ ἐν 'Αθήναις 'Αμερικανικὸν Κολλέγιον ὡς μέλος τοῦ ἐν 'Αμερικῇ Συμβουλίου ἐνισχύσεως τῶν 'Ελληνοαμερικανικῶν μορφωτικῶν σχέσεων.

'Ο κ. Μαλιώτης διακρίνεται διὰ τὰ ἐξαιρετὰ πατριωτικὰ του ἀισθήματα ὑπὲρ τῆς 'Ελλάδος και ὑπὲρ τῶν ἐν 'Αμερικῇ βιούντων 'Ελλήνων.

'Ο Διευθυντῆς Κ. Γ. Μ.

'Ιερά Μητρόπολις Γαλλίας

Τὴν 15ην Φεβρουαρίου, τὸ ἑσπέρας ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Γαλλίας κ. Μελέτιος προήδρευσε τῆς ἐτησίως ἀκαδημαϊκῆς εορτῆς τοῦ 'Ορθοδόξου Θεολογικοῦ 'Ινστιτούτου τοῦ 'Αγίου Σεργίου εις τὴν αἴθουσαν Λὰς Κάζ. Κατὰ τὴν εορτὴν ταύτην ὁ μὲν Πρύτανης τοῦ 'Ινστιτούτου Αἰδεσιμολ. Πρωτοπρεσβύτερος πατὴρ 'Αλέξιος Κνιάζεφ ἐλογοδότησεν ἐπὶ τῶν πεπραγμένων τοῦ 'Ακαδημαϊκοῦ 'Ετους 1972-1973, ὁ δὲ Θεοφιλέστατος 'Επίσκοπος Εὐδοκιάδος κ. Γεώργιος Βάγκνερ ἔδωκεν ὠραιότατην διάλεξιν περὶ τοῦ 'Αγίου Πνεύματος. Πρὸ τοῦ τέλους τῆς εορτῆς ὁ Σεβ. ἐξέφρασε τὰ ἐγκάρδια συγχαρητήρια τῆς Α.Θ. Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Δημητρίου και τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ 'Εκκλησίας πρὸς τοὺς Καθηγητὰς και τοὺς Φοιτητὰς τῆς Θεολογικῆς ταύτης 'Ορθοδόξου 'Ακαδημίας τῶν Παρισίων.

Τὴν 27ην Μαρτίου καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν προήδρευσε τοῦ 'Ιερατικοῦ Συνεδρίου τῶν Κληρικῶν τῆς Μητροπόλεως, ὅπερ ἔλαβε χώραν εις τὸ 'Εκπαιδευτικὸν 'Ιδρυμα εις Σατεναί-Μαλαμπρύ. 'Εν τῷ Συνεδρίῳ τούτῳ ἐξητάσθησαν διάφορα θέματα, ἀφορῶντα τὴν ἐργασίαν και δράσιν τῶν Κληρικῶν μας εις τὰς 'Ενορίας των και ἐλήφθησαν σχετικὰ ἀποφάσεις.

Τὴν 28ην Μαρτίου ἀπεχαιρέτισε τοὺς Κληρικούς και τὸ ἑσπέρας προσήλθεν εις τὴν 'Ελληνικὴν Πρεσβείαν, ὅπου μετὰ τῶν Κοινοτικῶν 'Αρχῶν και τοῦ Διπλωματικοῦ μας Σώματος

ὑπεδέχθη τὸν νέον ἐν Παρισίοις Πρέσβυν τῆς 'Ελλάδος 'Εξοχώτατον κύριον Φαίδωνα 'Αννινον-Καβαλιεράτον και τὴν κυρίαν του.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΜΟΣΧΑΣ

Τὴν 5ην 'Απριλίου ἐγένετο δεκτὴ ὑπὸ τῆς Συνόδου τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας ἡ αἴτησις, τὴν ὁποίαν ὑπέβαλεν εις αὐτὴν τὴν 21ην Φεβρουαρίου ὁ Μητροπολίτης Σουρὸς 'Αντώνιος (Blouim) ζητῶν τὴν διὰ λόγους ὑγείας ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τὰ καθήκοντά του ὡς 'Εξάρχου τοῦ ἐν λόγω Πατριαρχείου ἐν Δυτικῇ Εὐρώπῃ. 'Ο Μητροπολίτης 'Αντώνιος θὰ περιορισθῆ ἐφεξῆς εις τὴν διαποίησιν τῶν ἐν 'Αγγλίᾳ ῥώσων 'Ορθοδόξων. 'Αναμένεται κατ' αὐτὰς ἡ ἀπόφασις περὶ ἀναθέσεως τῶν καθηκόντων 'Εξάρχου τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας ἐν Δυτικῇ Εὐρώπῃ εις ἄλλον 'Επίσκοπον.

1. 'Απὸ 22/2—3/5/74 ἐπεσκέφθη τὴν Ρωσσίαν ὁ Κόπτης 'Επίσκοπος Καίρου κ. Γρηγόριος. Κατὰ τὴν ἐν Ρωσσίᾳ παραμονὴν του ἐπεσκέφθη τὴν Μόσχαν, τὸ Ζαγκόρσκ, τὸ Λένινγκραντ, τὸ Κίεβον, τὸ Πσκῶφ και ἄλλα μέρη, ἔσχε δὲ διαφόρους συνομιλίαις μετὰ τοῦ Πατριάρχου Ποιμένος και τῶν Μητροπολιτῶν Νικοδήμου και 'Ιουβενάλιου.

2. 'Απὸ 17—23 'Ιανουαρίου 1974 ὁ Μακ. Πατριάρχης Μόσχας και πάσης Ρωσσίας κ. Ποιμὴν, προσκλήσει τοῦ Πατριάρχου Αἰθιοπίας κ. Θεοφίλου και τοῦ Αὐτοκράτορος Αἰθιοπίας Χαἰλέ Σελασιέ, ἐπεσκέφθη τὴν Αἰθιοπίαν, τῇ συνοδείᾳ τῶν 1) Μητροπολίτου Τούλας κ. 'Ιουβενάλιου, 2) 'Αρχιεπισκόπου Βολοκολάμσκ κ. Πιτιρεῖμ, 3) 'Αρχιεπισκόπου Δημητρώφ κ. Βλαδιμήρου, 4) 'Επισκόπου Ριαζάν και Κασίμοφ κ. Σίμωνος, 5) 'Επισκόπου Ζαράϊσκ κ. Χρυσοστόμου και ἄλλων.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐν Αἰθιοπία παραμονῆς του συμφώνως πρὸς τὸ ἐκδοθὲν Κοινὸν ἀνακοινωθὲν ὁ Πατριάρχης Ποιμὴν ἐγένετο δις δεκτὸς ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος, ὑφ' οὗ καὶ ἐτιμήθη μετὰ τὴν παράσημον τῆς 'Αγίας Τριάδος, μετέσχε τοῦ εορτασμοῦ τῶν Θεοφανείων (20/1/74), ἔσχε συζητήσεις μετὰ τοῦ Πατριάρχου Θεοφίλου και ἐπεσκέφθη πολλοὺς ἱεροὺς τόπους τῆς Αἰθιοπίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΒΑΝΙΑΣ

'Ο 'Αρχιεπίσκοπος Τιράνων και πάσης 'Αλβανίας Δαμιανὸς ἀπεβίωσε τὸν παρελθόντα Νοέμβριον εις ἡλικίαν 80 περίπου ἐτῶν. Τοῦτο ἀνεκίνησε πρὸ τίνος ὁ 'Επίσκοπος τῶν ἐν 'Αμερικῇ 'Ορθοδόξων 'Αλβανῶν Στέφανος. 'Ο 'Αρχιεπίσκοπος Δαμιανὸς διετέλει ἀπὸ τοῦ 1967 ἐν φυλακῇ, ὅπου και ἀπέθανεν.

'Η ἐν 'Αλβανίᾳ 'Ορθόδοξος 'Εκκλησία, ἡ ὁποία ἀποτελεῖται ἐκ μᾶς 'Αρχιεπισκοπῆς και τριῶν 'Επισκοπῶν, ἀνεκνήρυχθη ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου εις Αὐτοκέφαλον τὸ 1937. Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔγκυρα στατιστικὰ στοιχεῖα ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν 'Αλβανίᾳ 'Ορθοδόξων πιστῶν ἀνήρχετο εις 250.000 περίπου, τῶν Μονῶν εις 29 και τῶν 'Ιερατικῶν Σχολῶν εις 2. 'Απὸ τοῦ 1967 ἰδίως ὑφίσταται σκληρὸς διωγμὸς κατὰ τῆς 'Εκκλησίας ταύτης. Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἐκλείσθησαν ὅλοι οἱ Ναοὶ και ὀλόκληρος ἡ 'Ιεραρχία και πολλοὶ 'Ιερεῖς ἐφυλακίσθησαν. Κάθε θρησκευτικὴ ἐκδήλωσις ἀπειλεῖται ἔκτοτε μετὰ φυλάκισιν και σοβαρὰς κυρώσεις.

ΔΙΑΦΟΡΑ

'Ο π. 'Αλέξανδρος Nelidow, γνωστός και ἐξ ἄλλων ἔργων του, προβαίνει προσεχῶς εις γαλλικὴν ἐκδοσιν Εὐαγγελιαρίου και 'Ορθοδόξου Κατηχήσεως. Τὸ Εὐαγγελιαρίον, ἐκτὸς τῶν περικοπῶν τοῦ Κυριακοδρομίου και τῆς Μ. 'Εβδομάδος, θὰ περιλαμβάνῃ και εὐαγγελικὰς περικοπὰς εις διαφόρους περιπτώσεις, ὡς και Πασχάλιον. 'Η «'Ορθόδοξος Κατήχησις», λεπτομερὴς και πλήρης, ὡς ἐξακτῆρισθη ὑπὸ τοῦ συγγραφέως, συνετάχθη κατὰ τὴν μέθοδον τῶν ἐρωταποκρίσεων και διακρίνεται διὰ τὰς πολυαριθμοὺς τῆς παραπομπὰς εις τὴν Γραφήν.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

'Ιερά Μητρόπολις Δημητριάδος

Προκειμένου να προδωμειν εις την ανακήρυξιν υποψηφίου πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως τοῦ ἐν Βόλῳ ἐνοριακοῦ 'Ι. Ναοῦ 'Αγίου 'Αναργύρων, παρακαλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2 Κανονισμοῦ τῆς 'Ι. Συνόδου τῆς 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος, «Περὶ ἱερῶν Ναῶν, 'Ενοριῶν καὶ 'Εφημεριῶν», ἀρθρ. 34, παράγρ. 1α, ὀριζόμενα προσόντα, ἵνα ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ σχετικὰ δικαιολογητικά.

Ἐν Βόλῳ τῆ 14ῃ Ἰουνίου 1974

† Ὁ Δημητριάδος ΗΛΙΑΣ

'Ιερά Μητρόπολις Ἐδέεσης, Πέλλης καὶ Ἀλμωπίας

Ἐχοντας ὑπ' ὄψιν τὰ ἀρθρα 33, 34, 35 καὶ 36 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος «Περὶ ἱερῶν Ναῶν, 'Ενοριῶν καὶ 'Εφημεριῶν», προκειμένου να προδωμειν εις την ανακήρυξιν υποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῶν κενῶν Ἐφημεριακῶν θέσεων τῶν ἱερῶν Ναῶν: 1) Ἁγίου Νικολάου Ἀγίας Φωτεινῆς, 2) Ἁγίου Λουκᾶ Ἀγίου Λουκᾶ, 3) Ἁγίου Δημητρίου Ἀετοχωρίου, 4) Θείας Ἀναλήφως Ἀσβεστορείου, 5) Ἁγίου Γεωργίου Γιαννιτσῶν, 6) Ἁγίου Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης Γιαννιτσῶν, 7) Ἀγίας Σκέπης Ἐδέεσης, 8) Ἁγίου Δημητρίου Ἐδέεσης, 9) Ἁγίου Ἀθανασίου Κουφαλίων, 10) Ἁγίου Γεωργίου Κουφαλίων, 11) Ἀποστόλου Ἀνδρέου Λάκκας, 12) Ἁγίου Ἀλεξίου Λειβαδίτης, 13) Ἁγίου Νικοδήμου Λεπτοκαρυᾶς, 14) Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Νέας Ζωῆς, 15) Ἁγίου Δημητρίου Πολλῶν Νερῶν, καὶ 16) Ἁγίου Γεωργίου Σαμαρίου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ Νόμων τοῦ Κράτους προβλεπόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης προκηρύξεως ἐν τῷ Δελτίῳ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα πιστοποιητικά.

Ἐν Ἐδέεση τῆ 11ῃ Ἰουνίου 1974

† Ὁ Ἐδέεσης, Πέλλης καὶ Ἀλμωπίας ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

'Ιερά Μητρόπολις Ἰωαννίνων

Ἐχοντας ὑπ' ὄψιν τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ ἀρθρου 33, παρ. 2 καὶ 3 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ «Περὶ ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημεριῶν» καὶ προτιθέμενοι να προδωμειν εις την πλήρωσιν τῆς κενῆς Ἐφημεριακῆς θέσεως τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου τῆς 2918 ἐνορίας Ἄνω Μουσιωτίτης, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονισμένα προσόντα, ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης διακηρύξεως ἐν τῇ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νενομιμένα πιστοποιητικά διὰ τὰ περαιτέρου.

Ἐν Ἰωαννίνοις τῆ 25ῃ Ἰουνίου 1974

Ὁ Τοποτηρητῆς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἰωαννίνων

Ἀρχιμ. ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ ΣΕΤΑΚΗΣ

'Ιερά Μητρόπολις Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας

Στερουμένης τῆς ἐνορίας Μυγδαλιᾶς τακτικοῦ Ἐφημερίου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους να καταλάβωσιν τὴν θέσιν ταύτην καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ προσόντα, ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 48 τοῦ ἀναγκαστικοῦ Νόμου 2200 «Περὶ ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημεριῶν» προβλεπόμενα πιστοποιητικά, καθ' ὅσον μετὰ ταῦτα θέλομεν προβῆ εἰς τὴν ανακήρυξιν τῶν υποψηφίων.

Ἐν Αἰγίῳ τῆ 28ῃ Ἰουνίου 1974

† Ὁ Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας ΓΕΩΡΓΙΟΣ

'Ιερά Μητρόπολις Κίτρους

Ἐχοντας ὑπ' ὄψιν τὸ ἀρθρον 28, παρ. 1 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 9/1970 Κανονισμοῦ «Περὶ Καταστάσεως Προσωπικοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», ὡς καὶ τὸ ἀρθρον 7, παρ. 1 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 13/1970 Κανονισμοῦ «Περὶ τῶν Ἱεροκηρύκων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», καλοῦμεν τοὺς ἐπιθυμοῦντας, ἵνα καταλάβωσιν τὴν κενὴν θέσιν τοῦ Ἱεροκήρυκος τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, ἀγάμους κληρικούς, πτυχιούχους Θεολογικῆς Σχολῆς, ὅπως, ἐντὸς εἴκοσι ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ περιοδικὸν «Ἐκκλησία», ὑποβάλλωσιν ἡμῖν αἴτησιν μετὰ τῶν νομίμων δικαιολογητικῶν.

Ἐν Κατερίνῃ τῆ 30ῃ Ἰουνίου 1974

† Ὁ Κίτρους ΒΑΡΝΑΒΑΣ

'Ιερά Μητρόπολις Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης

Ἐχοντας ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθρου 33, παρ. 2, τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ τε Κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ἵνα καταλάβωσιν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικοῦ Ἐφημερίου τῶν ἱερῶν Ναῶν: 1) Ἁγίου Σπυρίδωνος Σπάρτης καὶ 2) Ἁγίου Νικολάου Σκούρας, ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νενομιμένα δικαιολογητικά.

Διὰ τὴν Ἐνορίαν τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος Σπάρτης, πρώτιστον ἔσται τὸ πτυχίον Θεολογίας.

Ἐν Σπάρτῃ τῆ 6ῃ Ἰουνίου 1974

† Ὁ Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης ΙΕΡΟΘΕΟΣ

'Ιερά Μητρόπολις Παραμυθίας, Φιλιατῶν καὶ Γηρομερίου

Ἐχοντας ὑπ' ὄψιν τὰ ἀρθρα 46 καὶ 47 τοῦ Α.Ν. 2200/1940 «Περὶ ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημεριῶν» καὶ τὸ ἀρθρον 33 παράγραφος 2 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ δελτίον «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλλωσιν εἰς τὴν Ἱεράν Μητρόπολιν Παραμυθίας, Φιλιατῶν καὶ Γηρομερίου τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά πρὸς κατάληψιν τῆς χηρευούσης θέσεως Ἐφημερίου Ἁγίου Γεωργίου Σαγιαδῶς - Φιλιατῶν.

Ἐν Παραμυθίᾳ τῆ 20ῃ Ἰουνίου 1974

† Ὁ Παραμυθίας, Φιλιατῶν καὶ Γηρομερίου ΠΑΥΛΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Χαλκίδος**Α Π Ο Φ Α Σ Ι Σ**

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 4 τῆς ὑπ' ἀριθ. 46 Κανονιστικῆς Διατάξεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως καὶ λειτουργίας τοῦ ἐν Προκοπίῳ Ἐθνοῦ ἱεροῦ Προσκυνήματος Ἐδαγῆς Ἰδρυμα ὁ Ὅσιος Ἰωάννης ὁ Ρώσος».

Ἀποφασίζομεν

Διορίζομεν τακτικὸν μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ὡς ἄνω Ἐδαγῆς Ἰδρυματος τὸν κ. Βασίλειον Ζαχαριάδην Διδάσκαλον - Διπλῶν τοῦ 8ου Δημοτικοῦ Σχολείου Χαλκίδος, εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ παραιτηθέντος διὰ λόγους ὑγείας κ. Σωτηρίου Γιακομίδου.

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἀρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως εἰς τὸ δελτίον «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Ἐν Χαλκίδι τῇ 20ῇ Ἰουνίου 1974

† Ὁ Χαλκίδος ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Ρεθύμνης καὶ Αὐλοποτάμου

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 33 - 36 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2 Κανονισμοῦ «Περὶ ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» καὶ τοῦ Ν.Δ. 1399/1973, καλοῦμεν τοὺς ἐσολομένους καὶ ἔχοντας τὰ τε Κανονικὰ καὶ τυπικὰ προσόντα, ἵνα καταλάβωσι τὴν κενὴν ὀργανικὴν Διακονικὴν θέσιν τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου Καλλιθέας πόλεως Ρεθύμνης, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα πιστοποιητικά.

Ἐν Ρεθύμνῃ τῇ 22ῃ Ἰουνίου 1974

† Ὁ Ρεθύμνης καὶ Αὐλοποτάμου ΤΙΤΟΣ

Ἀκαδημία Ἀθηνῶν

Ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν ἐξέλεξε τὸν μῆνα Μάϊον τὸν Ὀμότιμον Καθηγητὴν ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Ἰωάννην Καρμίρη ὡς τακτικὸν μέλος αὐτῆς. Τὰ Ἐκκλησιαστικὰ Περιοδικὰ «Θεολογία», «Ἐκκλησία» καὶ «Ἐφημέριος», εἰς τὰ ὅποια ἐπὶ δεκαετηρίδας ὑπῆρξεν οὗτος συνεργάτης, συγχαίρουσιν αὐτῷ ἐπὶ τῇ ὑψηλῇ ταύτῃ διακρίσει.

(Ἐκ τῆς Διευθύνσεως)

Α Ν Α Κ Ο Ι Ν Ω Σ Ι Σ

Λόγω μεγάλης ἐλλείψεως χάρτου, εἰμεθα ἠναγκασμένοι, ὅπως παύσωμεν χορηγοῦντες παντὸς εἶδους ἀνάτυπα ἐκ τῶν δημοσιευμένων ἐν τοῖς Ἐκκλησιαστικοῖς Περιοδικοῖς ἀρθρῶν, πλὴν τῶν ἐν τῇ «ΘΕΟΛΟΓΙΑ» δημοσιευμένων ἐπιστημονικῶν μελετῶν, εἰς τοὺς συγγραφεῖς τῶν ὁποίων θὰ δίδωμεν ἑκατὸν (100) καὶ μόνον ἀνάτυπα. Συγχρόνως εἰμεθα ἠναγκασμένοι, ὅπως περιορίσωμεν μέχρι τοῦ κατωτάτου δυνατοῦ ὀρίου τὰς σελίδας τῶν Περιοδικῶν μας.

Ἐκ τῆς Διευθύνσεως

« ΕΚΚΛΗΣΙΑ »

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Ἐκδιδόμενον κατὰ δεκαπενθήμερον

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Σερβίων καὶ Κοζάνης ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

† Ὁ Μεσσηνίας ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΚΩΝ. Γ. ΜΠΟΝΗΣ

Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου

Σ Υ Ν Δ Ρ Ο Μ Α Ι

Α) Ἐσωτερικοῦ : Δραχμαὶ 300 ἐτησίως.

Β) Ἐξωτερικοῦ : Δολλάρια 12 ἐτησίως.

Τιμὴ ἑκάστου τεύχους μετὰ τοῦ «ΕΦΗΜΕΡΙΟΥ»
δρχ. 10.

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

Κωνστ. Γ. Μπόνη, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Ἡ Ἐκκλησία ἐναντι τῶν συγχρόνων μεγάλων προβλημάτων.

Συντακτικὴ Πρόξις ὑπ' ἀριθ. 7.

Ἐκλογή καὶ ἐνθρόνισις νέων Μητροπολιτῶν.

Μητρ. Μεσσηνίας Χρυσοστόμου, Ἡ ἐν Χαλκίδι Ἐκκλησιαστικὴ ἐκπαίδευσις.

Ἰω. Καρμίρη, Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου, Εἰσῆγξις εἰς τὴν Διορθόδοξον Ἐπιτροπὴν ἐπὶ τοῦ Ὀρθοδοξο-Παλαιοκαθολικοῦ Διαλόγου.

Κων. Μουρατίδου, Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Ἡ συνταγματικὴ κατοχύρωσις τῶν Ἱερῶν Κανόνων.

Χαρ. Γ. Σωτηροπούλου, Εὐχαριστία καὶ θέωσις κατὰ τὸν Ἅγιον Μάξιμον τὸν Ὁμολογητὴν καὶ τὸν Νικόλαον Καβάσιαν.

Γ. Π. Σωτηρίου, Παιδαγωγικὰ μηνύματα τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν.

Πρεσβ. Ἀντ. Ἀλεβιζοπούλου, Ὁργάνωσις καὶ ἔργον τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθόδοξου Ἀρχιεπισκοπῆς Αὐστραλίας.

Παρατηρήσεων στήλη.

Στοιχεῖα ἀπολογισμοῦ Τ.Α.Κ.Ε. ἔτους 1973.

Ἐκκλησιαστικὰ Χρονικά.

Παράρτημα.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ Ἀθῆναι, Ἰασιῶν 1 — Τηλ. 710.73

Προϊστάμενος Τυπογραφείου Ἰωάννης Μιχαήλ. Ἀναστασάκη 3 Ζωγράφου. Τηλ. 787978.